Carol Caldwell

Fields of Fire

A letter from

Denise Little

I've known Carol Caldwell since we were both aspiring writers back in Dallas, Texas. I eventually moved to New York, but we kept in touch. More than mere friendship was at work here—I had to know how the story Carol was writing was going to end!

***FIELDS OF FIRE** grabs you from the very first moment. While 1770s Ireland is being rocked by political upheaval, Jalene Somerville also has her fair share of trouble. Her brother is up to his ears in an illegal smuggling scheme...and Jalene herself has just been kidnapped! Enter Taylor Traynor—master of disguise, man of action, and hero extraordinaire...and the scene is set for a fast-paced, moving and delicious romp of a romance where love blossoms in the most unexpected places.*

*I guarantee that **FIELDS OF FIRE** will be like nothing you've ever read. So enjoy!*

Denise Little

U.K. £3.99

AUST. $9.95 (recommended)

0 32097 00499 9

00088

ISBN 0-7860-0088-0

CAROL CALDWELL

DUELUL

roman

Traducere din limba engleză de
Mihai Babic

Editura EIS POL
1995

FIELDS OF FIRE

© 1994 by Carol Caldwell

Reprinted by arrangement with Zebra Books
an imprint of Kensington Publishing Corp.
All rights are reserved by the Author.

ISBN 973-96221-8-6

Lui Gene, soțul meu, pentru dragostea
și ajutorul lui și fiilor mei,
Patrick și James, pentru încurajare.

Multe mulțumiri colegelor mele scriitoare,
Alexa Smart și Kathryn Young,
pentru prietenia lor, editorului meu, Denise Little,
pentru încrederea pe care mi-a acordat-o.

Nu se cunoşteau, erau legaţi de mâini şi de picioare, lăsaţi în voia sorţii crude şi a duşmanului şi mai crud...

— Donnegan ar putea opri trăsura oricând, spuse Taylor privind pe fereastră. Întoarce-te ca să-ţi văd mâinile.

Jalene se conformă şi după câteva momente îi simţi capul lovindu-se de spatele ei. Căldura răsuflării îi atinse coatele tremurânde şi mâinile reci. O trecu un fior şi încercă să se îndepărteze.

— Nu te mişca. Încerc să te dezleg cu dinţii. Zdruncinăturile trăsurii şi agitaţia ta nu mă ajută cu nimic.

— N-am ce face. Mă gâdili cu barba.

După câteva minute, Taylor încetă să mai muşte legăturile şi se întoarse pentru a sta spate în spate şi mână în mână. Degetele îi erau la fel de calde ca şi răsuflarea.

— Aşa. Acum dezleagă-mă tu pe mine, îi spuse, după ce o eliberă.

Inima îi bătea repede. Dacă Donnegan s-ar fi uitat acum... Nu se putea gândi la ce se putea întâmpla.

— La dracu', femeie, grăbeşte-te!

Înainte să apuce să termine, trăsura se opri brusc şi îi aruncă violent pe podea. Ea căzu peste Taylor. Uşa se deschise violent.

— Voiam să văd cum se bucură oaspeţii mei de călătorie, spuse Donnegan, supraveghind atent scena. Se pare că vă distraţi mai bine decât mă aşteptam.

PROLOG

Martie 1770
Coasta de nord-vest a Irlandei

— Şi ai face dracului bine să te gândeşti la consecinţe.

James Somerville ignoră ameninţarea celui de lângă el şi îşi strânse pelerina, care îl proteja de ceaţa rece. Din fericire, gluga îi acoperea aproape toată faţa. Se ţinuse de cuvânt în ceea ce privea partea lui de făcut şi acum nu voia decât să fie lăsat dracului în pace.

Ca de obicei, aleseseră o noapte fără lună pe partea întunecată a coastei stâncoase, pentru fapta lor. Se uita la bărcile legănate de valuri în golf. Transportau bunurile din apele puţin adânci ale golfului, spre vasul care aştepta în larg. Nu ştia ce se întâmpla cu

băutura în acel moment, dar nu mai avea importanţă. Treaba lui era făcută.

James se întoarse spre căruţa lui, lăsată pe o alee îngustă care ducea la mal.

— Plec.

— Nu, ordonă însoţitorul lui. Aşteaptă până când bărcile părăsesc golful.

— E neapărată nevoie?

— Este. Şi ştii foarte bine de ce, răspunse.

— Da, cred că da.

James privea formele întunecate de pe apă care se îndepărtau de ţărm. Se gândea la tatăl lui. Se întreba dacă acesta fusese tentat în cei treizeci de ani de muncă la distilerie să facă comerţ ilicit cu băutură. Îşi iubea tatăl, chiar dacă acesta avea nişte principii exagerate. Avusese răspuns la orice; ar fi putut şi din mormânt să-i spună ce avea de făcut. Aşa ceva nu era posibil şi, în ce-l privea pe James, acesta era singurul mod de a supravieţui în aceste vremuri grele.

— Ştii locul următor. Să fii acolo, ordonă bărbatul după ce ultima barcă dispăru în spatele stâncilor. Cu aceasta, se îndreptă spre locul în care era priponit calul său, urcă în şa şi plecă în galop.

James aşteptă până când zgomotul copitelor nu se mai auzi, urcă în capra trăsurii

ale trasă de doi cai şi se îndepărtă de
scunzătoare. Fusese încă o noapte încu-
unată de succes. A doua zi avea să se
ntoarcă la Sorrel House şi la distileria
Blackwater, unde familia la care ţinea mai
nult decât la orice pe lume îl aştepta să se
ntoarcă cu bine din ceea ce credeau că fusese
o călătorie de afaceri.

CAPITOLUL 1

Iulie 1770
Dublin, Irlanda

— Contrabandă?

— Pentru Dumnezeu, Jalene, mai încet! Nu trebuie să afle toată lumea, spuse Wil Somerville, privind nervos în jur, în salonul Casei Kilronan.

— Nici nu vreau să aud aşa ceva, replică Jalene Somerville cu voce scăzută. Distileria Blackwater e o întreprindere onorabilă. James nu ar face nimic care ar pune în pericol afacerile noastre. Se opri. Un servitor apăru şi îi puse în faţă o ceaşcă de ceai şi o farfurie cu prăjiturele, apoi dispăru.

— Cum îl poţi acuza pe fratele meu de contrabandă? îl întrebă nervoasă pe prietenul şi verişorul ei îndepărtat.

Wil, care de obicei era foarte jovial, se foi în scaun. Privirea lui o implora să îl creadă. Şuviţe lungi de păr roşcat i se zăreau comic pe sub perucă, parcă pentru a contrasta puternic cu faţa lui plină de pistrui.

— Îţi spun asta doar pentru că ţin atât de mult la tine. Nu caut să-l ajut pe James; nu suntem chiar cei mai buni prieteni, adăugă şi încercă să o apuce de mână, dar ea şi-o trase repede.

Wil era mai serios ca niciodată. Dar, totuşi, trebuia să-şi apere fratele.

— Da, încă de când eraţi copii şi vă jucaţi feste unul altuia. Niciodată nu v-aţi înţeles. E uşor să crezi ce e mai rău despre o persoană, mai ales când nu o placi. Nu ai dreptate, Wil. Nu vreau să mai aud nimic.

Ar fi vrut ca aceste cuvinte să pună punct discuţiei, chiar dacă se întreba de ce ar fi minţit-o Wil. Era prietenul ei.

Dar şi ea minţise. James ştia că era în vizită la mătuşa ei de la Dundalk. De fapt, plecase intempestiv la Dublin, pentru a-l întâlni pe Wil. E drept că scrisoarea lui ciudată spunea despre ceva extrem de important, dar asta nu anula vina de a-l minţi pe James.

— Să mergem la han, spuse Wil, ridicându-se.

— Vreau să mai stau.

— Eu vreau să mergem, spuse el repede.

— Atunci pleacă, Wil. Vreau să rămân singură şi să mă gândesc.

— Poţi să te gândeşti cât pofteşti în camera ta. Ia-ţi lucrurile şi să mergem.

— Nu vreau. Lasă-mă singură, Wil Somerville.

— Sfântă Fecioară! Nu o să las o doamnă ca tine singură aici. Pentru ultima dată, ia-ţi haina şi bagajele.

— Pentru ultima dată, Wil, nu merg cu tine. Dacă mai insişti, chem proprietarul.

Wil o privi câteva momente în tăcere, apoi spuse:

— Ai câştigat, verişoară. Ne vedem deseară la Ochiul Lebedei. Să fii acolo la ora nouă.

Ea îl privea fix, incapabilă să răspundă.

— Nu ţi-am dat veşti bune, ştiu asta, dar pot să-ţi dovedesc totul. Fii pregătită.

Se duse la poliţa pe care îşi puseseră îmbrăcămintea şi îşi luă haina de sub a ei. Pălăria ei de paie şi pachetul de cicoare pe care îl cumpărase de la un vânzător ambulant

căzură pe podea. Le ridică şi le aruncă nervos la loc, apoi ieşi din salon.

Cu privirea înceţoşată, îl urmări cum ieşea. Câteva lacrimi i se prelinseră pe obraz. Se căută şi scoase o batistă care avea brodată o lebădă neagră într-un colţ. Îşi şterse ochii. Şi dacă Wil avea dreptate în privinţa lui James? În ultimele câteva luni nu reuşise să pună cap la cap situaţia stocurilor, care pe hârtie apăreau ca fiind mai mari decât în realitate. Îl întrebase pe James şi acesta răspunsese doar că greşise calculele. O asigurase că avea să-şi dea seama unde era eroarea. Acum avea dubii, dar refuza să creadă că Wil ar fi avut dreptate.

Mai mult de neliniştе decât de foame, luă o prăjitură şi începu să mestece încet. Un bărbat se apropie de masa ei.

— Scuzaţi-mă, doamnă, am văzut că luaţi masa singură. Vă deranjează dacă vă ţin companie?

Bărbatul era îmbrăcat în tonuri de gri, de la funda care îi împodobea peruca pudrată, la ciorapii de mătase. Se aşeză pe scaunul din faţa ei. Nu era deloc neatrăgător, dar îndrăzneala îi era exagerată. O acostase ca şi cum ar fi fost o femeie uşoară. Cu toate că ar

fi meritat să fie pus la punct, îi răspunse politicos:

— Mulţumesc, domnule, dar prefer să rămân singură.

— Sunt sigur că nu veţi refuza compania unei inimi singuratice. O femeie singură în Dublin nu poate urmări decât un singur lucru. Sunt mai mult decât capabil să remediez asta, continuă el.

— Domnule! exclamă ea. Vă asigur că vă înşelaţi, spuse şi îl examină mai atent. Bărbia ascuţită contrasta cu frumuseţea feţei. Vesta îi era strânsă pe trupul solid. Privirea rece îi trimitea fiori pe şira spinării.

— Vă rog, domnule, faceţi o mare confuzie. Dacă nu plecaţi, ţip până dărâm locul ăsta.

Se ridică, ceea ce făcu şi el imediat şi o prinse strâns de mână.

— Aşază-te, îi ordonă, arătându-i scaunul. Duse mâna în buzunarul interior al vestei şi scoase un pistol pe care îl puse pe masă.

Buzele i se mişcară, dar nu reuşi să scoată vreun cuvânt. Îi dădu drumul şi se aşezară amândoi.

— Să facem totul cum se cuvine. Permiteţi-mi să mă prezint. Mă numesc Cory

Donnegan. Cum vă numiţi? Aveţi cei mai frumoşi ochi din câţi am văzut vreodată.

Încerca să nu arate cât de frică îi era, cu toate că inima îi bătea atât de tare încât era sigură că se vedea prin bluza subţire. Atâta timp cât rămâneau în cârciuma Casei Kilronan, avea o şansă să scape de el. Trebuia să găsească o soluţie. Trebuia!

— Numele meu nu contează, domnule Donnegan, pentru că eu nu doresc să vă cunosc. Nu mă puteţi împuşca în public. Aveţi toate şansele de a fi prins, spuse ea, cu o îndrăzneală de care nu se simţise în stare.

Cuvintele ei nu îl speriară. Se aşeză mai comod pe scaun şi duse o mână la bărbie. Cealaltă mână o puse pe pistol.

— Priveşte în jurul tău, draga mea. Crezi că aceşti câţiva oameni sunt destul de rapizi pentru a mă prinde? Sau pentru a te ajuta? Eu nu cred. Spune-mi numele şi ajungem cu prostiile. Îţi place sau nu, vreau să te cunosc.

Se uită prin local. Avea dreptate. Ce se întâmplase cu toţi cei care fuseseră cu o jumătate de oră în cârciumă? Câţiva servitori pălăvrăgeau în timp ce curăţau o masă în fundul localului. În afară de ei, nu mai erau decât un bătrânel şi o femeie care erau aşezaţi

destul de departe de ei. Ridică ceaşca şi bău puţin ceai, pentru a se calma. Era sigură că Donnegan nu ar fi ezitat să se folosească de armă.

Deodată, acesta luă pistolul şi îl ascunse sub masă. Îşi dădea seama că era îndreptat spre ea.

— Numele! spuse el.

Tresări şi conţinutul ceştii se vărsă pe masă.

— Jalene Somerville, spuse ea.

— Somerville? Vreo legătură cu Somerville de la Distileria Blackwater? întrebă, pe un ton de conversaţie facilă.

— Da, răspunse ea. De ce?

— Cine e domnul cu care discutai mai devreme? continuă el, ignorându-i întrebarea.

Nu mai voia să continue, mai ales după ceea ce îi spusese Wil.

— Bineînţeles, mă intrigă faptul că o femeie frumoasă este implicată cu un om care deţine anumite informaţii care îmi aparţin.

Era sigură că rânjetul de pe faţa lui era o reacţie la stupefacţia pe care o afişa ea. Nu era un sentiment plăcut.

— Cine e? Cum îl cheamă? întrebă Donnegan.

Era sigură că avea să-şi folosească arma dacă era provocat. Cu toate astea, ştia că nu avea să o ucidă până când nu avea să fie sigur că informaţiile primite erau adevărate.

— Nu ştiu. M-a acostat aşa cum aţi făcut-o dumneavoastră, doar că a fost mai politicos când l-am rugat să mă lase singură.

Îşi împinse scaunul cu atâta putere, încât îl răsturnă pe cel din spatele lui.

— Ridică-te! Mergi cu mine, spuse, ridicându-se. Minţi, continuă el, dar nu contează. Omul meu şi cu mine am observat cum discutaţi de la masa din spate. El îl urmăreşte pe bărbatul acela. Vei vedea cât de repede îşi va dezlega limba când va afla că te-am răpit.

Scoase din mânecă o batistă mare cu franjuri cu care ascunse pistolul.

— Mişcă!

Ştia că şansele de a scăpa de el erau mai mici o dată ajunşi afară, aşa că începu să tragă de timp. Îşi aranjă fusta frumos colorată, îşi netezi manşetele cu dantelă ale bluzei şi se ridică. Poate că dacă ţipa sau fugea, ar fi putut scăpa. Nu. Ar fi împuşcat-o pe loc şi poate că ar fi ucis-o. Se hotărî să facă ce i se cerea. Luă de pe poliţă haina şi pachetul de cicoare. Donnegan o împinse apoi spre ieşire.

Ajunşi la uşă, ea se opri.

— Aşteaptă. Mi-am uitat pălăria, minţi. O lăsase intenţionat, pentru a se putea depărta de el şi a fugi cât de repede putea.

— Las-o! spuse el şi o prinse de cot.

— Dar e pălăria mea preferată. Trebuie...

— Gata cu vorba, femeie!

O strânse mai tare de cot şi o împinse afară. Cei câţiva clienţi nu erau interesaţi de scenă. Cel puţin pentru moment, destinul era în mâinile lui.

*

Taylor Traynor se ascundea în umbra clădirilor din faţă şi observa cu atenţie intrarea în Casa Kilronan. Afurisita de pernă pe care o băgase sub pantaloni şi haină pentru a părea mai gras îl făcea să transpire. Pânza de pe ochiul stâng îi înjumătăţea vederea, iar barba prea deasă îi dădea mâncărimi. După zile în şir de urmărire a lui Cory Donnegan prin cârciumi, hanuri şi case de joc, tot nu avea nici o dovadă că omul ar fi capul unei bande de contrabandişti. Începea să creadă că fusese informat greşit. Dacă nu ar fi fost colonelul Hume Cahill care îi ceruse personal

să îndeplinească această misiune, acum ar fi fost acasă, la Knights' Head, cu un pahar de coniac în faţa focului sau cu o femeie sau cu amândouă.

Nu regreta cariera de căpitan în armată. Misiunile ocazionale pe care i le încredinţa Hume, prietenul şi fostul lui comandant, îi conveneau. De obicei de-abia aştepta să mai întrerupă un timp administrarea domeniilor lui, dar acum nu punea destul suflet. Contrabandiştii făceau afaceri ilegale cu whisky la fel de frecvent cum făceau cu lână sau cu altele. Dumnezeule! Aproape toată coasta era plină de contrabandişti. Chiar dacă Serviciul fiscal ar fi pus pe urmele lor toată armata, tot nu ar fi reuşit să elimine distileriile clandestine şi contrabanda. Îl irita faptul că autorităţile erau preocupate mai mult de neîncasarea impozitelor decât de problemele sociale pe care le crea consumul de alcool, ilicit sau nu.

Fiecare categorie socială era afectată. Femeile beau la fel de mult ca şi bărbaţii. Săracii, la fel de mult ca şi nobilii, treceau frecvent graniţa dintre moderaţie şi exces. Diferenţa era că nobilii îşi puteau permite, în timp ce cei săraci nu aveau în felul ăsta ce

mânca. In fiecare categorie, acest lucru era tolerat. La bogaţi, pentru că erau ceea ce erau, la săraci pentru că nu erau. Oftă adânc şi se întrebă dacă mai avea rost să aştepte sau dacă nu ar fi fost mai bine să intre în Casa Kilronan. În acel moment Donnegan ieşi din local. Spre mirarea lui Taylor, era însoţit de o femeie atrăgătoare. Ceea ce îl miră fu faptul că aceasta nu purta pălărie, iar părul îi era prins la spate cu o fundă simplă. Majoritatea femeilor din Dublin aveau părul aranjat în cocuri complicate, cu ornamente sofisticate. Femeia aceasta părea ţeapănă şi nemulţumită să îl urmeze. Nu arăta deloc ca celelalte femei pe care le văzuse în compania lui Donnegan. Urmări un timp cuplul cum se depărta, apoi îşi aminti brusc felul în care Donnegan forţase o femeie să îl urmeze cu o zi înainte. Îşi dădu seama că această femeie fusese forţată să meargă cu el. Ideea că Donnegan nu i-ar fi făcut plăcere femeii aceleia îl mulţumi puţin, apoi îl nelinişti. Trebuia să afle dacă totul era în regulă şi dacă nu era nevoie să o ajute.

*

— Aşa. Continuă să mergi.

Donnegan o ţinea pe Jalene de mână, iar

cealaltă mână o ţinea pe pistolul din buzunar.

— Vizitiul meu are trăsura după colţ.

Mintea îi funcţiona repede, căuta o soluţie de a ieşi din această situaţie. În timp ce mergeau, scăpă intenţionat pachetul de cicoare, în speranţa că cineva avea să observe şi să i-l dea înapoi. Nu ştia ce ar fi făcut apoi, dar era singura modalitate de a căpăta ajutor. Puţinii oameni de pe stradă nu observau nimic. Ce se întâmplase cu toţi cei care se plimbau pe străzi mai devreme? Probabil plecaseră cu toţii acasă şi serveau un ceai, lăsând-o singură cu ticălosul acesta.

În momentul în care dădeau colţul, auzi paşi grăbiţi în spatele lor. Donnegan auzi şi el. Se întoarseră amândoi pentru a vedea cine se apropia.

— Îmi pare rău, nu am vrut să vă sperii, spuse un bărbat cu barbă, care avea o cârpă pe un ochi. Peruca blondă contrasta cu barba neagră. Cu toate că era gras, nu dădea semne de oboseală în urma alergării.

— Cred că vă aparţine, îi spuse lui Jalene, întinzându-i pachetul.

Donnegan o prinse cu braţul stâng pe după umeri şi o trase aproape de el. La acest gest, ea rămase ţeapănă şi se uită la pachet,

fără să îl ia. Bărbatul acesta era singura ei şansă. Trebuia să tragă de timp şi să-l facă să înţeleagă că era reţinută contra voinţei ei.

— Mulţumesc, domnule, spuse ea, în speranţa că avea să observe panica ce o stăpânea cu ochiul sănătos. Poate ar fi mai bine ca prietenul meu să îl ţină, din moment ce eu sunt atât de neîndemânatică.

Îşi ţinu răsuflarea în timp ce străinul îi întindea pachetul lui Donnegan. Acesta nu întinse mâna după el, ci se aşeză în spatele ei, cu mâna dreaptă în buzunarul vestei.

— Desigur, draga mea, spuse Donnegan şi întinse braţul stâng peste umărul ei.

Bărbatul cu barbă făcu o figură uimită. Îl scăpă cu stângăcie la picioarele răpitorului. Când Donnegan se aplecă să-l ridice, străinul şarjă ca un taur, cu capul aplecat, spre stomacul lui Donnegan.

Acesta trase prin catifeaua vestei. Lovitura îl lovi pe străin în umăr, dar nu îi încetini atacul. Capul îl lovi pe Donnegan în stomac şi îl aruncă la pământ. Bărbosul îl întoarse pe Donnegan pe burtă şi îi apăsă faţa de caldarâm, prinzându-i braţele la spate. Apoi se aşeză peste el.

— Poate întrebarea vine cam târziu, dar nu cumva vă deranja individul acesta? întrebă străinul, cu un zâmbet.

Ea îl privea uluită. Peruca i se ridicase spre ceafă şi stomacul enorm părea să fi urcat spre piept. Albul ochiului sănătos şi al dinţilor superbi strălucea bizar pe fondul feţei păroase. Nu arăta de loc a salvator, cu toate acestea era fericită că apăruse.

— Da, m-a ameninţat că îmi face rău dacă nu îl urmez. Vă sunt recunoscătoare. Mulţumesc, spuse ea, aruncându-i cel mai plăcut zâmbet pe care îl putea afişa în acea situaţie. Era puţin mai relaxată, lăsase la o parte gândurile a ceea ce i se putea întâmpla dacă nu apărea acest străin.

— Cea mai mare pasiune a mea este să salvez zânele din ghearele răufăcătorilor, replică el, apăsându-l mai puternic pe Donnegan.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu el? întrebă ea, cu încă un zâmbet.

— O să merite să mă eliberaţi, îi întrerupse Donnegan. Sunt un om bogat. Vă pot recompensa pentru deranj. Nu îi voi mai face nimic doamnei. Aveţi cuvântul meu de onoare.

— Cuvântul şi banii tăi nu înseamnă nimic pentru mine, spuse salvatorul, dar manierele tale, da. O noapte petrecută în închisoarea oraşului o să-ţi dea ocazia să reflectezi la bunele maniere.

Menţinu presiunea asupra lui şi i se adresă ei din nou.

— Trebuie să găsim ceva cu care să îi legăm mâinile, până dăm de un conetabil care să se ocupe de el. Îmi pare rău că trebuie să vă stric bluza, dar cordonul acela ar fi ideal.

— Da, ar fi o idee extraordinară, se auzi o voce necunoscută din spatele lui. Un bărbat îmbrăcat ca un vizitiu ieşi din umbră şi îndreptă o puşcă spre el. Acum, dă-i drumul conaşului Donnegan, ca să vă pot lega eu pe voi.

Străinul se conformă.

Donnegan sări în picioare şi smulse puşca din mâna vizitiului.

— O'Leary! Unde dracului ai fost?

O'Leary se dădu înapoi şi ridică mâinile deasupra capului.

— Îmi pare rău, conaşule. N-o să se mai întâmple. Am aţipit un pic. Cum m-am trezit, am venit; mă gândeam că ai nevoie de mine.

— Ajunge! Leagă-i, ca să putem pleca. Scoate şireturile alea, drăguţă, şi grăbeşte-te. Dacă faci vreo mişcare care nu-mi place, te fac bucăţi, adăugă el, îndreptând puşca spre pieptul ei. Acum mişcă!

Îl împinse pe necunoscut spre trăsura aflată la câţiva metri în josul drumului şi ea i se alătură repede, pentru a nu primi acelaşi tratament.

O dată ajunşi la trăsură, O'Leary îi legă mâinile la spate, apoi o legă de picioare. Donnegan o ridică în vehicul şi o trânti pe o banchetă. Îşi muşcă buza pentru a se împiedica să strige de durere.

— Adu-i geanta. O să o aruncăm mai târziu, strigă Donnegan la O'Leary, apoi îndreptă un deget spre ea. O să plătiţi pentru neplăcerile pe care mi le-aţi făcut. Mai încearcă ceva şi o să suferiţi teribil amândoi.

Niciodată nu fusese mai înspăimântată, dar încercă să-şi înfrâneze sentimentele. La un moment dat auzi o lovitură surdă. Privi pe geam şi văzu cum Donnegan lovea faţa bărboasă a necunoscutului. Câteva secunde mai târziu, O'Leary aruncă trupul imobil al salvatorului ei pe bancheta din faţa ei. Grija pentru sărmanul om alungă temerile pentru

propria ei persoană. Pieptul i se ridica rar, deci era în viaţă. Era doar leşinat. Nu vedea nici o urmă de sânge, cu excepţia unei pete uscate de pe umăr, ceea ce îi aminti că fusese rănit când Donnegan trăsese.

Trăsura se urni. Se lăsă pe spate pe banchetă şi închise ochii. Inima îi era plină de regrete. Era răspunzătoare de ceea ce i se întâmplase acestui om. Ar fi putut fi mort. Mai mult decât atât, s-ar putea încă să moară din cauza ei. Gândindu-se numai la ea, uitase să se mai gândească la consecinţele faptului că mai implicase pe cineva. Acum şi viaţa acestui om era ameninţată. Gândul acesta o speria mai mult decât temerile a ceea ce avea să urmeze.

CAPITOLUL 2

Trăsura alerga pe străzile înguste ale Dublin-ului. Traficul era lejer. Majoritatea trăsurilor, căruţelor, dispăruse. Jalene putea vedea firmele magazinelor pe lângă care treceau:Feeney & Son, Librăria Smith, patiseria High Street, Murphy - negustor de băuturi spirtoase, Taverna Hogs Head - înfiinţată în 1701. Ceva mai devreme mersese pe acea stradă, ştiind exact încotro se îndreaptă. Acum, după câteva ore, viitorul ei era nesigur.

Se uita cu regret la bărbatul de pe bancheta din faţa ei. Începea să se mişte. Era chircit în spaţiul îngust al banchetei, cu obrazul lipit de pielea rece, într-o poziţie care îi obtura ochiul sănătos. Văzu cum încerca să-şi mişte mâinile şi picioarele, înainte de a-şi

da seama că era legat. Îşi mişcă cu greu capul şi îl întoarse spre ea.

— Unde e amabilul nostru prieten? întrebă el după ce reuşi să deschidă ochiul.

— Călăreşte în spatele nostru. Îmi pare bine să văd că v-aţi trezit. Cum vă simţiţi?

— Sunt legat de mâini şi de picioare, înghesuit pe locul ăsta, capul mă doare îngrozitor, umărul nu-l mai simt şi habar n-am unde ne duce nebunul ăsta. Cum crezi că ar trebui să mă simt?

Tonul lui sarcastic îi aminti că se aflau în situaţia aceasta numai din vina lui. Se opri, apoi continuă mai calm:

— Îmi pare rău că am pus toate astea pe seama dumneavoastră, spuse el. Am avut de-a face cu destui criminali ca să fi ştiut că nu era singur. Nu e vina dumneavoastră.

— Sunteţi foarte bun să spuneţi asta, dar totuşi am şi eu o vină, protestă ea, ruşinată. Am scăpat pachetul intenţionat, pentru ca cineva să mi-l înapoieze şi să scap de Donnegan. Nu am vrut să fac pe nimeni să sufere. Îmi pare foarte rău.

— Nu, nu-ţi mai face griji. Problemele mele cu Cory Donnegan m-au adus alături de tine, spuse, după ce reuşi să se ridice. Sunt

căpitanul Taylor Traynor, adăugă, plecând capul într-un salut exagerat. Părul blond i se revărsă pe faţă şi i se încurcă în barba neagră. Cu cine am plăcerea de a călători?

— Sunt Jalene Somerville, spuse ea şi reuşi să îi zâmbească formal.

— Spune-mi, domnişoară Jalene, ce căutai singură? Nu e deloc bine să umbli neescortată pe străzile Dublin-ului, chiar dacă ar fi fost vorba de o stradă selectă, cum e Fitzwilliam. Tatăl tău e un nesăbuit să lase o fată atât de atrăgătoare singură.

Într-o singură frază reuşise în acelaşi timp să o complimenteze şi să o insulte.

— Tatăl meu a murit şi fac ce vreau. Am venit la Dublin să mă întâlnesc cu cineva. Vă mulţumesc că m-aţi ajutat, dar treburile mele nu vă privesc.

— Înţeleg. Un mic *amour* de care nu vrei să afle soţul, spuse el, după ce o studie atent câteva momente.

— Domnule! Îmi răstălmăciţi spusele.

— Scuzele mele.

— Vă accept scuzele, răspunse ea nefiind sigură dacă vorbea serios.

— Ai vreo idee de cât timp mergem sau încotro ne îndreptăm?

— Am trecut peste râul Liffey imediat înainte de a vă trezi. Ne îndreptăm spre nord.

— Înseamnă că suntem la periferia Dublin-ului. Se va întuneca peste câteva ore, spuse el, după ce privi afară. Donnegan s-ar putea să vrea să ne oprim înainte de căderea nopţii. Acum întoarce-te să mă uit la mâinile tale.

— Ce vreţi să faceţi?

— Fă cum îţi spun.

Jalene se conformă şi după câteva momente îi simţi capul lovindu-se de spatele ei. Caldura răsuflării îi atinse coatele tremurânde şi mîinile reci. O trecu un fior şi încercă să se îndepărteze.

— Nu te mişca. Încerc să te dezleg cu dinţii. Zdruncinăturile trăsurii şi agitaţia ta nu mă ajută cu nimic.

— N-am ce face. Mă gâdili cu barba.

După câteva minute, Taylor încetă să mai muşte legăturile şi se întoarse pentru a sta spate în spate şi mână în mână. Degetele îi erau la fel de calde ca şi răsuflarea.

— Aşa. Acum dezleagă-mă tu pe mine, îi spuse, după ce o eliberă.

Inima îi bătea repede. Dacă Donnegan s-ar fi uitat acum... Nu se putea gândi la ce se putea întâmpla.

— La dracu', femeie, grăbeşte-te!
— Nu e nevoie să mă jigniţi. Fac ce pot.
Înainte să apuce să termine, trăsura se
i brusc şi îi aruncă violent pe podea. Ea
u peste Taylor. Uşa se deschise violent.
— Voiam să văd cum se bucură oaspeţii
i de călătorie, spuse Donnegan, supra-
ghind atent scena.
Ochii i se îngustară şi buzele i se strânseră
furie. O trase pe Jalene de la spatele lui
ylor şi o îmbrânci afară. Jalene se pregăti
ıtru căzătură şi reuşi să nu muşte din ţărâna
pe drum.
— O'Leary! strigă el, arătând-o cu dege-
pe Jalene. Adu-l pe Henry aici şi ia-o pe
a asta şi pe prietenul ei în cabană.
Se cuibări la pământ de frică şi Donnegan
îndreptă atenţia spre Taylor.
— Ţi-am spus să nu încerci nimic, spuse
l apucă pe Taylor de haină, apoi îl trânti la
nânt. Acesta se rostogoli prin ţărână.
nnegan îl lovi puternic în stomac.
— Doamne, eşti moale ca un bebeluş,
ıse şi după ce ridică piciorul se văzu o
itate rămasă în burta lui Taylor. Donnegan
ovi apoi peste frunte, ceea ce îl făcu să
ine din nou. Donnegan îl legă la loc de

mâini şi de picioare, de data aceasta mai strâns.

— Ai grijă să nu mai încerce ceva, spuse el când O'Leary se întoarse cu Henry. Nu te atinge de puicuţă. Mă întorc mai târziu să o iau la întrebări şi să mă distrez puţin, spuse, apoi urcă în şa şi dispăru în zare.

*

Oamenii lui Donnegan îi depuseră într-o cabană cu o singură încăpere, în care nu se aflau decât o masă de lemn şi două scaune. Taylor se sprijini de zid, aproape de şemineu, deşi nici o aşchie nu ardea în el, pentru a-i proteja de răcoarea nopţii de iulie. Paiele de pe jos nu îi apărau deloc de umiditatea de pe podea. Cam asta era ospitalitatea rurală, se gândea Taylor.

— De ce nu încerci să dormi puţin? îi spuse Taylor, încet.

— Mi-e frig şi mi-e frică. Cum mă pot odihni, când nu ştiu ce se va întâmpla cu noi?

— Nu te îngrijora, spuse el când îi observă privirea plină de panică. Totul o să fie bine.

— De unde ştii?

— Nu ştiu încă nimic, dar vom fi în siguranţă. Apropie-te de mine. O să ne încălzim reciproc.

Ar fi vrut să-i pună o mână pe după umeri, dar legaţi cum erau nu putea decât să o urmărească cum se cuibărea lângă el. Blestemă situaţia în care se aflau, în sinea lui.

— Cel puţin sprijină-ţi capul de umărul meu şi închide ochii.

Ea se conformă şi, în ciuda celor pe care i le spusese, se cufundă într-un somn adânc.

El rămase treaz până în zori, cu ochii pe cei doi puşi să îi păzească, până când începură să sforăie. Nu ştia unde plănuia Donnegan să îi ducă, dar trebuie să fi fost undeva departe, din moment ce făcuseră acest popas. *Ticălosul!* Un asemenea om era obişnuit să obţină ceea ce voia, cu orice preţ. Încă nu avea nici o dovadă, dar era sigur că Donnegan era implicat în afacerile cu distileria ilegală, pentru care i s-a încredinţat lui misiunea, de către colonelul Hume.

Oftă. Cum dracului avea să iasă basma curată? Până acum nu reuşise să se gândească la nici o soluţie. Se apropiau zorii şi fără îndoială că Donnegan avea să apară.

Câteva momente mai târziu se deschise violent uşa. Donnegan intră şi aduse briza dimineţii, care răvăşi paiele de la intrare. Puse pe masă o lampă şi aruncă pe podea câteva pături.

— A intervenit o schimbare de planuri, îşi anunţă el oamenii care se ridicaseră imediat ce el intrase.

Donnegan se îndreptă spre Jalene care dormea şi o ridică în braţe. Îşi trecu mâna pe pieptul ei.

— Las-o în pace, ticălos nebun, spuse Taylor, încercând să-şi desfacă legăturile, cu toate că ştia că era inutil.

— Asta şi vreau, dar nu pentru că îmi spui tu. Din păcate, a intervenit ceva. Va trebui să îmi prelungesc tratamentul asupra voastră, dar nu înainte de a mă distra puţin.

Jalene se mişcă în braţele lui Donnegan. Acesta o strânse la piept şi o sărută pe gură.

Taylor nu putea decât să urmărească scena. Donnegan, văzând că Jalene nu reacţionează, o pălmui.

— Trezeşte-te, strigă, scuturând-o violent, apoi o sărută din nou. Jalene se trezi cu un tresărit şi se îndepărtă. El o prinse de păr şi o sărută încă o dată, violent.

— Cred că femeile te găsesc atât de delicat încât trebuie să le legi şi să foloseşti forţa pentru a le intra în graţii, îl tachină Taylor pe Donnegan, pentru a-i distrage atenţia.

— Taci! strigă Donnegan, împingând-o pe Jalene spre perete şi aşezându-se în faţa lui Taylor. Dacă nu aş avea nevoie de tine, te-aş omorî chiar acum. Oricum, acolo unde mergem nu o să rămâi mult timp în viaţă.

Îşi întoarse atenţia spre Jalene care reuşise să se ridice şi se sprijinea acum de perete.

— Cu toate că prietenul tău nu ştia că e urmărit, a reuşit să scape de omul meu. O trăsură s-a răsturnat, a creat dezordine şi l-am pierdut.

O apucă de bărbie şi o strânse cu putere.

— Cine e bărbatul acela? Dacă mi se pare că minţi, mă ocup de el, adăugă, arătându-l pe Taylor, apoi nu o mai strânse, pentru a-i permite să vorbească.

— Nu îi face rău, spuse ea.

— Nu te îngrîji de mine...

— E vărul meu, Wil Somerville, răspunse ea.

— Unde îl putem găsi?

Taylor aştepta răspunsul ei, întrebându-se dacă spunea adevărul şi dacă Donnegan avea

să o creadă. Cu o expresie speriată pe faţă, răspunse:

— Locuieşte la Dublin, pe strada Gardiner.

— Ţi-a spus ceva de o hartă? întrebă Donnegan, strângând-o tare de încheieturi.

— Nu, nu mi-a spus. Despre ce e vorba?

— Nu vei afla niciodată, spuse Donnegan, dându-i drumul. E adevărat sau nu, trebuie să plecăm. Nu am timp acum să forţez nota. Cineva mult mai important îmi atrage atenţia.

Trase un scaun la masă, scoase pistolul din buzunar şi se aşeză. Puse picioarele pe celălalt scaun şi i se adresă lui O'Leary.

— Dezleagă-i şi curăţă pata aia de sânge de pe fruntea lui. Vreau să fie prezentabil. Tu, îi spuse lui Henry, ţine puşca aia îndreptată spre ei.

După ce sarcina fu îndeplinită, Taylor şi Jalene stăteau în picioare în faţa lui Donnegan, care scoase o sticluţă din cizmă. Trase o duşcă din sticlă şi le rânji.

— La piele! îi ordonă lui Jalene.

— Cum? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

— M-ai auzit. Dezbracă-te. Dacă nu pot

să mă bucur de formele tale, măcar pot să mă amuz privindu-le.

— Nenorocit de mahala! exclamă Taylor, îndreptându-se spre Donnegan, dar Henry i se puse în cale şi îndreptă puşca spre fruntea lui Taylor. Acesta se dădu înapoi şi rămase cu pumnii strânşi.

— Grăbeşte-te, femeie! ordonă Donnegan.

— Nu poţi vorbi serios. E o depravare. Adică... Nu pot..., se bâlbâi ea, în speranţa că Donnegan avea să se răzgândească.

— Dezbracă-te, sau te dezbrac eu, spuse Donnegan, mângâindu-şi bărbia.

Jalene îşi muşcă buzele şi încercă să îşi înfrâneze lacrimile care îi umpleau ochii. Trupul îi tremura, iar valuri de transpiraţie îi scăldau fruntea şi buzele.

Se uită la ceilalţi bărbaţi din încăpere. Bărbatul pe nume Henry îi făcu un gest obscen, iar O'Leary rânjea, cu ochii pe corpul ei. Taylor evita să o privească şi stătea cu privirea în pământ, studiindu-şi vârfurile cizmelor de călărie. Câteva clipe apăsătoare de linişte trecură înainte ca Donnegan să vorbească.

— Cu faţa la mine! ordonă el.

Taylor ridică privirea şi observă că Jalene se întorsese cu spatele la Donnegan şi îşi desfăcuse bluza. Se întoarse apoi spre el. Bluza îi căzu pe podeaua murdară. Se străduia să-şi desfacă corsetul şi în cele din urmă îşi eliberă sânii din strânsoarea acestuia. Se opri şi trase aer adânc în piept. Câteva clipe mai târziu îşi scoase fusta şi pantalonaşii, care căzură peste restul îmbrăcăminţii, la pământ.

Încă o dată, Taylor îşi coborî privirile în podea. *La dracu'! Ticălosul!* Se lupta să-şi controleze furia care îl chinuia. Apoi, oricât îl ura pe Donnegan pentru ceea ce îi făcea lui Jalene, îşi dădu seama că ea putea fi diversiunea de care avea nevoie pentru a acţiona.

Când ridică privirile pentru a vedea cât de preocupaţi erau răpitorii cu Jalene, se uită şi el la ea. Nu o făcuse intenţionat, dar i se părea că ar fi o statuie. Ochii plini de lacrimi priveau aparte. Era subţire, dar formele erau unduite în locurile potrivite. Lui Taylor îi amintea de *Leanhaun Shee,* zâna din folclorul irlandez.

Potrivit legendei, frumuseţea zânei era periculoasă. Rostul ei era să-i facă pe muritori să se îndrăgostească de ea. O dată ce un

bărbat cădea în îmbrăţişarea ei, ea îl epuiza până când acesta era pierdut. Singura şansă de scăpare era să găsească un alt bărbat care să îi ia locul.

Ca şi Leanhaun Shee, frumuseţea lui Jalene îi fascina pe toţi. Din fericire, tăcerea din încăpere, lipsa oricărei mişcări îi aminti de ceea ce avea de făcut. O'Leary era cel mai aproape de el şi era atât de atras de trupul ei încât nu fu pregătit pentru lovitura lui Taylor, care îi aruncă pistolul din mână. Henry tresări, dar, înainte de a putea reacţiona, Taylor îl lovi în plex. Henry se prăbuşi şi scăpă arma.

Donnegan se aplecă peste masă şi o apucă pe Jalene. O ţinea strâns, cu pistolul lipit de talia ei.

— Încetează! îi strigă lui Taylor, care se opri, în timp ce O'Leary şi Henry îşi recuperau armele.

Donnegan o împinse pe Jalene de lângă el. Se duse la Taylor şi îi lipi vârful ţevii pistolului sub bărbie.

— Pui de târfă, m-am săturat de figurile tale. Păcat că încă mai am nevoie de tine.

Îl lovi cu cotul în plex. Taylor făcu un pas înapoi, dar efectul nu fu cel scontat de

Donnegan. Acesta se apropie de el şi îl lov cât putu de tare în stomac.

— Ce dracului..., spuse Donnegan privind bustul lui Taylor. Dezbracă-te.

Jalene îşi ascunse faţa în mâini. Nu ma văzuse niciodată un bărbat dezbrăcat. Făcus tot ce fusese posibil pentru a nu-i da satisfacţie lui Donnegan. Folosise toată capacitatea ei de concentrare pentru a-şi imagina că se dezbrăca singură în camera ei de la han. Acum se întreba ce avea de gând Donnegan.

Tăcerea care se aşternu în timp ce Taylor se dezbrăca îi păru o eternitate. În cele din urmă, Donnegan rosti:

— Hoţomanule! Ai coaie!

Conştientă şi îngrijorată că Taylor se afla în pielea goală în spatele ei, lui Jalene i s-a părut că spusese: *N-ai coaie!* Duse mâna la gură, pentru a-şi înăbuşi un strigăt de exclamaţie. *Dumnezeule! E eunuc!.*

— Cine eşti şi de ce porţi burtă falsă? Vorbeşte şi ai grijă să nu-care cumva să nu te cred.

Burtă falsă? Ce burtă falsă? Incapabilă să-şi stăpânească curiozitatea, se întoarse. Normal, privirea îi căzu pe cea mai intimă

parte a corpului său. Simţi un val de căldură şi întoarse instantaneu privirea. Cu siguranţă, Taylor nu era un eunuc.

— Dacă vreţi să ştiţi, nu mă interesează ce faceţi, începu Taylor, după ce îşi scoase cârpa de la ochi, debitând povestea pe care o pregătise în caz că avea să fie deconspirat. O urmăream pe soţia mea. O bănuiesc că nu îmi e credincioasă. Am folosit deghizarea asta ca să nu mă recunoască. Când am venit şi i-am dat pachetul, mi s-a părut că nu prea voia să te urmeze.

Taylor aşteptă reacţia lui Donnegan şi oftă în sinea lui când îi citi expresia de pe faţă.

— O nevastă necredincioasă, începu el, mângâindu-şi bărbia. Trebuie să recunosc că îmi face plăcere să te ştiu încornorat, adăugă el cu un rânjet care dispăru la fel de repede cum apăruse, apoi îi făcu un semn lui O'Leary. Controlează-i hainele.

O'Leary căută prin buzunarele hainei, ale cămăşii, apoi ale pantalonilor. Băgă mâna în cizme, până în vârf. Apoi sfâşie perna pe care Taylor o folosise pentru a părea mai gras. O'Leary fu satisfăcut că nu găsise nimic.

Donnegan rânji. Era timpul ca oaspeţii lui să dea piept cu destinul lor. Îi făcu un semn

lui Henry. În momentul următor, acesta veni pe la spatele lui Taylor şi îl lovi cu patul armei în cap. Taylor se prăbuşi pe podeaua plină de noroi. Jalene se întoarse să vadă ce se întâmplase şi fu şi ea lovită în cap.

— Păcat, murmură Donnegan, văzând trupul ei prăbuşindu-se peste cel al lui Taylor. Afară e o căruţă pentru cai, plină de fân. Puneţi-i în ea. Vin şi eu imediat.

Cei doi se îmbulziră care să ia fata.

— Mă ocup eu de târfă, spuse Henry şi îl împinse pe O'Leary, după care o luă pe Jalene în braţe.

O'Leary nu replică bărbatului mult mai solid decât el. Îl apucă pe Taylor de subţiori şi îl trase afară.

Donnegan luă păturile pe care le aruncase sub masă. Stinse lampa şi ieşi din cabană. Când ajunse la căruţă privi trupurile goale întinse pe fân, mormăi ceva şi o puse pe Jalene în braţele lui Taylor, în aşa fel încât unul din picioarele ei să se sprijine de ale lui, într-o poziţie foarte intimă.

— Păcat că nu o să ştii niciodată că ai îmbrăţişat-o vreodată pe puicuţa asta, spuse el.

Oamenii lui Donnegan se priviră un timp, apoi se uitară la cele două trupuri şi izbucniră

în râs. Încetară în momentul în care văzură că Donnegan nu le împărtăşea amuzamentul.

— Henry, înhamă-ţi calul la căruţă, spuse Donnegan, după care îşi înveli victimele cu păturile, făcându-le invizibile. O'Leary, tu iei trăsura mea. Mă urmaţi, amândoi.

Se îndepărtă, urcă în şa şi le făcu semn să-l urmeze. Peste câteva minute, curiosul convoi călătorea în semiobscuritatea dinaintea răsăritului.

CAPITOLUL 3

Cory Donnegan şi omul său, Henry, stăteau lângă cai, ascunşi la marginea drumului, în tufişuri. La dracu', unde era trăsura aia? Ar fi vrut ca dragonii să se grăbească. Escortau o trăsură în care se găsea amanta lui, Nelly Lambert. Ţinea foarte mult la femeia aceea şi ştia că îi era supusă, dar cu puţine insistenţe şi puţină violenţă, limba i se dezlega. Pe toţi sfinţii, nici un magistrat nu avea să îi pună întrebări iubitei lui despre dispariţia mai multor tineri de la ţară în compania cărora fusese văzută. Nelly, cu pieptul ei generos şi faţa ei drăguţă era momeala care îi aducea pe acei tineri la el. Apoi îi convingea de avantajele de a lucra la distileria lui clandestină. Spre deosebire de tatăl lui, care îl iniţiase în viaţa fărădelegilor - să-i putrezească hoitul mult timp în iad -

Donnegan nu îi bătea niciodată pe băieţi pentru a-i face să muncească. Era îndeajuns să îi ameninţe că avea să le facă rău familiilor lor. Din nefericire, ultima întâlnire a lui Nelly cu un tânăr atrăsese atenţia unui om de ordine care deveni suspicios şi o arestase pentru a fi anchetată.

Calul pe care Donnegan îl adusese pentru Nelly sforăia şi se agita lângă el.

— Unde dracului sunt? spuse, chinuindu-se să vadă prin ceaţa dimineţii capătul drumului din faţă.

— Fii pregătit, îi ordonă lui Henry.

— Da, desigur, răspunse Henry, sigur pe el. Imediat o scăpăm pe Nelly a dumitale.

*

Pe Taylor îl durea foarte tare capul. Făcea eforturi mari pentru a-şi limpezi mintea. Era clar că fusese lovit puternic în cap. Clipi des şi îşi dădu seama că stătea pe spate, sub o pătură. Mai clipi o dată, întrebându-se dacă nu visa încă. Când îi reveni vederea îşi dădu seama că Jalene îi stătea lipită de trupul gol. Nu visa. Dumnezeule! În ce se băgase? Sfârcurile îi atingeau uşor pieptul pe măsură

Sfârcurile îi atingeau uşor pieptul pe măsură ce respira. Talia lui era prinsă între picioarele ei şi părul de pe pubis îi trimitea fiori prin trup. La dracu'! îi privi faţa senină. Cum ar fi reacţionat fata aceasta dacă s-ar fi trezit goală în braţele lui? Cu siguranţă că nu ar fi fost încântată. Râse în sinea lui. Doamne, ce frumoasă era... Ar fi putut cu uşurinţă...

Auzi tropot de cai apropiindu-se şi îşi aminti de Donnegan şi de evenimentele care îl aduseseră în situaţia aceasta. Neştiind cine se apropia, închise ochii şi îşi îngropă faţa în părul lui Jalene. Ţinând cont de situaţie, era un mod plăcut de a afla cine se apropia.

*

Donnegan privea cu atenţie. Doi oameni de ordine însoţeau trăsura care mergea cu viteză pe drumul ei către Four Courts, la Dublin. Când trăsura ajunse la curbă, vizitiul trase de frâie pentru a încetini, apoi trase şi mai tare şi opri. Cei doi oameni de ordine se opriră şi ei. Donnegan îi recunoscu ca fiind dragoni de la regimentul din Enniskillen şi se afundă mai mult în ascunzătoare.

— Ce dobitoc şi-a lăsat trăsura aici ca să-şi facă treburile? strigă soldatul mai solid

vizitiului. O să o dau la o parte, spuse apoi soldatului mai slab şi se îndreptă spre trăsură. Descălecă.

Donnegan îşi ţinu respiraţia. După cum anticipase, soldatul deveni suspicios când văzu trupurile de sub pături şi se dădu câţiva paşi înapoi pentru a-şi lua muscheta prinsă de şa. Îi făcu semn camaradului său să se apropie.

Donnegan era tensionat.

Cu vârful muschetei, soldatul ridică pătura.

— Sfântă Fecioară! Ia uite! Am dat peste un cuibuşor de dragoste, spuse, după ce înghiţi în sec la văzul scenei.

— De ce crezi că ar face asta aici, în mijlocul drumului? se întrebă cel slab, scărpinându-se în cap. Nu îmi place. Ceva nu e în regulă.

— Eşti nebun, omule? Uită-te la femeia asta. Ce altceva ai face cu ea, oriunde te-ai afla? Hai să luăm căruţa din drum. Asta o să-i trezească şi atunci o să-i întrebăm.

Din tufiş, Donnegan văzu pe cei doi apucând de oişte şi trăgând căruţa într-o parte. Soldatul mai solid îşi aruncă neglijent muscheta pe după umăr, în timp ce celălalt o

ţinea gata de a o folosi.

— Acum! strigă Donnegan la Henry. Eu îl iau pe cel din dreapta.

Cei doi dădură pinteni cailor şi şarjară spre cei doi soldaţi. Zvâcnirea lor făcu păsările din copaci să ţipe şi să se îndepărteze speriate. Donnegan îndreptă pistolul spre soldatul mai solid şi trase. Trupul îi căzu pe spate şi căzu la pământ, unde începu să se zvârcolească. Donnegan scoase de la brâu un al doilea pistol şi îl îndreptă spre celălalt soldat. Henry îl împuşcă în mână.

— Îl termin eu, spuse Donnegan şi îl împuşcă în cap. Trăsura! strigă apoi. Pleacă. După ea!

După prima împuşcătură, vizitiul dădu bici cailor şi se îndepărtă în cea mai mare viteză.

— Nu o să scapi, promise Donnegan, iar Henry o ajunse din urmă.

— Le-am prins, strigă Donnegan, prinzând căpăstrul calului de lângă el. Trăsura se opri curând după aceea.

— Cory! Atenţie!

Donnegan se întoarse brusc şi în acel moment vizitiul trase un foc de armă.

— Ah! La dracu'! Sunt lovit! strigă el.

— Cory, eşti bine? întrebă Henry.

— Glonţul mi-a trecut prin talie, dar pierd mult sânge. Termină-l pe ticălosul ăla, spuse el, văzând că vizitiul coborâse de pe capră şi încerca să fugă.

Henry ţinti, trase şi îl omorî pe vizitiu.

— Nelly, dragostea mea! Eşti bine? Ieşi aici! se adresă Donnegan iubitei sale. Se lăsă pe coama calului, nemaiputând să stea drept în şa.

— Fir-ar al dracului! blestemă el. Se apăsă cât putu de coama calului, încercând să apese cât de mult putea rana.

Se bucură nespus când o văzu pe Nelly care scoase capul pe fereastra trăsurii, observă scena şi sări afară.

— Ah, dragul meu! Eşti rănit. Să te ajut, spuse, mângâindu-l pe obraz, pe braţe, pe umeri, pe orice parte pe care o putea atinge.

— Unde e Henry? întrebă el şi vocea îi trăda suferinţa.

— Aici sunt.

— Scapă de cei doi din căruţă şi aşteaptămă la distilerie. Nelly o să se ocupe de mine.

Se opri pentru a-şi trage răsuflarea, dar

— Repede, Henry. Fă ceva! Moare! strigă Nelly.

Henry decălecă. "Fir-ar al dracului. Numai asta îmi mai trebuia: o muiere isterică", spuse în sinea sa şi se apucă să examineze rana lui Cory. După ce îi luă pulsul, se adresă lui Nelly.

— Nu o să moară, dar a pierdut mult sânge.

— Slavă Domnului, spuse ea, ştergându-şi lacrimile de pe obraz. Ce facem?

— Trebuie să-l pansez, spuse Henry. E vreo pătură în trăsură?

— Da, răspunse Nelly.

— Adu-o, ca să-l pansez şi să-l leg de cal.

Nelly se conformă. După ce Cory fu în siguranţă, Henry ordonă:

— Urcă pe calul tău şi du-l la distilerie cât poţi de repede. O să vin şi eu după ce mă ocup de cei doi din căruţă.

Nelly urcă pe calul ei şi îl duse pe Cory.

Henry se duse la căruţă şi văzu că Taylor şi Jalene dispăruseră.

— Fir-ar să fie! Lui Cory nu o să-i placă treaba asta, spuse, privind cu atenţie în susul şi în josul drumului. Încă mai era în şa, nervos, când auzi tropot de cai apropiindu-se.

Fără să stea să se mai gândească, se ascunse printre copacii de pe marginea drumului.

*

Trupul învelit în pătură al lui Jalene atârna diform pe umerii lui Taylor, în timp ce acesta își făcea loc prin desișul pădurii. Cu fiecare pas alert, umărul lui se izbea de stomacul ei. Durerea pe care i-o provoca, împreună cu faptul că îi venea sângele în cap, o treziră. Clipi de câteva ori și când reuși să vadă prin ceață, îi apăru ceea ce părea să fie fesele unui bărbat care ieșeau de sub pătura cenușie. I se opri răsuflarea. Evenimentele nopții trecute îi apărură în minte. *Doamne Dumnezeule!* Donnegan! Începu să lovească cu pumnii în spatele bestiei.

— Dă-mi drumul, porc împuțit! Mai bine cu capul sub ghilotină decât să mă culc cu tine.

Bărbatul o luă brusc de pe umăr și o coborî cu picioarele la pământ. Pătura în care o învelise se deschise, iar el o înfășură la loc.

— Ai dreptate. Oricât ai fi de tentantă, nu asta aveam în minte. Te asigur că intențiile

mele sunt foarte onorabile. Niciodată nu am luat ceva ce nu mi s-a dat cu toată inima.

— Căpitane Traynor, reuşi ea să rostească şi aproape leşină. Ce bine că eşti dumneata. Credeam că e ticălosul acela de Donnegan.

Trase adânc aer în piept, apoi îşi aminti de goliciunea trupurilor lor şi de acuzaţiile de mai devreme. Îşi strânse pătura mai strâmt pe corp. Un val de căldură o trecu în momentul în care observă că pătura de pe el nu îl acoperea decât în parte. Abdomenul umflat de deunăzi se dezvăluia acum ca o parte musculoasă, plată. Atât se putea vedea şi nu îndrăzni să privească mai jos, amintindu-şi că deja aseară, la cabană, se întorsese să-i vadă bărbăţia.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, încercând să-şi ascundă jena. Unde suntem? Cum am primit lovitura asta în moalele capului?

El păru că înţelege sursa ruşinării ei şi se acoperi bine cu pătura înainte de a răspunde.

— Unul din oamenii lui Donnegan ne-a lovit. Îţi voi spune mai multe în timp ce mergem. S-ar putea să ne urmărească. Să mergem, spuse şi o lovi prietenește pe umăr.

Nu avea nevoie de mai multe explicaţii. Îl urmă cât putu de repede, încercând să evite pietroaiele şi mărăcinii.

— Încotro ne îndreptăm? întrebă într-un târziu şi întoarse privirea peste umăr, aşteptându-se ca Donnegan să apară.

— Mergem de-a lungul drumului. E un loc mai departe de unde putem observa pe oricine trece şi să rămânem ascunşi. Mergi pe urmele mele, spuse, fără să se oprească.

Îi respectă bucuroasă sugestia. Mergea ca şi cum ar fi cunoscut bine drumul.

— Cunoşti locurile astea?

— Da.

Nu mai spuse nimic altceva şi ea tăcu. După un timp, începu să studieze părul negru de pe picioare şi permise privirilor să se oprească asupra formelor ce se ghiceau sub pătură. Vedea fascinată cum pânza flutura din când în când pentru a-i dezveli formele armonioase.

— Au! exclamă şi se opri să-şi scoată un spin care îi intrase în deget. El privi peste umăr şi spuse:

— Ţi-am spus să te uiţi la paşii mei, nu la spatele meu.

— Dar eu nu..., zise ea şi apoi se gândi că nu avea rost să nege. Nu te crede prea interesant. Bineînţeles că te priveam. A fost ideea ta.

— Da, dar te-am văzut, Jalene, spuse şi se opri cu faţa la ea. Te uitai la mine ca şi cum ai fi vrut să-mi studiezi semnele de la naştere. Sper că ţi-a plăcut ce ai văzut? întrebă, cu un zâmbet care strălucea prin barba deasă.

Ştia că privirile insistente ale femeilor erau considerate o invitaţie. Dar nu avusese nici o intenţie. Mai mult decât atât, cum ar fi putut să o observe? Pentru a-şi ascunde ruşinea, trecu în faţa lui.

— Încotro mergem?

— Tu eşti în faţă. Mi-ar face plăcere să te urmez. Trebuie să recunosc că mi-ai însenina ziua dacă m-ai lăsa să-ţi admir spatele.

— Căpitane Traynor! exclamă îmbujorată şi se dădu într-o parte.

Îi zâmbi, evident mulţumit de prestaţia lui şi, în timp ce trecea în faţă, îi atinse buzele cu degetul.

— Haide. O să-ţi spun ce s-a întâmplat. Donnegan s-a folosit de noi ca de o diversiune pentru a opri o trăsură. Nu sunt sigur de ce.

Îi povesti despre trăsură şi despre soldaţi, dar evită să-i spună despre poziţia în care se găsiseră.

— Nu înţeleg cum ai putut să mă scoţi din căruţă fără ca ceilalţi să observe.

— Am auzit cum se îndepărta trăsura pe care o opriseră. Am reuşit să fug când Donnegan şi celălalt au alergat în urmărirea ei. Nu înţeleg cum ai putut să rămâi fără cunoştinţă atâta timp.

— Dintotdeauna am dormit adânc. La început asta i-a îngrijorat pe părinţii mei, dar apoi s-au obişnuit. Toate pericolele astea... Nu e incredibil? Încă o dată, îmi cer scuze că am fost o povară. Aş vrea să-ţi pot mulţumi cum se cuvine.

Începură iar să meargă.

— Dacă pot face ceva ca să răscumpăr problemele pe care ţi le-am creat, te rog să îmi spui.

— Zău? Hmm, o să ţin minte asta, spuse, întorcându-se şi privind-o cu atenţie.

Ea observă strălucirea ochilor săi, dar nu se gândi la asta.

— Bine, spuse cu inocenţă. Crezi că vor veni după noi?

— I-am fi auzit până acum.

Continuară să meargă în tăcere. Pentru ea era prea mult. O dureau picioarele, trebuia să fie atentă unde păşea şi pentru prima dată îşi

dădea seama de aerul rece al dimineţii şi de umezeala pădurii, care i se strecura în oase.

În cele din urmă ajunseră la un luminiş, de unde începea o pantă cu iarbă, şi de unde puteau vedea pe oricine trecea pe drum. Ceaţa se ridicase şi soarele încerca să străbată norii. Taylor se aşeză pe iarba înaltă şi îi făcu semn să facă la fel. Ea ezită un timp, se uită în jos, apoi se aşeză lângă el.

— Şi acum ce facem?

— Acum aşteptăm. De aici vedem pe oricine apare de după cotitură, îi explică Taylor.

Ea privi în zare. Dacă nu ar fi fost situaţia în care se aflau, locul ar fi fost ideal pentru un picnic. Se întoarse spre el şi îl privi cu atenţie.

— Pe cine aştepţi?

— Pe oricine care ne poate duce înapoi la Dublin. Sunt sigur că asta doreşti, nu-i aşa?

— Da. Probabil că soţia ta e foarte îngrijorată, spuse, amintindu-şi de discuţia cu Donnegan.

— Ai crezut chestia aia? Nu am nici o nevastă. A fost doar o minciună ca să-l mai liniştesc pe Donnegan, spuse, amuzat.

— Înţeleg, spuse ea, neştiind de ce o bucura ştirea aceasta, pentru că încă simţea nevoia să-l plesnească peste faţă.

— Ce e cu tine şi cu acest Wil de care te întreba Donnegan? E iubitul tău sau e într-adevăr vărul tău? o întrebă, scărpinându-şi barba deasă, cu o sprânceană ridicată.

— Da, îmi e văr. Suntem foarte apropiaţi, oftă ea, gândindu-se cât de îngrijorat trebuia să fie acesta în acele momente. Cel puţin era departe de Donnegan.

— Atunci ai minţit când i-ai dat adresa.

Jalene aprobă din cap.

— Ştiu că am riscat şi că s-ar fi răzbunat pe tine dacă nu mă credea, dar a trebuit să-l ocrotesc pe Wil.

— Nu de mine trebuia să-ţi pese. Ţi-ar fi făcut rău oricum, spuse Taylor, încruntat.

— Poate ai dreptate, dar toate astea s-au terminat.

— Nu... O să vorbim mai târziu, spuse, pentru că o trăsură se zări pe drum. Să mergem, îi spuse, întinzându-i o mână.

O acceptă şi peste puţin timp încerca să ţină pasul cu el. Taylor se opri şi spuse:

— Trebuie să mergem mai repede. Va trebui să te duc în braţe, adăugă, apropiindu-se de ea.

— Nu, zise ea şi îşi strânse pătura mai bine pe trup.

— Nu te certa cu mine acum. Nu avem timp. În plus, o să ai o şansă să-ţi odihneşti picioarele.

Ea se gândi la picioarele ei obosite şi cedă.

În timp ce o căra în braţe, ea simţea în acelaşi timp puterea lui copleşitoare şi mirosul lui bărbătesc. Combinaţia aceasta o făcu să ofteze de plăcere, iar el o privi atent.

— Ai spus ceva?

— Nu, răspunse, conştientă că se îmbujorase toată şi încercând să se ascundă de privirile lui.

— Hmmm, fu tot ce replică el.

Fu fericită când o lăsă jos, şi se aşezară amândoi în mijlocul drumului, cu faţa la trăsura care se apropia. Nu era obişnuit ca oamenii să stea în drum, îmbrăcaţi doar în pături de lână. În consecinţă, trăsura, cu doi soldaţi pe capră se opri imediat. Unul din ei sări jos şi aproape imediat trase o sabie din teacă. O îndreptă întâi spre Taylor, apoi spre ea, apoi iarăşi spre Taylor.

— Sunteţi amândoi arestaţi pentru crimă, spuse, în loc de salut. Privirile o scrutau pe Jalene.

— Ce? Nu vorbeşti serios, spuse Taylor.

— Nu am făcut rău nimănui! Suntem noi înșine victime, adăugă ea.

— Da, și eu sunt vărul Regelui George. Știu totul despre voi doi, spuse soldatul, fără să fi coborât sabia măcar o clipă.

— E absurd. Și unde ne sunt armele? De ce v-am ajuta? Doar ca să ne prindeți? Arată femeia asta ca și cum ar fi tras vreodată cu o armă? întrebă Taylor repede, pierzându-și răbdarea cu fiecare clipă ce trecea.

— Nu, dar un domn a văzut tot ce s-a întâmplat, spuse soldatul, uitându-se atent la falcne.

— Ce domn? Ce tot vorbești? întrebă Taylor, nervos. Acum ar fi trebuit să fie de mult pe drum spre Dublin.

— Faceți pe proștii, dar vă scot eu la liman. Un domn care mergea pe drum a auzit împușcături și s-a ascuns în tufișuri. A văzut ce s-a întâmplat. Voi doi mi-ați ucis pe cei doi camarazi ai mei și pe vizitiu, pentru ca complicele vostru să-și salveze amanta și să fugă.

— Ești nebun! strigă Taylor nervos. Gândește-te un minut, pentru numele lui Dumnezeu. De ce am face așa ceva? Omul acela a mințit.

— Se pare că singurul nebun eşti tu, din moment ce eu ţin sabia. Ai face bine să te gândeşti înainte de a mă insulta, adăugă, agitând sabia în faţa lui Taylor.

Jalene îi aruncă o privire rugătoare lui Taylor.

— Cum arăta omul acesta? întrebă Taylor, încercând să se calmeze.

— Nici prea înalt, nici prea scund. Arăta ca orice bărbat.

— Nu avea un obicei supărător de a-şi freca bărbia? întrebă Jalene.

— Nu, nu era nimic neobişnuit cu el.

— Trebuie să fi fost unul din oamenii lui Donnegan, îi spuse ea lui Taylor, iar acesta aprobă din cap.

— Ascultă, îi spuse Taylor soldatului, sunt căpitanul Taylor Traynor. Lucrez pentru Guvern, pentru colonelul Hume Cahill, care investighează cazul celui care ţi-a omorât camarazii. Ai stat de vorbă doar cu complicele lui, care a inventat totul.

— Poate eşti într-adevăr cine spui că eşti, poate că nu. Trebuie să vedem asta când vei fi dus în faţa judecătorului. Eu nu fac decât să îi prind, nu am dreptul să îi judec.

— Voi vorbi cu plăcere cu autorităţile

pentru a pune lucrurile la punct, zise Taylor.

— Da, fără îndoială că vei vorbi cu autorităţile. Mai întâi, să vă îmbrăcăm cum se cuvine. Prizonierul nostru a scăpat cu ajutorul cuiva, chiar dacă a fost al vostru sau al altcuiva. Din fericire pentru voi, adăugă cu un rânjet spre Jalene, şi-a lăsat bagajul în trăsură.

— Cine era femeia? Ce făcuse? întrebă Taylor, ignorând sugestia.

— Începi să mă enervezi. Poate ar fi mai bine să termin cu tine ca să scap de gura asta spurcată a ta, spuse soldatul, ducând vârful sabiei periculos de aproape de gâtul lui Taylor.

— Vă rog, îl imploră Jalene, simţind că Taylor îl scosese din minţi pe soldat. Vreau neapărat să ajungem la Dublin pentru a pune lucrurile la punct. Nu putem să plecăm?

— Mac, strigă soldatul către camaradul său, care stătea şi privea scena de pe capra trăsurii, dă cufărul jos pentru doamna.

O împinse uşor spre cufăr şi arătă vârful sabiei lui Taylor.

— Am adus lucruri de schimb pentru mine. Le poţi purta tu. Pantalonii s-ar putea să fie mai scurţi, din moment ce eşti atât de înalt, dar cămaşa şi haina or să-ţi vină.

Jalene închise uşa trăsurii şi se schimbă cu hainele cele mai simple pe care le găsi în cufăr, un costum roşu de călărie, cu ornamente din fir de aur. Bluza era cam mare la piept, dar, după ce purtase pătura aspră, era bucuroasă că se îmbrăcase cu ceva mai feminin. Era mai liniştită. Era sigură că guvernul avea să-şi dea seama că totul nu era decât o greşeală şi aveau să le dea drumul. Deschise uşa şi îl văzu pe Taylor care se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni cam scurţi, haină şi o cămaşă albă de bumbac cu dantele la manşete.

— Intră lângă doamnă, îi ordonă soldatul lui Taylor. Voi fi pe aproape, gata să trag, dacă încercaţi ceva.

Se duse la spatele trăsurii, dezlegă unul din caii de rezervă şi încălecă.

Taylor se aruncă cu greutate pe bancheta din faţa ei.

— De ce dracului ai făcut asta?

— Ce vrei să spui? întrebă ea, gândindu-se că toate acele lovituri în cap date de Donegan i-ar fi putut afecta creierul.

— Mă simt în stare să-mi port singur de grijă şi asta am şi făcut în ultimii treizeci şi cinci de ani. Intervenţia ta m-ar fi putut costa

informații prețioase. Data viitoare lasă-mă pe mine să mă descurc singur.

– Scuză-mă, spuse ea pe un ton sarcastic. Mi-am pierdut răbdarea pentru câteva clipe. Ar fi trebuit să știu că cine știe ce informație stupidă ar fi fost mai importantă decât viața noastră. Ești o gorilă păroasă și încrezută! mai spuse și se întoarse pentru a-i vedea expresia de surprindere, ceea ce o făcu să continue: Data viitoare să te ocupi *tu* pentru că eu o să fiu foarte departe de tine.'

Se uita pe fereastră. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi plecat de la Casa Kilronan însoțită de Wil.

Dumnezeule, când avea să înceteze acest coșmar? Își strânse brațele sub sâni, ceea ce făcu ca excesul de material al bluzei să formeze două forme țuguiate. Se uită la el.

Taylor izbucni în râs.

— Să nu îndrăznești să râzi de mine! Pericolul poate fi obișnuit în viața ta, dar nu e și într-a mea, spuse, nereușind să-și înfrâneze lacrimile care i se rostogoliră pe obraji.

— Jalene, nu râdeam de tine, spuse, așezându-se lângă ea și punându-i o mână pe umăr.

— Nu mă atinge! exclamă şi îşi smulse umărul de sub atingerea lui, ca şi cum ar fi fost ciumat.

Evident hotărât să aibă o explicaţie cu ea, o trase şi o aşeză în poala lui. Jalene se luptă puţin pentru a scăpa, dar curând fu prea obosită pentru a i se împotrivi. Îşi puse capul pe umărul ei şi rămase învinsă în braţele vânjoase care o înconjurau.

— Jalene, uită-te la mine.

— Nu.

Îi prinse bărbia şi o întoarse încet spre el.

Ea se aşteptase să folosească forţa, aşa că nu era pregătită pentru privirea aceea blândă din ochii lui, care îi trimitea fiori pe şira spinării.

— Şi acum, dacă vrei să mă asculţi, începu şi îi dădu drumul bărbiei, vorbind cu o voce calmă, recunosc că nu m-am purtat frumos cu tine, dar nu de asta râdeam. M-ai biciuit cu vorbele pe bună dreptate. Era vorba doar... Ei bine... Atitudinea ta hotărâtă era foarte diferită de înfăţişare. Posesoarea bluzei aceleia se pare că era mult mai...

Îl lăsă să caute un timp cuvântul potrivit, apoi i-l dădu:

— Mai dotată de la natură, spuse ea şi îi

/Ambi nevinovat, simţindu-se mai liniştită acum.

Privirea i se opri pe buzele ei.

— Da, reuşi să rostească, limba parcă încercând să repete cuvântul spus de ea.

Intimidată deodată, îşi privi mâinile strânse în poală, perfect conştientă că era o femeie în braţele unui bărbat. Dumnezeule Mare! Ce făcea? Nici o doamnă nu ar fi stat atât de intim aproape de un bărbat. Fără îndoială că nici o femeie nu ar mai fi trecut prin ceea ce trecuse ea. De ce nu s-ar fi lăsat ocrotită de bărbatul care trecuse exact prin ceea ce trecuse ea? Îşi dădea seama că era privită şi după un timp ridică privirea pentru a i vedea faţa.

El coborî capul şi o sărută pe buze. Mângâierea dulce a bărbii lui pe faţa ei delicată şi gustul gurii lui o liniştiră de tot. Voia să o strângă în braţe, să ţină la ea îndeajuns de mult timp pentru a uita coşmarul prin care trecuse. Se mişcă în braţele lui şi îl îmbrăţişă, întorcându-i sărutul. Taylor îi răspunse cu aceeaşi patimă. Se mişcă în braţele lui. Prin fuste îi simţea bărbăţia apăsată pe şoldul ei, ceea ce o sperie şi îi făcea plăcere în aceeaşi măsură. Se simţea minunat.

— Ah, scumpete, ai aprins un foc în sufletul meu, şopti., apoi o trase pentru a o aşeza peste el.

Cu toate acestea, cuvintele, patima lui o alarmară. Se desprinse repede, ştiind că această intimitate mersese prea departe.

— Nu ar fi trebuit să fac asta, spuse, retrăgându-se repede pe bancheta cealaltă.

— De ce nu? Nu poţi nega faptul că ţi-a făcut plăcere, o întrebă, cu o privire de descumpănire.

Ea îşi netezi fusta şi refăcu coada la spate, care se desfăcuse de mult.

— Nu prea sunt o femeie pătimaşă.

— Poate că nu, dar se pare că trupul tău vrea altceva, zise Taylor, încercând să zâmbească.

— Te rog să mă laşi în pace. Insist, replică ea, îmbujorată.

— Promit să fiu un gentleman perfect pe tot timpul călătoriei. Ai cuvântul meu de onoare, zise el, apoi şopti ca pentru sine: Cel puţin astăzi.

— Poftim? dar el nu îi răspunse iar ca nu mai insistă. În schimb, spuse primul lucru care îi veni în minte:

— Porţi un inel neobişnuit. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Nici nu vei mai vedea vreodată, spuse el întinse mâna pentru a-l vedea mai bine. Înălțișa capetele a doi cavaleri, față în față. A fost al bunicului meu. L-a comandat la un bijutier din Scoția înainte de a veni cu bunica mea și a se stabili pe plantațiile din Ulster. A numit proprietatea Knights' Head, după denumirea blazonului familiei. Bunicul meu a dăruit inelul tatălui meu care s-a hotărât să mi l dea mie pe când încă se mai afla în viață.

— Unde e Knights' Head?

— Knight's Head este la capătul de apus al Lough Erne, la o zi și jumătate de drum de Dublin. Dar familia ta? Unde locuiești?

— Locuiesc la sud de Kells, lângă râul Blackwater. Când au murit părinții mei, într-un accident de trăsură, fratele meu, James, a luat conducerea casei Sorrel și a distileriei Blackwater, afacerea familiei. El și cumnata mea au doi gemeni. În afară de o mătușă la Dundalk nu am alte rude.

Taylor se încruntă, iar ea se întreba ce spusese ca să-l depărteze atât de repede.

— Distileria lucrează de vreo treizeci de ani, nu-i așa?

— Da, așa e.

— Aţi angajat necunoscuţi în ultim timp?

— Nu. Angajaţii noştri lucrează aici d ani de zile.

Acum îşi aduse aminte de acuzaţiile p care Wil le adusese fratelui ei, în privin contrabandei cu whisky. Cu toate că n spusese că ar fi fost un agent de fisc, Tayl recunoscuse că lucra pentru guvern. Nu îi m plăcea să mai fie chestionată. Poate că ace om, care o scăpase de un duşman, pute deveni un alt fel de adversar, dacă într-adev fratele ei avea probleme.

— Am întrebat, zise el, repetând în trebarea pe care ea nu o auzise, cine ţine co tabilitatea?

— Eu, răspunse ea şi văzu că Taylor r dică din sprâncene. Femeile sunt capabile s facă şi altceva decât să crească copii.

Îi aruncă o privire neîncrezătoare, dar n spuse nimic.

Tăcerea lui o neliniştea şi îi mărea grijil în privinţa conturilor stranii de la distilerie.

— Ei bine?

— Distileria Blackwater se află pe list mea de afaceri dubioase.

— De ce dubioase? Doar nu vrei să sp

a am face ceva ilegal? întrebă Jalene, imaginându-şi cum ar fi fost să îl lovească peste mână, ceea ce o umplea de satisfacţie.

— Crezi că e de glumă? spuse el, prinzând-o de mână. O să vedem cine râde la urmă, adăugă, împingând-o de lângă el.

Jalene începu să se frece în locul în care o atinsese. După toate cele prin care trecuse, ar fi fost foarte uşor să izbucnească în plâns, dar să fie afurisită, Dumnezeu să o ierte, dacă avea să-i acorde această satisfacţie.

— Eşti îngrozitor, spuse, înainte de a se lăsa pe spate şi a-şi închide ochii pentru a nu mai vedea această bestie, pentru a putea adormi şi a se trezi când el avea să nu se mai găsească acolo.

Taylor rămase treaz mult timp după ce Jalene adormi. Scenariul era mereu acelaşi. O afacere aparent legală nu era decât un paravan pentru o alta, ilegală. Prezenţa ei alături de Donnegan nu putea fi doar o coincidenţă. Cu toate acestea, cu siguranţă nu-l cunoştea şi putea foarte bine nevinovăţia când fusese întrebată de hartă. Oricare ar fi fost legătura ei cu activitatea ilegală, avea să o afle, dar pentru asta trebuia să-şi schimbe atitudinea.

Se întinse cu picioarele pe banchetă zâmbi. Nu era contra apropierii de el, cu toa că nu avea să recunoască asta niciodat Puţină amabilitate din partea lui şi puţir reţinere aveau să dea rezultate bune. În fonc dulciurile sunt mai gustoase atunci când sui interzise.

CAPITOLUL 4

Era greu de respirat în celula închisorii, pentru că nările lui Jalene erau asaltate de miros de urină şi de trupuri nespălate de luni de zile. Luă marginea fustei şi îşi acoperi nasul şi gura cu materialul moale. Respiră prin el de câteva ori şi apoi netezi fusta la loc. Se îndreptă cu grijă spre centrul celulei şi la un moment dat auzi o mişcare într-un colţ. Încercă să vadă ceva, dar întunericul nu îi permise. Privi în sus şi observă o fereastră murdară, care dădea prea puţină lumină. O substanţă vâscoasă strălucea pe peretele cel mai apropiat de ea. Îşi acoperi gura cu mâna pentru că îi venea să vomite. *Doamne! Ce se va întâmpla cu mine?* Ceva îi atinse piciorul şi se refugie spre peretele murdar.

— Nu te apropia de mine! strigă la creatură.

O trecură fiori reci şi se hotărî să nu
pe loc. Cel puţin nu se afla în beznă tot
Acest lucru o liniştea, pentru că era c
ştientă cât de frică îi era de întuneric.

Timpul petrecut în picioare începu să
simtă. Genunchii îi tremurau de oboseală.
aşeză cu grijă pe podea şi îşi încruc
picioarele. O trecură fiorii gândindu-se
murdăria şi viermii de pe jos. Îşi adună fu
sub ea şi reuşi să se strângă cât putu mai bin

"Nu te îngrijora", îi spusese Taylor
momentul în care gardienii îi duceau
direcţii opuse. Asta se întâmplase cu ore
urmă şi deja începea să se îngrijoreze. Cob
privirile şi se uită la mîinile încrucişate, ca
cum ele i-ar fi dat o soluţie.

Auzi zdrăngănit de chei şi paşi apr
piindu-se. Se ridică repede în picioare.

— Poftim, iubito.

Un gardian deschisese ferestruica din u
şi îi întinse prin ea o farfurie cu arpacaş
două felii de pâine neagră puse peste el.

— E mai uşor de mâncat dacă nu te uiţi l
ea.

— Mulţumesc, spuse ea şi aşeză farfuri
pe podea; apoi i se adresă gardianului

Aşteaptă, reuşi să rostească, înainte ca acesta să închidă ferestruica. S-a întors curierul după ce i am dat mesajul?

I se permisese să ia contact cu o singură persoană. Se gândise la început să-i scrie lui James, dar apoi îşi dădu seama că era imposibil să-i explice situaţia, din moment ce el credea că era în vizită la mătuşa ei. Se hotărâse să ia legătura cu Wil şi să-i explice necesitatea ca acesta să sosească cât mai curând.

— Sunt sigur că mesajul a ajuns la prietenul matale, îi răspunse gardianul cu un râjet care îi dezveli gura ştirbă, dar problema matale e mai complicată. Şeful închisorii a început să te placă. De asta ai un tratament special: stai singură în celulă şi toate astea. Am o bănuială că omul a primit o recompensă frumuşică şi nu a trimis mesajul.

— Doamne Dumnezeule! exclamă ea şi se apropie mai mult de uşă. Mesajul acela însemna libertatea mea. Nu e corect. Nu e drept, protestă, nevenindu-i să creadă ce surpriză îi rezervase soarta.

— Da, dar asta e, spuse acesta şi trânti ferestruica, lăsând-o să se gândească înfricoşată la cuvintele lui.

O trecură fiori reci şi se hotărî să nu st pe loc. Cel puţin nu se afla în beznă total Acest lucru o liniştea, pentru că era co: ştientă cât de frică îi era de întuneric.

Timpul petrecut în picioare începu să : simtă. Genunchii îi tremurau de oboseală. S aşeză cu grijă pe podea şi îşi încruci; picioarele. O trecură fiorii gândindu-se murdăria şi viermii de pe jos. Îşi adună fus sub ea şi reuşi să se strângă cât putu mai bin

"Nu te îngrijora", îi spusese Taylor i momentul în care gardienii îi duceau i direcţii opuse. Asta se întâmplase cu ore i urmă şi deja începea să se îngrijoreze. Cobo privirile şi se uită la mîinile încrucişate, ca cum ele i-ar fi dat o soluţie.

Auzi zdrăngănit de chei şi paşi aprc piindu-se. Se ridică repede în picioare.

— Poftim, iubito.

Un gardian deschisese ferestruica din uş şi îi întinse prin ea o farfurie cu arpacaş ş două felii de pâine neagră puse peste el.

— E mai uşor de mâncat dacă nu te uiţi l ea.

— Mulţumesc, spuse ea şi aşeză farfuri pe podea; apoi i se adresă gardianului

Aşteaptă, reuşi să rostească, înainte ca acesta să închidă ferestruica. S-a întors curierul după ce i-am dat mesajul?

I se permisese să ia contact cu o singură persoană. Se gândise la început să-i scrie lui James, dar apoi îşi dădu seama că era nepotrivit să-i explice situaţia, din moment ce el credea că era în vizită la mătuşa ei. Se hotărâse să ia legătura cu Wil şi să-i explice necesitatea ca acesta să sosească cât mai curând.

— Sunt sigur că mesajul a ajuns la prietenul matale, îi răspunse gardianul cu un rânjet care îi dezveli gura ştirbă, dar problema matale e mai complicată. Şeful închisorii a început să te placă. De asta ai un tratament special: stai singură în celulă şi toate astea. Am o bănuială că omul a primit o recompensă frumuşică şi nu a trimis mesajul.

— Doamne Dumnezeule! exclamă ea şi se apropie mai mult de uşă. Mesajul acela însemna libertatea mea. Nu e corect. Nu e drept, protestă, nevenindu-i să creadă ce surpriză îi rezervase soarta.

— Da, dar asta e, spuse acesta şi trânti ferestruica, lăsând-o să se gândească înfricoşată la cuvintele lui.

Găsi farfuria cu mâncare, luă una din feliile de pâine şi în momentul în care se pregătea să o ducă la gură, o creatură ca un gândac i se plimbă pe mână. Ţipă şi aruncă farfuria într-un colţ al celulei.

— Ah, căpitane, te rog să mă ajuţi! spuse cu voce tare, ca şi cum el ar fi putut auzi rugămintea ei. Eşti ultima mea speranţă, chiar dacă crezi că fratele meu e implicat în contrabanda cu băutură.

Indiferentă la mizeria de pe jos, se prăbuşi la pământ şi îşi îngropă faţa în mâini.

*

Taylor, însoţit de doi gardieni, intră în biroul magistratului, în care colonelul Hume Cahill îl întâmpină cu o îmbrăţişare caldă.

— Mulţumesc că ai venit, Hume, prietene.

— Am venit de îndată ce am primit mesajul. Luasem o zi liberă pentru a-mi vizita sora la Ballybrack, aşa că secretarul mi-a trimis scrisoarea acolo. Îmi pare rău de întârziere.

— Înţeleg, dar nu te nelinişti. Eu ar trebui să-mi cer scuze.

— La dracu'! Câteva minute şi e prea mult pentru un nevinovat să stea aici; ce să mai vorbim de o jumătate de zi!? Eşti bine?

— Da, sunt bine. Chiar dacă mă îngrijorează situaţia domnişoarei, spuse şi îi făcu semn comandantului său să se aşeze într-unul din scaunele din faţa biroului magistratului. Taylor ridică un vraf de dosare de pe celălalt scaun, le aruncă pe podea, se aşeză şi începu să-i raporteze superiorului său evenimentele din ultimele zile.

Taylor tocmai termină de povestit când uşa se deschise în spatele lui. De data aceasta era magistratul care se pare că tocmai mânca în momentul în care fusese chemat, pentru că încă mai avea firimituri de pâine la colţurile buzelor şi pe guşa groasă. Începu să caute prin hârtiile de pe masă şi de mai multe ori deschise şi închise sertarele, până când găsi ceea ce căuta.

— Acesta este omul care lucrează pentru fisc în afacerea distileriilor clandestine? se adresă el colonelului, apoi citi dintr-un dosar: Căpitanul Taylor Traynor, Regimentul de cavalerie uşoară - Lough Erne? continuă el, înainte de a râgâi.

— Da, da, el e. Acum îi veţi da drumul?

— E liber să plece, dar doamna trebuie să mai rămână, până când îi stabilim identitatea.

Taylor îi aruncă magistratului o privire de dezgust şi sări în picioare, cu o atitudine ameninţătoare. Ideea de a o lăsa pe Jalene în închisoare era absurdă.

— V-am spus că e o victimă nevinovată ca şi mine şi nu are ce căuta în iadul ăsta. Eliberaţi-o. Îmi asum întreaga răspundere pentru ea.

Magistratul strânse din buze şi se scărpină în cap. Era clar că se afla într-o dilemă.

Taylor îl studie un timp şi la un moment dat îşi dădu seama de alt pericol:

— În afară de asta, are nevoie de protecţie. Cei care i-au omorât pe soldaţi o vor căuta, şi pe ea şi pe mine. Amândoi am văzut şi am aflat prea multe. Până în momentul în care vor fi prinşi, ea, în primul rând, se va afla în pericol.

Era adevărat, dar ceea ce îl preocupa de fapt era deconspirarea lui Donnegan. Taylor avea şi misiunea de a descoperi distileriile bănuite de colaborare. Nu avea încredere în Jalene, mai ales în ce privea familia şi distileria Blackwater. Această femeie i-ar fi putut da date importante în cazul activităţilor ilegale şi în acelaşi timp ar fi putut să o protejeze.

Taylor îl privea pe magistrat, care părea nerăbdător să se întoarcă la masă. Se uita când la Taylor, când la Hume şi îşi freca bărbia, ceea ce făcu în cele din urmă ca resturile de mâncare să cadă pe masă.

— E liberă, dar nu vreau să vă mai văd, pe nici unul din voi, până când nu îmi aduceţi vreun infractor, fără să existe vreo îndoială în privinţa lor. Trebuie să semnaţi nişte hârtii, mai spuse, înainte de a se grăbi spre uşă.

Hume se frecă la frunte şi oftă prelung.

— Taylor, nu e afacerea mea şi ştiu că niciodată nu m-am interpus vreodată, dar ce-ţi veni să o iei pe femeia asta sub protecţia ta?

— Tot ce ştiu este că Donnegan o să o urmărească. Merită protecţie în primul rând, dar mai e şi contabila distileriei familiei. Fratele ei, James, se ocupă de afacere - distileria Blackwater, mai spuse, aşteptând reacţia lui Hume.

Acesta aprobă din cap.

— Asta e tot. Fă ceea ce trebuie să faci şi raportează-mi regulat.

Îi strânse mâna lui Taylor şi ieşi.

*

Gardianul o lăsă pe Jalene să intre în biroul magistratului.

— Eşti liberă să pleci cu dânsul, spuse şi ieşi.

Jalene se aruncă în braţele lui Taylor şi îl strânse la piept cu recunoştinţă.

— Oh, mulţumesc, mulţumesc! Mesajul către Wil nu a fost trimis şi pentru un moment am crezut că m-ai uitat, că m-ai lăsat să putrezesc în celula aceea dezgustătoare, spuse repede, cu capul la pieptul lui. Încetă deodată să mai tremure.

— Îmi pare rău de întârziere, zise Taylor, mângâind-o încet pe spate. Colonelul Cahill tocmai a plecat. Eşti bine? ţi-a făcut cineva rău?

O îndepărtă de la piept pentru a putea vedea cu ochii lui, apoi o strânse din nou la piept.

— Da... ăăă..., ezită, dându-şi seama că sânii ei erau lipiţi prin pânza subţire a bluzei de pieptul lui, de faptul că se aflau într-o poziţie foarte intimă. Căldura trupului o învăluia precum căldura soarelui filtrată de o fereastră într-o zi geroasă de iarnă. Da, sunt bine, reuşi să rostească şi se depărtă brusc de

el. Acest om îi era dușman. Începu să-și netezească nervoasă costumul de călărie.

— Ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai chema o trăsură pentru a-mi lua lucrurile de la han. Apoi voi pleca, pentru a nu mai fi o povară pe umerii tăi.

Îngrijorată de discuția de ieri despre distileria Blackwater, de-abia aștepta să se întoarcă acasă, să-l prevină pe James, să stea de vorbă cu el.

— Jalene, mi-ai fost dată în custodie, spuse, sprijinindu-se de biroul magistratului.

— Nu poți vorbi serios, replică ea, încetând să-și mai netezească rochia și stând acum cu mâinile în șold. Pentru ce?

El ridică privirile, mirat de tonul ei.

— Magistratul nu a vrut să te elibereze până când nu avea confirmarea identității tale. L-am convins că trebuie să beneficiezi de protecție de Donnegan și am stabilit să răspund pentru tine.

— E foarte frumos din partea ta, dar nu este necesar. Pot să îmi port și singură de grijă.

— Răspund pentru tine și mă vei însoți.

Tonul lui nu lăsa loc nici unui dubiu că vorbea cât se putea de serios.

— Răspunzi!? scuipă ea cuvântul, ca pe un blestem. Singurul lucru pentru care trebuie să răspunzi este faptul că mă aflu aici. Am trăit parcă cel mai îngrozitor coşmar din viaţa mea şi acum sunt eliberată doar pentru a fi legată de tine. Ei bine, nu mă interesează, spuse şi se întoarse brusc pe călcâie. Vru să se îndrepte spre uşă, dar se împiedică de teancul de dosare pe care el îl pusese pe podea şi căzu.

Taylor nu făcu nici un efort de a-şi ascunde zâmbetul în timp ce o ajuta să se ridice. Ea îi împinse mâna la o parte şi se ridică cu câtă demnitate mai era în stare să afişeze. Se îndreptă din nou spre uşă.

El o prinse de umeri şi o întoarse cu violenţă spre el.

— Ascultă-mă! Sunt sigur că Donnegan a fost hotărât să ne omoare. Deja a aflat că l-ai minţit în privinţa locuinţei lui Wil. Ştie că am reuşit să evadăm. Nu înţelegi? Numai furia l-ar motiva îndeajuns să te găsească, ce să mai vorbim de ceea ce ştii? Nu se va opri până când nu te va prinde. Ştii prea multe, adăugă, luându-şi mâinile de pe umerii ei.

— Lasă-mă în pace, te rog, spuse, îndepărtându-se de el. Nu ştiu decât că mă voi

duce la Sorrel House. Am o familie şi prieteni cărora le e dor de mine, adăugă, cu mâinile la piept şi cu capul ridicat. Acum, te rog să mă scuzi. Voi găsi şi singură o trăsură.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă, dar el i se puse în cale, cu o privire ameninţătoare în ochi.

— Vii cu mine, spuse el şi vocea aspră o convinse că răbdarea îi era pe sfârşite şi că ar fi fost mai bine să îi respecte ordinele.

— De ce faci asta? întrebă ea, dând furioasă din picior.

— Ţi-am mai spus o dată de ce, dar dacă mai vrei amănunte, să o luăm aşa: Ai două alternative, să vii cu mine sau să te întorci în celulă. Nu îmi trebuie decât să chem gardienii şi să le spun că m-am răzgândit.

— Nu ai face aşa ceva!

— Vrei să mă încerci? întrebă şi aşteptă reacţia ei.

Îşi înfrână pornirea de a-l lovi cu pumnii în piept. În schimb, îi aruncă cea mai dispreţuitoare privire de care era capabilă. El se făcu că nu o observă.

— Tăcerea ta îmi spune că vei fi înţelegătoare de acum încolo, dar vreau să o aud cu cuvintele tale.

Jalene îl ignoră şi se făcu că studiază un tablou de pe perete. Biroul răvăşit era luxos faţă de celula din care venise.

— Jalene?

— Foarte bine, răspunse ea.

Nu era înfrântă decât pentru moment. Trebuia să ştie dacă el avea de gând să continue ancheta în privinţa distileriei. Pentru că nu dorea să îi dea vreo idee, îi puse o altă întrebare:

— Unde mergem?

— Ne vom odihni la casa mea de aici, din Dublin, apoi vom porni spre domeniile mele. Cred că îţi va plăcea decorul de la Lough Erne şi în plus acolo vei fi în siguranţă.

— Şi bagajele mele?

— O să pun să le trimită.

— Şi distileria Blackwater? întrebă, sperând ca tonul să fi părut indiferent.

— Nu s-a schimbat planul. După ce te instalezi la Knight's Head, îi voi face o vizită fratelui tău.

Orice reacţie ar fi avut, cu siguranţă că l-ar fi pus pe gânduri, aşa că îşi ascunse cu grijă emoţia.

— Înţeleg, spuse, dar era sigură că avea să caute ocazia de a fugi şi de a-l preveni pe fratele ei.

*

Casa lui Taylor era un conac de pe strada Dawson. Pentru că administratoarea şi majordomul lipseau, o conduse el însuşi în camera de oaspeţi, cameră în care se putea spăla şi odihni. Îi deschise uşa, dar după ce ea intră, el rămase în pragul uşii.

— Îi voi spune lui Biddy să ne pregătească ceva de mâncare când se întoarce. Între timp te poţi odihni. Avem mult de călătorit, mai spuse, apoi închise uşa.

Cu toate că această cameră era decorată cu gust, nu era mobilată decât cu necesităţile de bază: un pat, o toaletă, un dulap cu sertare şi un scaun într-un colţ. Lipsa de personalitate a încăperii o făcu să se convingă că era o cameră de oaspeţi. Luă una din perne şi o mirosi. Mirosea a lavandă. Era tentată să se culce şi să renunţe la planurile ei de evadare. Se duse la fereastră, dădu draperiile la o parte şi privi afară. Văzu un şir de case lipite între ele, unele din cele mai elegante din Dublin.

Clasa conducătoare protestantă, sau "clasa blestemată", cum îi spunea James. Aveau aici tot luxul necesar în perioadele în care nu se aflau la moşie. Trase draperia la loc. O jumătate de oră mai târziu, când credea că Taylor dormea buştean, ieşi pe uşă, în vârful picioarelor.

Coborî la parter şi intră în prima încăpere neocupată, biblioteca. Gândind că ar fi fost mai bine să fie înarmată, vru să ia una din spadele care atârnau deasupra şemineului. Îşi dădu seama că era prea grea. Căută prin cameră până când găsi o pereche de pistoale de duel. Cu toate că nu trăsese niciodată, îl văzuse pe tatăl ei odată cum îl învăţa pe fratele ei cum să folosească o armă. Nu avea nici o intenţie de a folosi armele. S-ar fi folosit de ele doar pentru a produce teamă în cazul în care ar fi fost prinsă. Luă un pistol din chinga de piele şi îl pipăi în palmă. Pe mâner o atraseră iniţialele C.T., inscripţionate în alamă. C.T.? Dacă nu erau ale lui Taylor? Pentru câteva clipe se gândi la complicaţii, dar le alungă repede. Spre binele lui James, trebuia să se grăbească.

Ţinând strâns pistolul în mână, trecu pe lângă sala de mese şi se îndreptă spre ieşirea

secundară a conacului. Se părea că nimeni nu avea să o întârzie. Întinse mâna spre clanţă şi în acel moment aceasta se deschise repede.

Un bărbat bine îmbrăcat, cu părul blond strâns la spate într-o coadă, domina pragul uşii. În spatele genelor lungi, ochii albaştri îi aruncau săgeţi ameninţătoare. Neaşteptata apariţie, dar şi virilitatea puternică a trupului o înmărmurira. În loc să ridice arma, o ţinu ascunsă în faldurile rochiei roşii. Bărbatul îi zâmbi, dezvăluind o pereche de gropiţe în obraji. Jalene abia rezista să nu le atingă cu degetele.

— Voiai să-mi spui ceva, Jalene? Sau poate ai un alt motiv să stai cu gura larg deschisă?

Vocea cunoscută o sperie. Taylor? Se uită la el mai cu atenţie. Da, el era. Îşi răsese barba care îi ascundea jumătate din faţă şi se îmbrăcase în haine de nobil. Cămaşa albă îi accentua lăţimea umerilor şi pantalonii strâmţi îi subliniau picioarele musculoase. Transformarea lui Taylor dintr-un bărbat destul de atrăgător în cel mai dorit om pe care îl văzuse vreodată aproape că o făcu să-i tremure genunchii.

— Căpitane? întrebă ea, încă nesigură dacă era el.

— Da.

Făcu câţiva paşi înapoi. Când acesta se îndreptă spre ea, îi puse pistolul în piept. Se opri un moment, apoi porni din nou spre ea. Jalene se dădu încă câţiva paşi înapoi. Cu o mână tremurândă, ţinti un obiect deasupra capului lui.

— Te împuşc. Nu te apropia, spuse repede, în speranţa că era destul de convingătoare. Îi era din ce în ce mai greu să ţină pistolul cu palmele transpirate.

— Nu cred, spuse el şi se apropie mai mult de ea.

Îndreptă pistolul spre el şi îi alunecă. Îl strânse mai tare în mână şi îl declanşă din greşeală. Acesta nu făcu decât să scoată un clichet. Expresia de şoc de pe faţa lui Taylor îi dădu de înţeles că acesta nu se aşteptase nici o clipă ca ea să tragă. Aruncă pistolul spre el, îşi ridică poalele rochiei şi alergă în direcţia opusă. Trecu ca o săgeată prin conac şi se îndreptă spre intrarea principală. Alerga pe stradă ca şi cum moartea însăşi o urmărea. Nu avea curaj să privească în urmă.

Taylor nu pierdu nici un moment şi plecă în urmărirea lui Jalene. Majordomul lui,

Quinn apăru în acel moment la intrare, pe cale de a intra în conac.

— Nu te mişca de aici, îi spuse, imobilizându-l în pragul uşii şi apoi se depărtă repede.

— Unde alergi de parcă te-ar urmări diavolul? strigă acesta la Taylor.

— Mă întorc mai târziu, îi răspunse peste umăr, în timp ce alerga spre umbra de la capătul străzii.

Jalene încetini şi privi nervoasă în urma ei. Era surprinsă să nu-l vadă pe Taylor. Se opri şi se strădui să-şi regăsească răsuflarea. Cu siguranţă că nu renunţase atât de uşor. Se uită cu grijă în jur, aşteptându-se să apară în orice moment. Când în cele din urmă apăru, îşi ridică poalele rochiei şi ţâşni spre St. Stephen's Green. Ploile din ultimele zile formaseră bălţi mari la baza zidului care înconjura câmpul. Din fericire, zona de sub copaci şi cea de-a lungul tufişurilor părea mai uscată. Era un loc tocmai potrivit pentru a se ascunde. Alergă în josul potecii, mai sigură pe ea cu fiecare pas cu care se apropia de refugiu şi se depărta de Taylor. Poate că dacă stătea destul de mult în ascunzătoare, acesta ar fi crezut că părăsise Dublin-ul.

Înainte de a apuca să-şi termine gândul, o mână o prinse şi o opri. Începu să zgârie la întâmplare, lovi cu pumnii şi chiar lovi cu piciorul în partea de jos a trupului lui Taylor, dar acesta parâ lovitura cu genunchiul. Îi prinse piciorul între genunchii lui. Jalene îşi pierdu echilibrul şi căzură împreună. Se rostogoliră pe o pantă abruptă şi se opriră la marginea unui lac adânc.

— Dă-mi drumul! strigă ea, zvârcolindu-se sub el şi lovindu-l cu pumnii în piept. Vrei să mă înec?

— Nu ar fi o idee rea, dacă mă gândesc că tocmai ai vrut să mă împuşti.

O prinse de încheieturi şi o imobiliză la pământ. Se lăsă cu tot corpul pe ea şi îşi lungi picioarele de-a lungul picioarelor ei.

— Nu am vrut să trag. M-ai speriat. A fost un accident.

— Chiar aşa? Eu ştiam că pistolul nu era încărcat. Tu nu ştiai, spuse el, studiindu-i faţa. Poate ai ceva de ascuns. Sau pe cineva pe care trebuie să-l protejezi.

— Nici una, nici alta, minţi ea. Nu vreau decât să mă întorc acasă.

Apropierea trupurilor lor şi culoarea ochilor lui care o fixau o făceau să-şi dea

seama din ce în ce mai clar că era un adevărat bărbat.

— Dă-te jos de pe mine!

Observă cum privirea îi părăseşte faţa, pentru a se opri pe pieptul ei. Bluza prea mare stătea într-n fel indecent, dând de bănuit că era mai dotată decât arăta.

— Dă-mi drumul, spuse ea, încercând să se ridice, dar el o ţintuia cu putere la pământ. Cu toată lipsa ei de experienţă, nu putu să nu observe strălucirea dorinţei în ochii lui.

Îi atinse buzele cu ale lui şi îi şopti:

— Nu încă.

Prea uluită pentru a reacţiona, nu reuşi decât să înghită în sec. Cu o voce vlăguită, spuse:

— Ce vrei să spui?

— Asta, zise el şi îşi apăsă buzele de ale ei.

Respiraţia lui era caldă pe buzele ei fierbinţi. Fusese pregătită să se apere de mânia lui, dar nu de aceste săruturi pătimaşe. Îşi mişcă gura pe a lui şi fu uimită să observe că tocmai asta îi excita mai mult. El îi dădu drumul încheieturilor şi o strânse în braţe. Îi şopti la ureche:

— Deschide gura pentru mine, Jalene.

Se conformă, fiindcă voia să-l simtă cât mai mult. Limba lui i se strecură în gură şi îi trimitea fiori prin tot trupul. Erau senzaţii de care era conştientă că nu ar fi avut voie să le trăiască cu acest bărbat.

Cu toate acestea, îl strânse în braţe şi se bucură de gustul gurii sale şi de necunoscuta căldură a unui trup de bărbat. Se lipi mai mult de el, fără să-şi dea seama, până în momentul în care avu dovada puternică a dorinţei pe care o simţea el pentru ea.

— Sfântă Fecioară, zise el şi se îndepărtă de ea. Nu te juca cu mine până când nu eşti pregătită să-mi dai de bună voie ceea ce îmi oferi.

O privea adânc în ochi. Ea roşi de ruşine şi îi evită imediat privirea.

— Te-am avertizat deja, scumpă Jalene, spuse, ajutând-o să se ridice. Să mergem. Am pierdut destul timp.

Ea fierbea. Într-adevăr, pierduseră timpul. Repetă de câteva ori cuvintele lui în minte. Înfuriată şi jignită că întrerupsese atât de brusc sărutul, refuză să plece. Cu mişcări încete, începu să-şi cureţe rochia de frunze şi iarbă.

— Femeie, te joci cu răbdarea mea!

O guvernantă cu un copil mic se apropiau de ei pe alee. Femeia se uită cu evident dezgust la Jalene şi la rochia ei murdară, apoi la Taylor, a cărui lavalieră se desfăcuse. Cămaşa lui imaculată de dinainte era acum murdară de noroi şi scoasă din pantaloni. Unul din ciorapii de mătase erau găuriţi.

Cu toate acestea, Jalene o salută.

— Bună ziua, spuse ea, iar Taylor mormăi ceva neinteligibil.

Guvernanta nu le răspunse, ci trase copilul mai repede după ea. Jalene zâmbi când îl auzi pe cel mic întrebând-o dacă înotaseră.

— Deci crezi că toate astea sunt amuzante, nu-i aşa? spuse Taylor, care nu era preocupat decât de Jalene. Vom vedea cât de amuzant o să ţi se pară ce o să urmeze, adăugă el cu ochii plini de mânie. Se întinse după ea, dar alunecă pe iarba deasă şi căzu în josul pantei.

Ea tresări şi îşi duse mâinile la cap. Un moment mai târziu începu să chicotească.

— La dracu' exclamă şi se frecă la călcâi. Mi-am sucit piciorul, mârâi la Jalene, ca şi cum ea ar fi fost de vină.

Făcu câţiva paşi înapoi, nesigură de cât de rănit era; apoi îşi dădu seama că aceasta ar fi putut fi şansa ei de a fugi.

— Ai dreptate. E timpul de plecare.

Taylor se ridică şi se îndreptă cu greu spre ea, încercând să nu calce cu piciorul rănit.

— O să am nevoie de o mână de ajutor.

— Da, dar nu a mea. Eu plec acasă.

Îşi ridică fustele şi se pregăti să alerge în momentul în care un gând îi străbătu mintea.

— O să las vorbă la tine acasă să vină cineva să te ajute.

El îi aruncă o privire care ar fi înspăimântat şi un balaur; Jalene se întoarse pe călcâie şi fugi.

— Te voi găsi, Jalene, şi când asta se va întâmpla, nu îmi vei mai scăpa, mai apucă el să strige în urma ei.

Ea nu privi înapoi.

— Dumnezeu ştie că sunt sigură de asta, dar nu înainte de a apuca să vorbesc cu fratele meu.

CAPITOLUL 5

Jalene stătea în pat cu ochii închişi, rugându-se să poată adormi. Norocul fusese de partea ei până în momentul în care soarta îi dăduse o lovitură cumplită. După ce scăpase de Taylor şi reuşise să închirieze o trăsură, ajunsese la Sorrel House într-un timp record. Bucuria ei dispăru în momentul în care coborî din trăsură într-o tăcere totală. Distileria nu mai funcţiona. Nu mai era nimeni prin jur. Ajunsă înăuntru, află adevărul îngrozitor. James murise.

Asta fusese cu patru zile în urmă. Acum încerca să se forţeze să uite durerea pricinuită pentru a se concentra asupra sorţii lui Wil. Ce se întâmplase cu el şi de ce nu venise la înmormântarea lui James? Oare nu primise mesajul, sau poate că Donnegan îl găsise? Doamne, Dumnezeule, spera că nu. Ar fi

făcut efortul de a afla, poate chiar ar fi făcut călătoria la Dublin şi l-ar fi căutat la casa sa de acolo.

O bătaie la uşă îi întrerupse gândurile. Se întoarse în pat, pentru a sta cu spatele la uşă, cu spatele la cumnata ei, Margaret.

Femeia cu părul negru se aşeză pe pat alături de Jalene.

— De trei zile te-ai închis aici, în cameră. James era soţul meu şi tatăl copiilor mei, spuse Margaret, cu voce din ce în ce mai scăzută. Si eu îl iubeam, dar trebuie să dăm piept cu realitatea, adăugă, strângând-o pe Jalene de umăr.

Se întoarse spre Margaret şi îi spuse:

— Realitatea? Asta e realitatea: trăim, murim, unii înainte de vreme, îi spuse, uitând deodată şi de tristeţe şi de mânie. Nu înţeleg. James era întotdeauna atât de grijuliu. Muncitorii ştiau foarte bine cât de important era să aşeze fiecare butoi la locul lui. Cum a fost posibil ca unul dintre ele să cadă peste el?

Dorea răspunsuri pe care, până acum, nu le căpătase. Aştepta răspunsul lui Margaret.

— Nu ştiu, oftă ea. Tare aş fi vrut să ştiu. E un sfârşit trist, îngrozitor, pentru scumpul meu James.

Jalene vedea cum se lupta să-şi înfrâneze lacrimile. Margaret, care acum fusese lăsată singură să se ocupe de gemeni, fusese înainte mai puternică decât ea. Învăluită în propria ei tristeţe, Jalene uitase că şi Margaret pierduse pe cineva.

— Oh, Margaret, îmi pare atât de rău, spuse Jalene, care se ridicase şi o luă pe cumnata ei în braţe.

— Ştiu, ştiu, spuse aceasta printre suspine. Fiecare jelim în felul nostru.

Jalene o strânse pe Margaret mai tare. Lacrimile i se scurgeau pe obraji. O mângâie pe Margaret pe spate, până când plânsul încetă.

Când se despărţiră, studie faţa obosită şi ochii roşii ai lui Margaret. Îşi pipăi propria faţă şi zâmbi.

— Oare şi eu arăt la fel de îngrozitor ca şi tine?

— Mai rău, răspunse ea şi încercă să zâmbească. Mă mir că domnul de jos nu s-a întors pe călcâie şi a fugit după ce m-a văzut. De asta am venit sus. Vrea să te vadă, adăugă şi se ridică de pe pat.

Jalene se ridică şi ea şi o privi ciudat pe Margaret.

— Ce domn? Te rog să-i spui să plece. Nu vreau să văd pe nimeni. Am primit pe toţi invitaţii la înmormântarea lui James.

— Cu toate că a fost foarte amabil cu mine, a spus că dacă nu cobori tu, urcă el la tine, spuse Margaret cu o expresie care cerea un răspuns.

Jalene deschise gura să spună ceva, dar renunţă. Cine ar fi avut tupeul să intre în casa cuiva şi să urce în dormitorul unei domnişoare? Cu siguranţă că nu ar fi putut fi un gentilom.

— Margaret, se auzi vocea gravă a lui Jalene, mă duc să-l iau pe Tom de la depozitul de malţ. Stiu că e acolo. Am întrerupt orice activitate, dar mi-a spus că o să continue să mai întoarcă secara.

Margaret o opri în timp ce ea se îndrepta spre uşă.

Nu cred că e nevoie. Domnul spunea că vrea să-ţi facă o surpriză. E destul de arătos îmbrăcat militar. Nu ştiam că tu cunoşti pe cineva în armată.

Jalene făcu ochii mari, ca şi cum un clopoţel i-ar fi sunat în cap. Acest bărbat care o căuta trebuie să fi fost Taylor. De când ajunsese la Sorrel House, nu se gândise decât

la James. Deodată îşi aminti cu claritate privirea ameninţătoare a lui Taylor când îi promisese să o caute. O trecură fiorii.

Margaret o mângâie pe obraz.

— Eşti bine? Parcă ai fi văzut o fantomă. Poate ar fi mai bine totuşi să-l chemăm pe Tom.

— Nu, spuse Jalene repede, ştiind că ar fi fost nevoie de mai mult decât de Tom ca să-l convingă pe solidul şi hotărâtul Taylor să renunţe la planurile sale. O să-l văd. Numele lui e căpitanul Taylor Traynor. Ştiu de ce se află aici.

O atinse pe Margaret pe mână pentru a-i da curajul pe care ea nu îl avea.

Margaret aprobă din cap, dar o privi curios.

— O să-ţi explic mai târziu. Nu-ţi face griji. Spune-i căpitanului că voi coborî imediat. Până când reuşesc să mă fac mai prezentabilă, adăugă, trecându-şi mâna prin păr şi apoi pipăindu-şi faţa.

*

Jalene coborî cu demnitate scările. Ţinea capul sus, cu toate că pe faţă i se putea citi suferinţa.

— Căpitane Traynor! Ce plăcere neaşteptată, spuse ea, cu o falsă politeţe.

Deschise un evantai de fildeş şi îşi făcu vânt. Îl luase mai mult pentru a-şi ascunde faţa obosită, dar la vederea lui Taylor îşi dădu sema că îl folosea mai mult pentru a alunga valul de căldură provocat de revederea lui.

El se încruntă şi se îndreptă repede spre ea.

— Jalene...

— Ah, văd că ţi s-a vindecat piciorul; mă bucur că nu ai căzut prea rău, zise şi îşi făcu din nou vânt cu evantaiul. Dar nu de asta te afli aici, nu-i aşa?

Îl privi direct în ochi, provocator. Voia să-i arate că era pregătită pentru atacul ce avea să urmeze. Înainte ca el să răspundă, îi spuse printre dinţi:

— Fratele meu a murit, căpitane. Distileria Blackwater e închisă. Nu mai am nimic să-ţi spun. Scrie asta în raportul dumitale şi lasă-ne să jelim în pace, mai adăugă şi, după ce îşi aruncă săgeţile, se întoarse spre scări.

— Pe dracu', o să fac aşa, replică el şi o prinse de mână pentru a o trage în salonul de la intrare. Şezi! îi ordonă, după ce îi arătă un scaun de lângă şemineu.

Jalene se gândi să-l înfrunte, dar prinzându-i privirea hotărâtă îşi dădu seama că nu ar fi fost cea mai bună idee. Ascultătoare, se aşeză.

— Cumnata ta mi-a povestit despre James, cu toate că ştiam asta de acum câteva zile, de când am venit, în ziua înmormântării. V-am respectat durerea şi am aşteptat până acum, spuse el liniştit, cu toate că se plimba prin faţa ei. Îmi pare rău de James, pentru că ştiu ce înseamnă să pierzi pe cineva apropiat. Cu toate acestea, asta nu schimbă cu nimic faptul că această distilerie s-ar fi putut să aibă activităţi ilegale. Te afli în custodia mea şi vei rămâne aşa până când voi hotărî cu că poţi face altfel. Nu te voi mai lăsa să dispari.

Se opri din plimbare şi se aşeză în faţa ei, cu o mână în şold şi cealaltă sprijinită pe mânerul spadei de la cingătoare.

— Pe de altă parte, de ce îţi e atât de frică? Că s-ar putea să aflu că fratele tău e vinovat sau că aş putea găsi că registrele contabile sunt false?

— Ticălosule! exclamă ea cu un ton care o miră chiar şi pe ea. Se ridică şi îl lovi în piept cu evantaiul închis. Nu ştii nimic despre

mine sau despre familia mea. Arunci acuzaţii fără cea mai mică dovadă.

O prinse de încheieturi şi o trase spre el.

— Atunci, ajută-mă, în loc să mă înfrunţi. Demonstrează-mi că greşesc. Dacă eşti într-adevăr nevinovată, ce ai de pierdut?

Ochii lui albaştri o fixau. Pentru o clipă, citi ceva ca o promisiune în privirea aceea, dar reuşi să şi-o ascundă repede. O ţinea cu pumnii pe pieptul său. Inima îi bătea la fel de tare ca şi a ei. Apropierea de el îi alunga gândurile. Închise ochii un timp şi apoi îi deschise. De ce trebuia să îi fie frică? Nu făcuse nimic rău. În ce-l privea pe James, nu apucase să vorbească cu el. Iar în privinţa lui ştia că nu ar fi făcut nimic ilegal: cel puţin nu de bună voie.

— Ai dreptate, spuse şi îşi smulse mâinile din strânsoare. Onoarea lui James şi a distileriei Blackwater sunt în pericol. El nu se mai poate apăra, dar eu o pot face.

— Atunci pot spera la cooperarea ta? întrebă Taylor şi când văzu că ea ezită o apucă de bărbie şi îi întoarse faţa spre el. Întreaga ta cooperare?

Nu-i plăcu insinuarea din tonul vocii şi

nici scânteia din privire, dar avea nevoie ca el să fie de partea ei.

— Da, spuse, fără să clipească, *asta dacă nu îl dezonorează pe James,* mai spuse în sinea ei.

— Dacă eşti în putere, aş vrea să-mi arăţi distileria. Mă interesează în special locul în care s-a petrecut accidentul.

Nu fusese prin distilerie de când se întorsese acasă. Într-un fel, socotea că totul se petrecuse din cauza unui spirit malefic care îi răpise fratele. Mai devreme sau mai târziu trebuia să dea piept cu realitatea, altfel, tragedia aceasta ar fi urmărit-o la nesfârşit. Un sentiment ciudat o făcea să aibă impresia că spiritul lui James o obliga să acţioneze după instinct.

— Dacă e prea dureros pentru tine nu trebuie să mă însoţeşti. Mă descurc şi singur.

— Nu. Totul e în ordine.

Trebuia să stea în preajma lui, să-i urmărească reacţiile la orice ar fi văzut, să-i alunge bănuielile şi suspiciunile, eventual să fie cu un pas înaintea lui până când avea să aibă timp să găsească răspunsuri la toate întrebările care o frământau.

— Lasă-mă să îi spun lui Margaret şi plecăm imediat după aceea, spuse şi se

îndreptă spre uşile duble ale salonului, apoi spre scară.

O urmări până când îi ieşi din câmpul vizual.

— Te aştept afară.

*

Jalene începu cu începutul. Mai întâi vizitară depozitul de secară, unde aveau loc germinaţia şi uscarea. Îl prezentă pe Taylor lui Tom, care continua să lucreze, cu toate că distileria era închisă. Spunea că era păcat ca toată acea secară să se piardă degeaba. Îl urmăriră un timp pe Tom care întorcea secara de pe podea deasupra, pentru ca aceasta să nu se umezească. Apoi îl duse pe Taylor la moară, unde secara măcinată era apoi amestecată cu apă fierbinte într-un container mare, cilindric. Îi explică că lichidul obţinut aici avea să fie folosit la fermentare.

Deoarece şi fermentarea şi distilarea aveau loc în acelaşi loc, îl duse cu uşurinţă prin încăpere, arătându-i toate operaţiunile. Îi explică cum, în rezervoarele mari de fermentare, se adăuga drojdie de bere, care transforma zahărul de fermentare în alcool.

Substanţa obţinută avea să fie încălzită pentru a separa alcoolul de apă. Lichidul transparent rezultat avea să fie ţinut în butoaie de stejar, până la maturare.

Îl studie pe Taylor care era ocupat cu studierea împrejurimilor. Ştia că, mai mult ca sigur, ştia totul despre fabricarea whisky-ului, din moment ce lucra la fisc şi se ocupa de distilerii. Cu toate acestea, punea întrebări şi asculta politicos răspunsurile. Nefiind sigură de impresiile pe care le avea, îl întrebă direct:

— Ce crezi?

— Totul pare să fie în ordine, replică, serios şi într-un fel afacerist. E una din cele mai curate distilerii din câte am văzut, dar e straniu să vezi o distilerie închisă. Liniştea asta îţi dă o senzaţie ciudată.

Ea îi răspunse cu un zâmbet, mândră de comentariile lui.

— Mă bucur că o găseşti curată şi înţeleg ce vrei să spui. Rareori vezi o distilerie care nu funcţionează, mai spuse cu un oftat. Vino, îţi voi arăta locul de stocare.

Traversară curtea spre o clădire lungă cu un acoperiş în pantă. Coşuri cu flori erau înşirate de-a lungul potecii scurte care ducea la intrare, comemorând astfel locul în care

murise James. Ea se întoarse cu spatele, duse mâna la gură şi scoase un suspin. Era mişcată de gestul acesta al muncitorilor, de înţeles din moment ce aceştia ţinuseră atât de mult la James.

Taylor o strânse de umăr.

— Îmi pare rău. Dacă aş fi ştiut că... De ce nu mergi în casă? Mă descurc şi singur.

— Nu e nimic. Sincer, spuse, ştergându-şi lacrimile de la ochi cu dosul palmei. Trebuie să accept realitatea. Nu mă pot ascunde de ea la nesfârşit.

Se îmbărbătă, se îndreptă spre uşă şi o deschise. Aceasta scârţâi la deschidere şi lumina de afară dezvălui şirul de butoaie aliniate de-a lungul peretelui din faţă. Mirosul familiar de pământ uscat şi de alcool o asaltă. Intră şi aprinse o lampă de pe o masă de lemn aflată în spatele uşii. După ce reglă fitilul, intră în depozit şi ţinu lampa ridicată, pentru ca Taylor să poată vedea tot ce era în interior. Îl văzu cum studia butoaiele depozitate pe toată lungimea peretelui şi până în tavan. Când Jalene se întoarse să-l conducă în interior, el o opri.

— Stai, spuse, preluând comanda. Înainte de a continua, trebuie să verific că celelalte butoaie sunt sigure la locul lor.

Îi luă lampa şi o plimbă la stânga şi la dreapta şirului de butoaie de pe raftul solid din apropierea tavanului. Satisfăcut, îi făcu semn să înainteze, până când ajunseră la capătul şirului.

Privi un timp la pământul acoperit cu paie. Nu mai era nici o urmă a tragediei. Ridică privirile spre raftul de sus, spre spaţiul gol în care era evident că se aflase un butoi.

— Bineînţeles, eu nu am văzut cum s-a întâmplat - nimeni nu a văzut - dar din câte am înţeles unul din butoaie a alunecat şi a căzut pe James. I-a rupt gâtul, mai spuse şi îşi încrucişă braţele pe piept.

— Poftim, ţine asta, spuse el şi îi dădu lampa. Apoi se urcă cu grijă pe butoaie, până sus, verificând soliditatea fiecărui butoi înainte de a se lăsa cu toată greutatea pe el.

Ajuns în vârf, în locul de unde căzuse butoiul, îşi plimbă mâna pe suportul de lemn rămas liber, apoi pipăi celelalte butoaie. Aparent nesatisfăcut, coborî cu grijă până în locul de unde putea sări. Îngenunche lângă butoiul de jos şi căută prin paiele de pe jos.

— Ce cauţi? întrebă ea în cele din urmă. El se ridică şi îi întinse palma deschisă.

— Asta.

— Ce e asta? zise ea şi luă din mâna lui un băţ de zece centimetri pe care îl studie cu atenţie.

— E o pană de lemn folosită să ţină strâns cele două suporturi. Fără aceasta, butoiul se rostogoleşte în timpul transportului.

Jalene îşi plimba pana de lemn printre degete.

— Şi...?

— Asta explică cum s-au mişcat butoaiele, spuse el, arătând spre şirul din dreptul peretelui.

— Vrei să spui că pana asta a ieşit accidental şi butoiul s-a prăbuşit în momentul în care a fost mişcat?

— Da, dar nu a fost un accident, spuse el, luându-i pana din mână.

— Crezi că cineva a îndepărtat pana intenţionat? spuse, ea, incapabilă să creadă aşa ceva. Toţi angajaţii îl iubeau şi îl respectau pe James.

— Exact. Penele astea nu pot ieşi singure. Cineva a trebuit să o scoată cu grijă, pentru ca atunci când butoiul urma să fie împins...

— Împins?! îl întrerupse ea. Crezi în plus că cineva a împins butoiul peste el? Nu. Nu pot crede aşa ceva.

Începu să-şi frece tâmplele, pentru a uşura durerea de cap care o asaltase.

— E imposibil ca acest butoi să se fi mişcat singur, Jalene. O împingere scurtă şi imediat ar fi căzut prin suporţi.

Deschise primii nasturi ai vestonului şi puse pana de lemn într-un buzunar.

— Oricine ar fi făcut-o, s-a străduit mult timp să scoată pana. Butoiul trebuie să fi fost împins.

— Cine? De ce? întrebă ea, simţind cum o apucă greaţa.

— Şi eu aş putea să te întreb acelaşi lucru. Cine voia ca James să moară şi de ce? Cineva trebuie să fi fost speriat de ce ar fi putut să vorbească sau să spună. Cineva care avea ceva de ascuns, sau de scos ilegal din ţară, adăugă, ridicând din sprâncene.

Uluită, se gândi la posibilitatea aceasta. Aşa mai avea sens. Nu se întrebase şi ea cum de fusese posibil un asemenea accident?

— Atunci asta dovedeşte nevinovăţia lui James, rosti ea, plină de speranţe.

— Ştiu că ţi-ar face plăcere să fie aşa, dar nu e cazul, spuse Taylor, punându-i o mână pe umăr şi conducând-o afară.

— Să fii blestemat! exclamă ea, oprindu-se şi lovind din picior. Nu ştia ce o ustura mai tare: atingerea lui sau cele spuse. De ce te gândeşti mereu la ceea ce poate fi mai rău?

— Am mai văzut cazuri ca ăsta. De cele mai multe ori femeia se află în umbră şi încurajează crima.

— Deci, după toate astea, crezi ceea ce e mai rău despre fratele meu şi pe mine mă crezi suspectă.

Îşi aminti de acuzaţiile lui Wil în privinţa faptului că James ar fi fost implicat în contrabandă şi se ruga ca propriile ei dubii să nu i se citească pe faţă.

— Ultimele tale fapte mă îndreptăţesc să cred asta, continuă el şi o prinse de cot pentru a o conduce afară, dar ea se smulse, furioasă. Te-am scăpat din închisoarea aceea împuţită doar ca să văd că vrei să mă împuşti şi apoi să fugi cu prima ocazie, iar acum *tu* eşti cea care stă cu degetul acuzator îndreptat spre mine. Nu te juca cu mine, Jalene, spuse, cu degetul îndreptat spre pieptul ei. Ştiam că pistolul acela de duel nu era încărcat, pentru că era un dar de la tatăl meu. Niciodată nu las prin casă vreun pistol încărcat, dar tu nu aveai cum să ştii asta când ai apăsat pe trăgaci.

— Oricum, a fost un acçident. Nu aveam nici o intenţie să-l folosesc împotriva ta sau a oricui altcuiva, spuse ca repede, dar privirea de scepticism de pe faţa lui nu dispăru. Poţi să crezi ce vrei, dar mai bine mi-ai spune ce e de făcut acum, exclamă ea, ridicându-şi braţele spre cer.

— Da, e sigur că *am* ce face şi nu *avem*. Vreau să interoghez persoana care l-a găsit pe James.

— E vorba de Tom, pe care l-ai cunoscut deja.

Fericită să fi schimbat subiectul, îi dădu bucuroasă informaţia şi trecu cu vederea ideea de a face investigaţiile singur. Nu avea nici o intenţie să-l lase să facă acest lucru.

— Cu toate că se ocupă de malţ, în plus mai inspectează toate încăperile înainte de a pleca. Asta în fiecare zi.

— Voi merge să vorbesc cu el. Între timp, pregăteşte-te să plecăm la domeniile mele.

Cu gura deschisă, îl văzu cum se îndepărtează. Îi ordonase ca un om care era obişnuit ca nimeni să nu-i iasă din cuvânt. Cu toate acestea, încercă să se opună şi nu pentru că nu dorea să coopereze. Ştia că Margaret avea nevoie de ea.

— Nu o pot lăsa pe Margaret singură în momentele acestea, strigă la el.

El nu se opri şi o lăsă să-i privească spatele şi umerii laţi. Coborî privirea şi avu viziunea posteriorului lui; se întrebă dacă... Cu toate că o treceau fiori reci, se întrebă ce îi veni şi reuşi să mai strige:

— Nu merg cu tine!

Taylor se întoarse brusc şi se îndreptă spre ea de-a lungul curţii, ridicând praful de pe jos cu fiecare pas nervos. Ea se dădu câţiva paşi înapoi la vederea mâniei de nerecunoscut din ochii lui.

— Cu toate că ai trup de femeie, începu el, studiind-o din cap până în picioare, eşti mai naivă decât un nou născut. Nu înţelegi că şi cumnata ta trebuie să plece? Persoana care l-a omorât pe James habar n-are dacă a vorbit sau nu cu cineva. Şi se pare că ai uitat de Donnegan. Simpla ta prezenţă aici pune viaţa lui Margaret şi a gemenilor în pericol. Foloseşte-ţi capul, femeie!

Făcu un semn spre propriul lui cap, se întoarse şi se îndreptă spre depozitul de malţ, ridicând praful în urma sa.

Îl privi înmărmurită în timp ce se depărta şi abia după un timp reuşi să replice:

— Nu e drept! Sunt sigură că obişnuieşti să îneci pisoi şi să loveşti copiii.

El nu se opri şi nici nu privi în urmă. Ea se apropie în viteză de casă. Poate căpitanul Taylor voia să-şi facă mendrele cu orice preţ, dar ea nu avea să se simtă o imbecilă din această cauză, mai ales acum, când era îndurerată. Cu toate acestea, avea dreptate în privinţa pericolului care le păştea şi dacă nu ar fi fost vorba de asta, era sigură că s-ar fi simţit mult mai jignită de aprecierile lui asupra capacităţii sale mintale.

Ceea ce îşi dorea cel mai mult era să evite ca ceva rău să se întâmple cu cei din jurul ei, din vina ei. Avea să vorbească cu Margaret şi să aibă grijă de securitatea ei şi a gemenilor până când aveau să ajungă la Knights' Head cu Taylor. Odată instalaţi pe proprietatea acestuia, îl va folosi pentru a afla cine era ucigaşul fratelui ei şi apoi pentru a scoate de sub orice bănuială pe James şi distileria Blackwater. Zâmbi satisfăcută. Avea să-şi folosească mintea şi, dacă era nevoie, chiar mai mult decât atât.

CAPITOLUL 6

Jalene stătea în dreptul trăsurii şi o vedea pe Margaret care îşi ştergea cele câteva lacrimi din ochi cu batista brodată pe care o scosese din mânecă. Jalene se îndepărtă de trăsură şi simţi un nod în gât.

— Sunteţi gata? întrebă vizitiul.

— Da.

Jalene mai privi o dată trăsura care pornise deja. Oftă prelung, fericită că Margaret acceptase să plece cu gemenii în vizită la una din mătuşile ei din Scoţia. Cu toate că îi promisese lui Taylor să nu-i spună în nici un caz unde se afla proprietatea sa, o asigurase pe Margaret că avea să ţină legătura cu ea. Acest lucru şi asigurarea lui Jalene că avea să-l descopere pe asasinul lui James, o mai îmbărbătaseră pe Margaret. Jalene privi trăsura până când aceasta dispăru în zare.

— Totul e pregătit pentru plecarea noastră.

Se întoarse pe călcâie la auzul vocii lui Taylor. Nu mai purta uniforma militară cu care venise. Părea un adevărat orășean acum, îmbrăcat cu un costum de călărie negru și cu cizme în picioare până deasupra genunchilor. Pulsul îi crescu la auzul vocii sale tunătoare. Duse mâna la abdomen, știind însă că aceasta nu va face să înceteze neliniștea pe care o resimțea.

— În cât timp ești gata? E aproape ora unu. Dacă mai întârziem, vom călători până la noapte.

Taylor își lovea nervos mănușile de călărie de palmă.

De dimineață, de când el decretase că trebuiau să părăsească Sorrel House, abia își vorbiseră în febra pregătirilor. Cu toate că era încă neliniștită de prezența lui, nu avea să îl lase să creadă că vorbele lui o impresionau. Se va folosi de el pentru a-și atinge scopul. Răspunse politicos:

— Vreau să-i dau lui Tom niște ultime instrucțiuni înainte de a pleca.

Aprobă din cap și se îndreptă spre calul lui, priponit de trăsura care îl adusese la

Sorrel House. O adiere dulce a după-amiezii de iulie îi aruncă o şuviţă de păr pe faţă. O îndepărtă şi trase adânc aer în piept, simţind cum senzaţia din stomac pierea pe măsură ce el se depărta de ea.

*

Jalene încerca să se relaxeze, în legănarea trăsurii. Dacă nu ar fi fost atât de nesigură de viitor şi de ce urma să se întâmple la Knights' Head, ar fi fost fericită să călătorească prin peisajul splendid. Privea fumul care se ridica din hornul unei case când Taylor, care călărise până atunci în spatele trăsurii, trecu prin dreptul ferestrei şi se îndreptă spre vizitiu. Privi afară şi fu uimită de similarităţile dintre cal şi călăreţ.

Pielea superbă a armăsarului strălucea în soarele care apunea, reflectând o lumină aproape albăstruie, care se vedea şi în ochii lui Taylor. Armăsarul trecu neceremonios pe lângă trăsură, spre deosebire de calul înhămat, al cărui tropot părea sigur şi armonios. Zâmbi. Era foarte curios cum animalele căpătau trăsăturile stăpânului lor. Studie cuplul frumos încă puţin, întrebându-

se cu ce animal ar fi asociat-o Taylor pe ea. În acel moment, trăsura se opri. Ascultă spusele vizitiului.

— Oi! Proaste ca noaptea. Puţin le pasă ce se îndreaptă spre ele.

— Să văd dacă nu le pot trece pe partea cealaltă, răspunse Taylor.

Coborî din trăsură şi văzu cum Taylor se îndrepta liniştit spre oile care blocau drumul. Câteva altele se aflau pe câmpul din dreapta, puncte albe pe o pânză verde. Îl văzu cum mângâie câteva momente un miel, înainte de a-l lua la subţioară şi a-l duce la marginea drumului. Mama mielului îl urmă imediat. Când se aplecă să pună mielul la pământ, berbecul şarjă şi îl lovi în turul pantalonilor. Sări imediat şi îşi acoperi spatele cu mâinile, apoi alergă şi urcă în trăsură. Scena fusese atât de comică încât Jalene se împleticea de râs. Totuşi, reuşi să urce în trăsură înainte ca el să o urmeze.

— Dumnezeule! Nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva.

Îşi ridică poalele hainei şi se aşeză confortabil.

— Îmi pare bine că am reuşit să te distrez, chiar dacă pentru puţin timp, spuse el şi îi adresă cunoscutul său zâmbet viril.

Ea scoase un chicot melodios.

— Ştiu că nu e politicos să râzi de cineva dar nu m-am putut abţine.

— A meritat să-ţi văd zâmbetul acesta cuceritor, spuse el şi îi aruncă un zâmbet care spunea mult mai multe decât cuvintele. Ea roşi şi îşi întoarse privirile.

— Mai e mult până la han?

— Nu. Eşti obosită?

— Nu, răspunse şi începu să se foiască nelinişţită de privirea lui. Tocmai se pregătea să-l certe, când vizitiul bătu în uşa trăsurii.

— Mă scuzaţi, căpitane, dar nu vreţi să ne continuăm drumul?

— Ba da, dar mai aşteaptă un minut.

Taylor se aplecă spre ea, cu coatele pe genunchi.

— M-am mai gândit în privinţa opririi la han. E singurul până când ajungem la Knights' Head. Nu pot să ştiu dacă Donnegan şi oamenii lui au luat-o în direcţia asta, dar cu cât ne vede mai puţină lume, cu atât mai bine Ce zici dacă am merge ceva mai departe? E o fabrică de stofă la o oră distanţă de han, pe care o întreţin. Sunt sigur că supraveghetoru ne va primi să petrecem noaptea acolo.

— Dacă nu îl deranjăm, mie îmi convine.

— Bine. Îl voi informa pe vizitiu despre schimbarea planului.

Coborî din trăsură şi urcă din nou în şa.

O oră mai târziu, după ce aţipise şi se trezise din când în când, văzu că trăsura trăgea pe o alee a ceea ce credea că e casa supraveghetorului de la fabrica de stofă. În dreapta apăru o casă văruită în alb, cu un singur etaj. Pe un câmp de dincolo de casă se vedeau stofe întinse pe pământ, străjuite de numeroase canale pline cu apă.

Taylor coborî din şa şi veni la uşa trăsurii pentru a o ajuta.

— De ce e câmpul acela aşa?

— Nu ai văzut niciodată cum se albeşte stofa?

— Nu. Cu siguranţă mi-aş fi amintit de aşa ceva.

— În lunile de vară, stofa e pusă pe pământ pentru a se albi încet, spuse el, conducând-o la braţ. E nevoie de săptămâni în şir, din cauza soarelui capricios de aici şi a ploilor. Vrei să afli mai multe despre asta?

— Da, desigur.

— Bun, pentru că White Wylie o să-ţi povestească, dacă vrei sau nu. E singurul lui

subiect de conversaţie, adăugă, cu o voce caldă.

Jalene şi Taylor se îndreptau pe alee spre casă, când uşa de la intrare se deschise brusc. Un bărbat înalt, blond, se aruncă asupra lui Taylor, îi luă mâna şi i-o strânse cu putere.

— Conaşe Taylor! Ce surpriză plăcută! Ce te aduce pe aici, atât de devreme în anotimpul ăsta? şi cine e frumoasa asta care te însoţeşte? întrebă, vorbindu-i lui Taylor, dar uitându-se la Jalene.

— Mă bucur să te revăd, Wylie, spuse Taylor, punându-i o mână pe umăr. Vreau să o cunoşti pe Jalene Somerville. Este o asociată de afaceri de-a mea şi va locui un timp la Knights' Head.

Jalene reuşi imediat să se controleze la auzul unei asemenea minciuni. Se îndoi câteva momente că White Wylie ar fi putut crede aşa ceva, dar, spre bucuria ei, chiar crezu.

— Ah, dacă aş fi avut şi eu asociate atât de atrăgătoare...! exclamă, apoi îi luă mâna şi i-o sărută. E o mare plăcere pentru mine.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Wylie, răspunse ea, privindu-i capul care se ridica şi gândindu-se cât de bine i se potrivea numele. Părul îi era alb complet.

Îi mângâie mâna un timp, înainte de a-i da drumul.

— Wylie. Toată lumea îmi spune Wylie, spuse el şi se întoarse spre Taylor: Aţi sosit la timp pentru cină. Intraţi.

Îi conduse pe un coridor din spatele ferestrelor, în partea din faţă a casei. Pe partea cealaltă şi separate doar de pereţi, se aflau camera de zi, sufrageria şi un dormitor. Intrarea însăşi separa toate acestea de un alt dormitor pe care îl zărise când intraseră. Bănuia că bucătăria şi celelalte acareturi se aflau în acea parte. Cu toate că se întreba de ce nici una din încăperi nu avea uşă, curtoazia o împiedica să întrebe.

— Făceţi-vă comozi în sufragerie şi vin şi eu imediat, le spuse şi ieşi dând din cap.

Taylor o ajută să-şi scoată haina pe care o aşeză pe un scaun liber. Făcu acelaşi lucru cu haina lui.

— E un tip curios, nu-i aşa?

— Da. Locuieşte singur aici? întrebă în timp ce îşi netezea părul.

— Da, dar mai este şi administratoarea care vine numai în lunile de vară, când el e ocupat cu stofele. Dar se pare că nu a sosit încă. Wylie spune că e un bucătar la fel de

bun ca şi ea. Ne vom simţi minunat, mi spuse şi îi făcu cu ochiul.

Ea nu era sigură dacă aceasta fusese o glumă. Cu toate acestea, ceva timp mai târziu, când gustă din mâncarea cu carne pe care o aduse, nu mai ştia ce avea gust mai bun: carnea, cu sosul acela de ciuperci sau pâinea neagră de pe masă.

După cum prevăzuse Taylor, Wylie o întrebă ce ştia despre albirea stofei, iar când află că nu ştia nimic, începu să spună totul.

— După ce ţesătoarele de pe lângă domeniul Knights' Head ţes stofa, conaşul Taylor mi-o aduce mie să o albesc. Înmoi stofa în apă cu cenuşă de lemn, apoi torn leşie.

Se opri un timp pentru a mai mânca din mâncarea delicioasă, apoi continuă, cu ochii strălucind de plăcere.

— Pânza, cu lungime de treizeci de iarzi, este întinsă într-o fâşie continuă, pe câmp, pentru a se albi natural, la aer.

Intră în amănunte mult timp după aceea.

— Când îl auzi pe Wylie, ţi se pare că e simplu, spuse Taylor într-un sfârşit, dar adevărul e că toate acestea cer foarte mult

timp şi nu am pe nimeni care să o facă, în afară de el.

Taylor se şterse cu şervetul la gură şi se îndepărtă puţin de masă.

Te-ai întrecut pe tine însuţi cu mâncarea asta.

Da, într-adevăr, e delicioasă. Mulţumim, adăugă Jalene şi îl văzu pe Wylie care se înfoia de mândrie. Dacă avea bănuieli că ea nu era partenera de afaceri a lui Taylor sau dacă se întreba de ce nu era însoţită de vreo servitoare, aceste lucruri nu se citeau pe faţa lui.. Cu siguranţă că Taylor era patronul lui, dar îi era şi prieten.

— A, nu a fost mare lucru, spuse el ridicându-se şi începând să strângă masa. Ai auzit că a mai dispărut un băiat?

— Nu. Din ce oraş de data asta? întrebă Taylor, îngrijorat.

— Chiar de aici, de pe lângă Enniskillen.

— E al treilea care dispare din zona Lough Erne, spuse Taylor, jucându-se cu furculiţa, dar foarte preocupat.

— Nimeni nu poate să dea informaţii despre ei? întrebă Jalene, îngrijorată de cum puteau să dispară fără urmă copiii.

Taylor strânse din buze în tăcere. Wylie se uita atent la el. Pentru un moment, ea crezu că nici unul din ei nu avea să îi răspundă, când îl auzi pe Taylor vorbind:

— Tot ce se ştie e că toţi au cam aceeaşi vârstă: paisprezece, cincisprezece ani.

— Ce îngrozitor! Trebuie să fie groaznic pentru familiile lor.

— Da, dar hai să nu mai vorbim despre asta în seara aceasta. Sunt obosit, i se adresă el lui Wylie. Ştiu că am venit neanunţaţi, dar nu ai putea să ne pregăteşti un culcuş pentru noaptea aceasta?

— Prostii! ştii că aici eşti ca la tine acasă. Domniţa Jalene poate să stea în dormitorul de nord şi tu poţi să dormi într-al meu, în partea de sud.

— Îţi apreciez ospitalitatea, dar nu vreau să te fac să nu dormi în propriul tău pat, doar pentru că sunt eu aici, spuse Taylor. Dacă nu te superi, voi dormi pe sofaua din camera de zi.

— Cum vrei, spuse White Wylie.

– O dată terminate aranjamentele pentru noapte, Taylor luă una din lumânările de pe masă şi o conduse pe Jalene prin camea de zi, în dormitorul ei. Puse lumânarea pe un dulap cu sertare şi spuse:

— Eu voi fi de partea cealaltă a peretelui. Dacă ai nevoie de ceva, mă strigi.

— Mulţumesc, dar nu cred să am nevoie de ceva, spuse şi îl observă cum dă din cap şi se pregăteşte să plece. Aşteaptă. Sunt curioasă să aflu: de ce nu sunt uşi în casa asta?

— Wylie a trecut printr-un incendiu când era tânăr. Uşa dormitorului lui s-a blocat şi era să ardă înăuntru. Când a venit să se angajeze la mine asta a fost singura lui condiţie.

— Oh, replică ea, pentru că şi ea avea nişte temeri din copilărie. Noapte bună.

— Somn uşor, Jalene.

Ascultă mişcările lui din camera de alături înainte de a se uita la lumânare. Era destul de obosită. Cu siguranţă că avea să adoarmă cu mult înainte ca aceasta să ardă toată.

Cu aceste gânduri în minte, îşi desfăcu părul şi privi prin cameră. Pe o toaletă joasă se afla un vas de spălat, iar lipit de celălalt perete, se afla un pat neatins. Îşi scoase bluza, pantofii şi ciorapii şi nimic mai mult. Era conştientă că încăperea nu avea uşi şi că Taylor se afla în camera de alături şi s-ar fi simţit nelalocul ei dezbrăcată, chiar dacă merseseră prin pădure acoperiţi doar cu o pătură.

După ce îşi făcu toaleta, se aşeză pe pat şi rămase cu privirea în tavan timp de o oră, cu ochii larg deschişi, de parcă ar fi venit zorii. Când observă că lumânarea arsese aproape de tot, căută prin sertare alta, dar nu găsi. Trebuia să găsească o lumânare. Ştia că era o prostie, dar încă de când era mică şi fusese închisă în pivniţă îi era frică de întuneric. Îi era mai frică decât dacă ar fi rămas afară, sub cerul liber, în beznă.

Se uită în camera alăturată şi îl văzu pe Taylor care dormea îndoit pe sofa. Acesta era cu faţa la ea. Sofaua era aşezată pe un covor cu ornamente florale; în faţa ei se afla o măsuţă pentru ceai şi de fiecare parte a sofalei se afla câte un fotoliu. În spatele ei se afla o masă de scris cu un sfeşnic în care se găsea o lumânare stinsă, abia începută.

Merse în vârful picioarelor pe lângă Taylor şi ridică sfeşnicul. Când se întoarse, se opri să-l privească mai de aproape. Era doar în pantaloni. Îi admiră faţa frumoasă şi pieptul larg, plin de păr. Se întinse să-l atingă acolo, dar îşi trase repede mâna, întrebându-se ce o făcuse să facă aşa ceva. Cu toate acestea, îşi continuă studierea lui. Privirea îi coborî asupra umflăturii din pantaloni. Trase adânc

aer în piept şi expiră încet, ca şi cum şi acest lucru îi provoca plăcere. Dumnezeule, nu era frumos ceea ce făcea! Trase din nou aer în piept pentru a se calma şi îşi dădu seama că Taylor o fixa cu privirea.

— Tragi cu ochiul, ăsta e un alt mod de a studia anatomia? spuse el în timp ce se ridica şi îşi aşeza picioarele goale pe covor. Ce faci aici?

Rămase nemişcată în faţa lui şi simţea cum se îmbujora toată, din cap până în picioare. Incapabilă să-l mai privească, întoarse privirile, bucuroasă că încăperea era cufundată în întuneric şi el nu-i putea vedea jena.

— Aveam nevoie de o lumânare.

— Nu o să găseşti nici una asupra mea, decât dacă ăsta nu e un mod de a-mi sugera...

— Căpitane Traynor! Voiam să-ţi cer scuze pentru că te-am trezit, dar acum văd că ar trebui să te plesnesc.

— Şi eu ar trebui să te bat la popou, dacă aş fi tatăl tău. Din fericire nu sunt, spuse, ridicându-se.

Se apropie de ea, iar ea se dădu în spate. Părea ca o fiară care îşi ademeneşte prada,

dar ei nu îi era frică de el, doar de sentimentele pe care le trezea în ea. Mai făcu un pas înapoi, dar de data asta o trase cu violenţă spre el şi o sărută îndelung. Lumânarea îi căzu din mână, de parcă ar fi fost un semnal. Îl îmbrăţişă aproape imediat pe după gât. Cu cât îl gusta mai mult, cu atât era mai dornică. şoldurile se lipiră strâns de el.

Un geamăt îi scăpă lui Taylor printre buze. O sărută din nou şi îşi coborî mâinile spre fesele sale, trăgând-o mai aproape de bărbăţia lui. Buzele i se plimbau pe faţă şi îi căutau urechea. Cu un glas aspru, spuse:

— Vreau să fac dragoste cu tine, Jalene. Spune-mi că mă doreşti.

Se bucura de apropierea de el şi îl strângea la piept cât putea de tare, în timp ce se lupta cu ideea. Buzele lui moi îi mângâiau gâtul şi una din mâini coborî pentru a-i simţi sânii. Îl dorea. Dumnezeu să-i ierte uşurătatea, dar aceasta era adevărul. Mintea i se lupta în încercarea de a-şi controla trupul, dar pe de altă parte ştia că nu ar fi fost decât o scurtă noapte trecătoare de dragoste, în plus cu un posibil duşman.

— Jalene?

Se îndepărtă puţin şi ridică privirile spre el. Ochii îi erau aproape închişi de plăcere. Nesigură pe picioare, se smulse din braţele lui.

— Nu am vrut să... Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine zilele acestea. Iartă-mă.

El o sfredeli cu privirea. Când ea se aplecă după sfeşnic, Taylor o prinse de încheietură şi o strânse atât de tare încât crezu că avea să-i oprească sângele în vene.

— Încetează! Mă doare.

— Te-am prevenit să nu te joci cu mine. Nu am forţat niciodată pe nimeni şi nu vreau să încep cu tine, spuse şi cu o privire plină de dezgust, îi dădu drumul. Te negi pe tine însăţi, Jalene, dar te cunosc mai bine decât crezi. Dacă vreodată doreşti asta, va trebui să vii la mine.

Se aruncă pe sofa şi se întoarse cu spatele la ea.

Stupefiată de impertinenţa lui, rămase nemişcată, privindu-l în tăcere, apoi se uită prin cameră după orice obiect cu care ar fi putut să arunce în el, dar se răzgândi şi rosti repede:

— Să vin la tine!? Poate când o zburu porcul!

Cu această declarație de dezgust, ieși din încăpere.

CAPITOLUL 7

Jalene privi prin camera elegantă în care o condusese administratoarea lui Taylor, Biddy. Un covor gros persan pe care se afla un scaun era plasat strategic în faţa şemineului. Mai era un pat cu lenjerie, delicată, de culoare roz. Se duse la fereastră, în faţa căreia se afla o masă de scris şi un scaun. De aici, de la etajul doi, Lough Erne se vedea superb, cu pădurile de brazi, în partea de sud a Knights' Head.

— Camera aceasta şi peisajul care se vede de aici sunt superbe, spuse administratoarea slabă, cu un zâmbet care îi sublinia înfăţişarea ca de pasăre.

— Într-adevăr, e splendid, spuse Jalene, punându-şi geanta pe pat şi scoţându-şi haina.

— Doamna Sarah, mama lui Taylor, avea nişte gusturi desăvârşite. Aceasta era una din

camerele ei preferate. Toate cărţile acelc erau ale ei, spuse, arătând spre biblioteca dir dreapta patului. Le-a pus aici pentru c oaspeţii să se poată bucura de ele. Ei, a trebui să mă duc la bucătărie şi să prepa masa.

— Mulţumesc, spuse Jalene şi o văzu p Biddy care ieşi doar ca să intre câteva clip mai târziu însoţită de un servitor înalt, cu c înfăţişare austeră.

— El e Quinn, spuse Biddy.

Zâmbetul lui Quinn transformă imedia faţa sobră într-una simpatică.

— Doamnă, spuse el, plecând capul Unde doriţi să pun cufărul acesta?

— La piciorul patului, te rog, răspunse Jalene şi îi întoarse zâmbetul.

— Dacă mai aveţi nevoie de ceva, vă rog să mă anunţaţi, mai spuse Quinn şi ieşi.

— Marea parte a personalului e plecat, din moment ce familia a fost plecată, explică Biddy. Până când se întoarce menajera, mi-ar face plăcere să vă servesc chiar eu.

— E foarte frumos din partea dumnea-voastră, Biddy, dar nu cred că va fi nevoie, o asigură Jalene şi văzu expresia de relaxare dc pe faţa ei.

Femeia aprobă din cap şi o lăsă pe Jalene să se întrebe cum putea o femeie atât de slabă să se ocupe de toată casa. Când uşa se închise, se duse la masa de scris şi căută hârtie, pentru a-i scrie lui Wil. Indiferent de îngăminteа lui Taylor de a nu lua legătura cu nimeni, trebuia să se asigure că Wil aflase de Donnegan. Era îngrijorată în privinţa lui, pentru că nu îi răspunsese la prima scrisoare.

Scrise repede biletul, îl sigilă şi îl lăsă pe masă. Se duse apoi la scaunul din dreptul şemineului pentru a-şi scoate pantofii. Se lăsă pe spate şi încercă să se relaxeze. Taylor avea să înceapă vânătoarea: după Donnegan, după asasinul fratelui ei, după informaţiile privitoare la distileria Blackwater. Fie, dar şi ea avea nevoie de răspuns la întrebări, chiar dacă ele presupuneau un anumit pericol.

Mintea îi alerga spre întâmplările din seara precedentă. Trebuia să recunoască că Taylor o atrăgea fizic. Trezea în ea o pasiune de care nu s-ar fi simţit capabilă. Un astfel de simţământ, împărtăşit cu o persoană care nu îi era soţ, ar fi trebuit să fie considerat desfrânare. Ştia că nu era vina lui şi nu îl blama. De fiecare dată când se afla în preajma lui simţea nevoia să i se arunce în braţe. Ei bine,

se hotărî să-şi înfrâneze pornirile acestea. Ar fi fost bine să uite această atracţie fizică. Într-o zi, un alt bărbat avea să trezească în ea aceleaşi sentimente.

Din fericire, a doua zi, la micul dejun, el nu aminti nimic despre comportarea ei. Şi-au luat la revedere de la White Wylie şi au plecat. Taylor a călătorit cu ea în trăsură doar în ultima parte a drumului. La un moment dat, când genunchii li se atinseră din greşeală, el reacţionă ca şi cum ar fi fost ciumată. Cu toate astea, vorbiră mult şi ea avu ocazia să afle mai multe despre domeniile lui.

Află că tatăl lui Taylor, Corbett, era plecat în Scoţia, să viziteze orfelinatele. Era o activitate neobişnuită pentru un domn atât de bogat. Taylor nu îi explică decât că pur şi simplu îi plăcea să vadă copiii zâmbind. După aceasta îi spuse că sora lui, Mary An, se afla în nordul Irlandei, în vizită la rude. În afară de cei câţiva servitori, aveau să fie singuri.

Acum, neputând să adoarmă din cauza gândurilor care o frământau, se schimbă într-o rochie de culoarea piersicii şi plecă să o caute pe Biddy. Într-adevăr, aceasta era la bucătărie, plină din cap până în picioare de făină.

— Vă pot ajuta? o întrebă Jalene.

Biddy întoarse spre ea faţa ca de pasăre şi Jalene îşi dădu seama că această înfăţişare ascundea o fire foarte puternică.

— Doamne, dacă conaşul Taylor vine şi vă vede pe aici, prăjitura mea cu cireşe nu are să-i îndulcească firea.

Biddy avea obrajii roşii de efortul pe care îl depusese la frământatul aluatului.

— Crezi că o să vină acum, când de-abia am sosit?

— Nu, nu cred, spuse Biddy, după ce se gândi câteva clipe la spusele ei.

— Atunci nu trebuie să ştie. Din câte se vede, ai nevoie de ajutor.

— Aici aveţi dreptate. Dacă tot nu e familia aici, am dat liber menajerei şi bucătarului. Bine, atunci eu prepar carnea şi dumneavoastră puteţi să faceţi biscuiţii, spuse, întinzându-i coca.

O oră întreagă, Jalene munci şi discută cu Biddy. Servitorii buni nu bârfeau, aşa că Jalene se feri să-i pună întrebări incomode. Cu toate acestea, trebuia să-şi satisfacă curiozitatea în ce-i privea pe Traynori.

— Taylor spunea că tatăl lui e în Scoţia, unde vizitează nişte orfelinate. Crezi că o să stea mult timp?

— Da, câteva luni. E frumos că domnul ajută pe copiii aceia nefericiţi.

— Şi ce face? întrebă Jalene.

— E ca un tată pentru copii. Ştiţi, le spune poveşti, se joacă cu ei, pur şi simplu petrece ceva timp cu ei. Orfelinatele îl cheamă mereu.

— Mama lui Taylor vizita şi ea orfelinatele pe când trăia? mai întrebă Jalene, pentru că voia să afle mai multe despre ea şi despre cum murise, dar ştia că nu era politicos să întrebe direct.

— Nu. A început să colinde orfelinatele după moartea doamnei Sarah. Sir Corbett se afla în Scoţia, cu un văr de-al dânsului. Acesta se ocupa de orfelinate. După ce Sir Corbett a vizitat pentru prima oară o casă de copii, s-a hotărât să-i ajute şi de atunci numai asta face. După părerea mea, e singurul lucru bun care s-a întâmplat după moartea stăpânei mele. Sir Corbett a iubit-o enorm şi la început am crezut că o să moară de inimă rea. Nu e ca ceilalţi bărbaţi, să aibă o amantă sau ceva de felul ăsta.

Jalene văzu cu ochii minţii imaginea tatălui ei iubit. Mama sa şi societatea în general erau de acord ca un bărbat să aibă o

amantă, cu toate că Jalene nu era de acord cu așa ceva. Cum era posibil așa ceva când două persoane se iubeau?

— Pare a fi un om deosebit. Îmi pare rău că nu o să ajung să îl cunosc, spuse în cele din urmă Jalene, fără a mai face un alt comentariu, dar observă că Biddy căpătă o expresie ciudată.

— Gata, zise ea, punând ultimii biscuiți în cuptor. De restul mă pot ocupa singură. M-ați ajutat destul și vă mulțumesc foarte mult.

— Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine și dacă te mai pot ajuta, te rog să-mi spui, zise Jalene.

Se simțea obosită și ieși din bucătărie pentru a urca scările spre camera ei de la etajul al doilea, când îl văzu pe Taylor care se îndrepta spre ea.

— Te-am căutat. Unde ai fost?

— Am stat de vorbă cu Biddy. Doreai ceva?

— Fiul unui proprietar a dispărut. În timp ce cercetăm zona, aș vrea să stai cu mama lui și cu cei mici. E atât de speriată încât a și uitat de existența lor. Vecinii mă vor ajuta să-l găsesc, dar celelalte femei trebuie să aibă

grijă de proprii lor copii, mai ales la ora asta. Biddy nu ştie să călărească, aşa că te-am ales pe tine. O să-ţi pregătesc un cal. Fii gata în câteva minute, îi ordonă, ca şi cum ar fi fost unul din soldaţii pe care îi comanda. După tonul vocii, îşi dădea seama că îşi pierdea răbdarea.

— Da, desigur, spuse ea repede, ştiind că nu îi înţelesese bine ezitarea; totuşi nu reuşea să se mişte din loc.

— Atunci grăbeşte-te, e ceva foarte serios, îi spuse, făcându-i gesturi ca şi cum ar fi gonit o pasăre.

Plecă, lăsând-o să se gândească la ce avea de făcut. Familia tânărului avea nevoie de ea. A călări acum era o glumă pe lângă pericolele prin care trecuse în ultimele săptămâni. Îşi dădu seama că reacţiile şi gândurile sale erau copilăreşti, aşa că se scutură de ele şi alergă să se schimbe.

Reuşi să-şi păstreze curajul numai până când ajunse la grajduri. Taylor era călare pe armăsarul său. Alături se afla un cal mai mic. Cu toate acestea, amândoi păreau imenşi văzuţi de pe pământ. De la fereastra trăsurii nu păreau atât de periculoşi. Făcu un pas înapoi.

— Chiar trebuie să mergem călare? întrebă ea şi îşi dădu seama că sunase mai mult ca o rugăminte.

— Nu ştii să călăreşti? întrebă el, ridicând din sprâncene.

— Nu prea bine. Niciodată nu m-am simţit bine călare; prefer să merg cu trăsura sau pur şi simplu pe jos, zise ea, cu mîinile încrucişate pe piept.

— Trăsura nu poate ajunge acolo unde vom merge şi e prea departe pentru a merge pe jos. O să călăreşti cu mine.

Spunând acestea, decălecă.

— Nu ai de ce să-ţi fie frică, Jalene. Aristotel nu o să-ţi facă nimic rău. Vino aici.

O ajută să urce pe cal. Valuri de transpiraţie îi umplură trupul, cu toată răcoarea de afară.

Încălecă şi el în spatele ei.

— Eşti prea ţeapănă. Sprijină-te de mine şi închipuie-ţi că sunt un scaun confortabil de pe care nu îţi vine să te ridici. Nu o să cazi, te ţin eu.

Îi aprecie efortul de a o linişti, dar nu îşi putea închipui aşa ceva. Braţele lui nu se puteau compara cu cele ale unui scaun şi situaţia i se părea mult prea periculoasă, chiar dacă nu voia să arate.

— La început o să mergem mai încet, dar la un moment dat va trebui să ne grăbim. Eşti gata?

— Mda, mormăi ea, aşteptându-se la tot ce putea fi mai rău.

Un timp merseră la trap şi frica îi dispăru. După o jumătate de oră, o luară la galop. Jalene se ţinu bine de coama calului timp de o jumătate de oră cât le trebui să înconjoare lacul prin partea de est.

Se opriră la o cărare care tăia un câmp întins. La capătul cărării se zărea fumul care ieşea din hornul unei case cu acoperiş de paie.

Taylor descălecă.

— Vezi? Ai supravieţuit. A fost chiar atât de înfricoşător?

— Nu, răspunse ea cu sinceritate.

Îi oferi mâna pentru a o ajuta să coboare. Chiar în momentul în care se întinse spre braţele lui, Aristotel se scutură şi o făcu să cadă peste Taylor. Cu toate că acesta se dezechilibră un moment, reuşi să o prindă şi să o ţină atât de aproape în braţe, încât nasurile li se atinseră.

— Trebuie să recunosc că am îmbrăţişat multe femei în viaţa mea, dar nici una nu s-a aruncat în braţele mele imediat ce am întins mâna spre ea.

— Calul m-a aruncat şi ştii foarte bine asta, spuse ea, luptându-se să scape. De fapt, cred că tu ai învăţat animalul să facă asta.

— Nu, nu am făcut aşa ceva, dar nu e o idee rea, replică el cu un zâmbet răutăcios.

Îi aruncă o privire plină de dezgust şi fu fericită să se simtă cu picioarele pe pământ. Începu să-şi frece posteriorul cu palmele.

— Dacă ai călări mai des, după un timp nu te-ar mai durea fesele.

— Domnule, v-aş ruga să nu vă mai ocupaţi de părţile mele anatomice, spuse repede şi faţa îmbujorată nu i se putea vedea în întuneric.

Gropiţele din obraji i se accentuară. Privirea o urmărea atent.

— Şi într-adevăr e o anatomie încântătoare.

— Căpitane!

— Ai observat cât de des subiectul discuţiei noastre se întoarce la propriile noastre trupuri?

— Căpitane Traynor, ai mers prea departe!

El izbucni în râs. Era evident că era foarte mulţumit de el însuşi.

— Hai, să mergem, Jalene. Oamenii ăştia au nevoie de ajutorul nostru.

Porni pe potecă pentru a-i întâmpina pe cei câţiva oameni care ieşiseră din casă şi îi făceau semn cu mâna.

— Am venit imediat ce am auzit, Paddy, îi spuse Taylor proprietarului şi apoi salută pe Edward, celălalt bărbat chemat în ajutor. Ce face Elizabeth?

— Nu prea bine, conaşulè Taylor. Stă şi priveşte în gol, de parcă a orbit de când a dispărut fiul meu, Kyle.

— Am adus pe cineva care să stea cu Elizabeth şi copiii.

— Nu vă faceţi griji. Voi avea eu grijă de familia dumneavoastră, spuse Jalene.

— Mă bucur că vreţi să mă ajutaţi, spuse Paddy.

— Mă duc la ea, spuse Jalene şi se îndreptă grăbită spre casă.

— Ai vreo veste de la ceilalţi? îl întrebă Taylor pe Paddy.

— Nimic.

— Toţi bărbaţii din Knights' Head au fost chemaţi să-l caute pe Kyle, spuse Taylor, strângându-l afectuos de umăr. Poţi să-mi dai vreun detaliu?

— L-am trimis cu un comision la Kesh ieri după-amiază. Ne-am dat seama că ceva

nu e în regulă când am văzut că nu s-a întors până seara, dar am tot sperat să apară. Crezi că s-a întâmplat cu el ca şi cu băiatul acela de la Enniskillen?

— Probabil că a fost reţinut cu vreo problemă şi nu a putut să-ţi dea de veste, spuse Taylor pentru a-l încuraja, chiar dacă nu prea reuşea. Circumstanţele erau similare dispariţiilor celorlalte. Tinerii dispăruseră fără urmă în mai multe rânduri şi nu se ştia deloc cum, unde sau de ce.

— Căutaţi încă o dată pe câmp şi cercetaţi toate ungherele în care îi plăcea să stea. Eu plec la Kesh.

*

Jalene se asigură că Elizabeth terminase tot laptele cald pe care i-l pregătise înainte de a o trimite la culcare. Îi făcu un culcuş în fundul camerei mari şi Elizabeth adormi imediat.

Fiica ei, care părea de opt ani, se apropie de Jalene cu sfială. O ţinea în braţe pe sora ei mai mică.

— O să se facă bine mama mea?

— Trebuie să se odihnească puţin, spuse

Jalene şi îi luă bebeluşul din braţe, după care îi făcu semn să stea în faţa focului.

Se aşezară pe scaune, cu picioarele îndreptate spre foc. Căldura îi făcea bine lui Jalene, după călătoria prin aerul rece şi umed al serii. Bebeluşul se linişti şi începe acum să muşte din pieptarul rochiei ei de culoarea piersicii. Jalene îi zâmbi fetei de lângă ea.

— Te simţi mai bine acum?

Fata dădu din cap şi rămaseră mult timp în tăcere.

— Ştii, nu a dispărut, spuse fata nervoasă, jucându-se cu poalele rochiei.

— Cum? ştii unde se află? întrebă ea şi puse copilul astfel încât să privească peste umărul ei. Dacă ştii ceva, trebuie să ne spui.

— I-am promis lui Kyle să nu le spun părinţilor.

— E foarte important să ştii să te ţii de o promisiune, dar când cineva are o problemă şi poate fi în pericol e mai bine să spui ce ştii. Ştiu că şi tu eşti îngrijorată de soarta lui Kyle, altfel nu mi-ai fi spus nici mie nimic. Îl poţi ajuta dacă îmi spui tot ce ştii.

— Kyle o să se supere pe mine şi nu o să-mi mai aducă păpuşa pe care mi-a promis-o.

— Kyle o să fie bucuros că te-ai comportat ca o fată mare, ajutându-ne, spuse

Jalene, ţinând copilul cu o mână şi cu cealaltă apucând-o pe fată de mână.

— Crezi că tot o să-mi aducă păpuşa?

— Dacă poate, sunt sigură că o va face.

— L-am văzut punând nişte monede într-un ciorap. Mi-a spus că trebuie să plece şi că are să aducă şi mai multe monede pentru mama şi tata şi mie o păpuşă, dacă nu spun nimic, spuse fata repede, ca şi cum nu ar mai fi avut timp să se confeseze.

— Ţi-a mai spus şi altceva?

— Nu.

Jalene se ridică şi o ajută pe fată să se ridice.

— Mulţumesc. Fratele tău va fi mândru de tine. Acum, haideţi amândouă la culcare.

La câteva ore după ce culcă copiii, Taylor sosi, nervos şi vizibil foarte obosit.

— Fir-ar al dracului! Nici o urmă de băiat. Ai vreo veste? Ce face Elizabeth?

— Şşşş! îl certă în şoaptă. Doarme toată lumea. Vino să te aşezi la masă şi îţi voi povesti.

Îi repetă cele spuse de fiica lui Elizabeth.

— Nu are decât paisprezece ani. Ar putea fi oriunde. Ce e de făcut?

— Mă tem că foarte puţin, din moment ce nu avem nici un indiciu. Nu putem decât să

sperăm că e în siguranţă, oriunde ar fi şi că cineva îl aduce acasă. Sau poate că îşi vine în fire şi se întoarce de bună voie.

— E atât de trist, oftă ea.

— Da, dar am făcut tot ce am putut până acum.

Nu mai aveau nimic să-şi spună şi se cufundară un timp în tăcere, până când figura tristă a lui Paddy apăru în cadrul uşii. Privi neliniştit prin încăpere şi înţelese că fiul lui nu se întorsese.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu copilul meu? exclamă şi începu să plângă, eliberându-se de toată neliniştea care îl apăsase în acea zi.

Jalene îşi luă haina şi se strecură afară, lăsându-l pe Taylor să îl consoleze pe Paddy. Un sfert de oră mai târziu, Taylor ieşi şi el.

— Ce face? îl întrebă în timp ce se îndreptau spre locul unde era legat Aristotel.

— A suportat veştile cum a putut mai bine. O să trimit pe cineva dimineaţă să stea cu Elizabeth, o asigură şi începu să-şi mângâie calul. O să reziste. Trebuie să reziste, continuă Taylor. Ştie că restul familiei are nevoie de el. Dar tu? Eşti gata să călăreşti înapoi la Knights' Head?

Fusese atât de implicată în evenimente, încât uitase complet de întoarcerea la conac. Se strânse puţin, dar fu uimită să simtă că inima nu îi bătea prea tare.

— Nu mai am puterea să mă gândesc la asta. Sunt prea obosită. Nu vreau decât să dorm. Cu cât ajungem mai repede, cu atât mai bine.

Călăriră prin întunericul învins din când în când de luna care răzbătea din spatele norilor. Se încordă în momentul în care urcă în şa. Apoi, ţinută în braţe de Taylor, în legănatul calului care mergea la pas şi datorită orei înaintate, îşi lăsă capul pe pieptul lui şi adormi.

— Îmi pare bine că eşti mai relaxată decât la venire, îi şopti în păr. Mmm! Miroşi frumos: a lavandă şi a noapte.

— Îhî, reuşi ea să spună în mijlocul unui căscat, ignorându-i complimentul. Trebuie că sunt ori epuizată ori în plin delir. Aproape că îmi place.

Se cuibări la pieptul lui, apăsând din greşeală coapsa de partea vulnerabilă a lui. Trupul ei se legăna pe al lui cu fiecare pas al calului.

— Fir-ar să fie, Jalene, spuse el şi îi îndepărtă coapsa, dar era cât pe ce să o scape. O strânse apoi la piept şi aruncă o privire spre faţa ei. Deja dormea adânc.

— Ei, scumpo, spuse cu voce tare, poate nu îţi place, dar planurile s-au schimbat. Se pare că trebuie să petrecem noaptea undeva în apropiere, mai zise şi întoarse calul în altă direcţie.

*

Ceva ud îi atinse faţa şi o gâdilă pe obraz. Se trezi speriată şi creatura sări înapoi. Îşi fixă privirea pe animal şi văzu că era un câine alb cu pete negre. Începu să latre scurt înainte de a se apropia din nou de ea şi a începe să o lingă din nou pe faţă.

— Tyrone, se auzi Taylor, care chema câinele jucăuş la el.

Jalene se ridică pe coate la auzul glasului lui Taylor.

— Unde suntem? întrebă ea, privind în jur. Era întinsă pe podea, pe un pat făcut din tot felul de bucăţi de stofă, într-o clădire lungă.

Taylor stătea sprijinit de un stâlp care susţinea tavanul.

— Aici a fost odată un depozit de stofă de lână. Cu ani în urmă, toate familiile care ţeseau aduceau aici stofa. Când se strângea destul de multă, era încărcată pe barje la Lough Erne şi trimisă la Dublin. Bunicul meu a socotit că e mai comod aşa decât ca fiecare casă să-şi transporte singură marfa.

— De ce a fost abandonată? întrebă ea, după ce se ridică pentru a-l mângâia pe Tyrone, care se întorsese la ea.

— Din păcate, era o pradă uşoară pentru hoţi, aşa că a fost dezafectat. De atunci, lăsăm puţină marfă aici, în caz că nu o putem duce la Knights' Head. Totdeauna arăţi atât de frumoasă dimineaţa?

Jalene încetă să-l mai mângâie pe Tyrone şi observă că Taylor se uita insistent la pieptul ei. Pătura care o acoperise alunecase şi îi dezvelise acum bluza de corp. Lumina dimineţii îi dezvăluia perfect forma sânilor. Rămase un timp uluită.

— Unde-mi sunt hainele? Cum ai îndrăznit să mă dezbraci?

— Cât timp crezi că ai fi putut rezista cu corsetul acela şi toate celelalte? La dracu', ai

fi putut chiar să te răneşti dacă dormeai toată noaptea aşa.

— Nu ai nici un drept să mă aduci aici, spuse, după ce văzu hainele împăturite frumos pe o banchetă. Se ridică şi începu să se îmbrace. De ce ai mai profitat, căpitane Traynor, adăugă. La un moment dat se împiedică în pantalonaşi şi căzu înapoi pe patul de stofe.

Taylor nu întârzie să reacţioneze la acuzaţiile ei. Se aruncă peste ea şi o imobiliză.

Tyrone începu să latre.

— Culcat! îl certă Taylor pe câinele care se apropiase să se joace. Tyrone scânci, dar se conformă şi se aşeză cu coada între picioare într-un colţ.

— Deci unde eram? întrebă Taylor, cu un rânjet.

— Dă-te jos de pe mine, animalule. Nu ai făcut destule? exclamă ea, încercând să-l răstoarne cu şoldurile. Fusese o mişcare greşită. Astfel îi simţi bărbăţia tare.

— Iubito, de-abia am început. Din moment ce m-ai condamnat de atâtea ori, pot şi eu să mă bucur de crimele pe care mă acuzi că le-aş fi comis, zise şi o sărută violent pe gură.

Nu avu timp să întoarcă capul. Dorinţa din ochii lui o trezea pe a ei. Când limba îi atinse buzele, deschise gura, întorcându-i sărutul. El îi dădu drumul braţelor şi o trase mai aproape.

Jalene îi puse o mână pe umăr şi cu cealaltă îi mângâia ceafa. Îşi mişcă şoldurile sub el şi Traynor puse un picior peste coapsa ei, făcând ca sexul lui tare să simtă partea cea mai sensibilă a trupului ei, stârnind astfel mai mult focul pasiunii ei.

Buzele părăsiră gura ei şi coborâră pe gât, în căutarea sânilor. Prin bluza subţire, îi supse un sfârc un moment înainte de a trece la celălalt, care deja se întărise.

Ea îşi arcui spatele, oferindu-i cu generozitate pieptul şi din ce în ce mai aprinsă, aştepta mai mult. Ceva îi şoptea în minte că o doamnă nu ar fi procedat aşa, dar îşi răspunse că nu îi păsa dacă era sau nu o doamnă.

O mai sărută o dată lung, înainte de a scoate pantalonaşii şifonaţi dintre trupurile lor. Bluza îi alunecă deasupra lenjeriei subţiri, lăsând să se vadă părul ondulat de sub pânza fină. Îşi plimbă mâna de-a lungul coapsei şi mângâie încet părul cu podul palmei. Deodată încetă şi scoase un sunet furios.

— Fir-ar să fie! Îmbracă-te! exclamă, depărtându-se într-o clipă de ea. Cred că ţi-am demonstrat că şi dacă aş fi încercat să te seduc, ai fi cooperat cu bucurie. În afară de asta, iubito, ai uitat ceea ce ţi-am spus: dacă mă doreşti, trebuie să mă rogi.

Jalene simţi acum greaţă. Focul pasiunii pe care o trăise cu câteva clipe mai devreme fu stins şi acum îi era frig. În mod normal ar fi folosit cuvinte aspre sau poate chiar l-ar fi lovit, dar era atât de uluită, încât rămase paralizată. În cele din urmă reuşi să-şi adune gândurile şi să se gândească cum era mai bine să reacţioneze. Să îl roage. Nu avea să o facă niciodată.

Se folosise de sentimentele ei pentru a o umili şi totuşi simţea că îi părea rău pentru ceea ce întrerupsese. O dorea. Avea să folosească acest lucru în favoarea ei şi până la urmă avea să regrete că se jucase cu ea.

Îşi dezveli pentru o clipă coapsa şi începu să-şi netezească părul. Dădu umerii pe spate, lăsând astfel sânii să se întrevadă prin bluza subţire.

— Ai dreptate căpitane, aşa ai spus.

Îşi mai trecu o dată mâna prin păr şi se aplecă să-şi recupereze îmbrăcămintea. Se

prefăcu că nu-şi dădea seama că astfel aplecată lăşa să i se vadă perfect sânii. Îşi puse încet pantalonaşii şi apoi începu să-şi încheie sugestiv corsetul.

Taylor, cu pumnii strânşi, o privea suspicios. Cu toate acestea ea observă chinul pe faţa lui înainte ca el să apuce să-l ascundă.

— Ce dracului încerci să demonstrezi? spuse el, netezindu-şi cămaşa pe care o băgă apoi în pantaloni.

— Exact ceea ce ştii, răspunse ea şi se apropie de el cu o mişcare languroasă a şoldurilor. Se lipi de el şi începu să-l mângâie încet pe piept, în acelaşi timp afişând cel mai voluptos zâmbet de care se credea capabilă. Asta înseamnă că niciodată, dar niciodată nu o să-ţi cer asta.

Aceste ultime cuvinte le scuipă aproape, ca o pisică nervoasă. Apoi se îndepărtă repede de el.

Ochii lui se îngustară. Se juca nervos cu inelul. Jalene începu să se retragă încet. Cu fiecare pas înapoi pe care îl făcea, el se apropia de ea. Statura impunătoare aducea a un nor de furtună care avea să fulgere în orice moment.

— Ce e asta, Jalene? O provocare? Nu vei învinge.

— E doar adevărul.

Se întoarse pe călcâie şi începu să-şi ridice restul hainelor de pe jos. Le ţinea strâns la piept. Aroganţa lui nu o mai mira, dar se întreba cât de furios era pentru că întorsese spusele lui în favoarea ei. Când se întoarse spre el din nou, Taylor îi aruncă un zâmbet senzual.

La dracu' cu faţa lui frumoasă!

— Dacă vrei să mă scuzi, aş vrea să mă îmbrac, anunţă ea, încercând să pară cât de calmă putea, dar tonul vocii o trădă.

El aprobă din cap.

— Desigur, doamnă. L-am lăsat pe Quinn să aştepte prea mult. Vă aştept afară.

— Quinn? Ce caută servitorul tău aici? întrebă din curiozitate, dar după câteva clipe îşi dădu seama că nu îi convenea prezenţa servitorului acolo.

— Când a văzut că nu ne întoarcem azi-noapte, Quinn l-a luat pe Tyrone şi a plecat în căutarea noastră. Bineînţeles că acesta a fost primul loc în care ne-a căutat. Te poţi întoarce la Knights' Head în trăsura pe care a adus-o.

Quinn trebuie că deja a stins focul pe care l am făcut azi-noapte.

Ieşi mândru ca un cocoş.

Se îmbrăcă în grabă şi privi prin adăpost, pentru a-şi confirma bănuielile. Dormise aici singură, în timp ce Taylor dormise afară cu Quinn. Păturile erau aranjate în aşa fel, încât o singură persoană ar fi putut dormi confortabil. În disperarea ei, îşi formase singură o idee în privinţa lui fără a-i da o şansă să se apere. Se întristă. Ar fi vrut să se ascundă sub păturile acelea şi să rostească nişte cuvinte magice care ar fi întors-o în timp, într-un timp în care nu îl cunoscuse pe acest bărbat.

— Dumnezeule, murmură spre tavan, mă scoate din minţi.

Îi era clar că nu îşi putea controla gândurile şi emoţiile în prezenţa lui. Donnegan trebuia prins cât mai curând.

CAPITOLUL 8

În următoarele două săptămâni, Jalene îl auzi pe Taylor plecând dimineaţa devreme de la Knights' Head şi întorcându-se seara târziu, cu toate că nu îl văzu aproape deloc. Îi întrebase pe Biddy şi pe Quinn despre el, dar ei nu îi spuseseră decât că trebuia să-şi îndeplinească obligaţiile militare. Nici unuia dintre ei nu i se părea ciudat că stăpânul o adusese acolo şi o lăsase acum singură.

În acest timp nu făcea altceva decât să o ajute pe Biddy sau să citească poezie din biblioteca mamei lui Taylor. În fiecare după-amiază, înainte de ora ceaiului se plimba pe domeniu. După câteva zile, devenise o obişnuinţă să se ducă la grajduri şi să-l ia pe Tyrone. Prietenia dintre ea şi câine se statornicise după noaptea petrecută la depozitul de stofe. Împreună, se plimbau prin

pădurea din jurul Knights' Head sau pe cărarea de-a lungul Lough Ernee ori se aşeza pe una din băncile de pe mal şi privea lacul.

Astăzi era una din acele zile când se odihnea pe bancă şi, ca de obicei, Tyrone sări lângă ea pentru a fi mângâiat pe cap. În apropiere, un peşte sări din apă şi căzu din nou cu zgomot. Se întreba dacă era vreun păstrăv despre care Biddy spunea că era plin lacul.

Coborî privirea la Tyrone care avea pleoapele grele de masajul primit.

— M-ai lăsa să fac asta toată ziua, nu-i aşa? spuse şi îl mai mângâie puţin.

O briză răcoroasă, care aduse miros de brad se întinse peste lac, provocând unde mici. Respiră adânc şi se gândi că era peisajul ideal pentru poezie. Deschise cartea şi începu să citească câteva pasaje, când auzi un zgomot în apropiere. Ridică privirea şi îl văzu pe Taylor care se apropia de ei. Tyrone sări imediat de pe bancă şi alergă să-şi întâmpine stăpânul. Se întinse pe spate în faţa lui, pentru a fi mângâiat pe burtă.

— Ce mai face ferocele meu câine de vânătoare? spuse Taylor, aplecându-se să-l mângâie puţin înainte de a-l lăsa să se aşeze

din nou lângă Jalene. Am înţeles de la Quinn că s-a ataşat foarte mult de tine.

— Da. Îmi aminteşte de câinele meu, Abigail, care e de aceeaşi rasă, dar e negru. Nu am văzut niciodată unul alb cu pete negre, ca Tyrone.

Continuă să privească ţărmul de la celălalt capăt al lacului şi trebui să-şi recunoască un val de emoţie la vederea lui Taylor.

— Nu am fost o gazdă prea atentă, spuse el, schimbând subiectul.

În minte, era de acord cu el, dar fusese şi vina ei. Coborî capul şi nu îndrăzni să-l privească. În amintire încă mai purta urmele ruşinii de la ultima lor întâlnire. Oare acesta era modul lui de a-şi cere scuze? Hotărâtă să facă la fel, făcu o pauză lungă, apoi încercă:

— Nici eu nu ţi-am dat nici un motiv să fii altfel. Am impresia că *eu* îţi datorez scuze pentru acuzaţiile nedrepte, apoi spuse repede, pentru a schimba discuţia: în afară de asta, eşti în misiune, căpitane.

— Da, dar nu am mare lucru de verificat.

— Ai o proprietate de îngrijit. O mulţime de oameni depinde de tine.

Nu voia să se certe cu el, cu toate că socotea nepoliticos să fi plecat fără să anunţe pe nimeni.

— Însămânţările de primăvară s-au terminat deja şi în plus oamenii mei ştiu să se descurce şi singuri, spuse el şi întinse o mână spre obrazul ei, pentru a o face să îl privească.

— Da, dar sunt sigură că...

— La naiba, tună el. Încerc să-mi cer scuze. De ce trebuie să-mi faci sarcina atât de grea?

Jalene scăpă cartea din poală şi el o ridică, fără să i-o dea înapoi.

— Să uităm toate astea, spuse ea şi îi întinse mâna să i-o strângă. Taylor o luă şi depuse în podul palmei un sărut delicat.

— Am uitat deja, spuse el şi se rezemă de spătarul băncii pentru a privi lacul. M-am gândit că ţi-ar face plăcere să cunoşti lume, aşa că am invitat câţiva prieteni la cină.

— Mi-ar face mare plăcere, răspunse ea repede, încercând să uite atingerea degetelor lui şi a buzelor lui în palmă. Cine vine? întrebă şi se rezemă de bancă.

— O vecină de la apusul domeniului meu şi-a pierdut soţul într-un accident de trăsură acum şase luni. Nu are copii. I-ar face bine puţină conversaţie. Am mai invitat un camarad de-al meu.

— De-abia aştept să-i cunosc.

Nici nu rosti bine cuvintele, când îşi dădu seama că se afla singură pe domeniile lui. Oare invitaţii aveau să o găsească o desfrânată?

— Dacă mă gândesc mai bine, poate ar fi potrivit să nu iau parte la cină în seara aceasta, spuse cu ochii la cerul pe care începeau să apară nori de ploaie. În fond, nu e frumos ca o femeie nemăritată să locuiască cu un bărbat singur.

— Dacă te gândeşti la reputaţia ta, nu e cazul, zise el şi gropiţele din obraji i se adânciră. Nici unul din invitaţi nu este de genul celor care împrăştie zvonuri şi de fapt amândoi..., se întrerupse, apoi urmă: Să zicem că nici unul dintre ei nu a urmat totdeauna strict convenţiile.

Ea roşi şi îi evită privirile, amintindu-şi de conduita ei.

— Sunt sigură că vieţile lor intime nu mă interesează, dar mă bucur că nu vor fi în măsură să mă judece. Camaradul tău îţi va aduce veşti despre Donnegan?

— Aşa sper. Cineva trebuie să-l fi văzut sau să fi auzit ceva despre el. Nu aveau cum să dispară atât de repede. Ce citeai? întrebă

apoi, răsfoind cartea pe care o ridicase de pe jos. Hm, zise, ridicând din sprâncene, mă gândeam că preferi ceva mai floral, ştii, cele în care florile reprezintă metafore ale dragostei: petale întinse, boboci tineri, trunchiul dragostei...

Jalene îi smulse cartea din mână şi se ridică, hotărâtă să evite cursul discuţiei. Dumnezeule, bărbatul acesta era obsedat!

— Văd că nu apreciezi deloc arta.

— Nu e aşa. Ştiu şi eu o poezie. Ascultă.

Se ridică, băgă o mână între nasturii vestei şi luă o postură de recitator:

— "Era odat-un negricios/ Ce multe doamne..."

Ea se grăbi să-i acopere gura cu mâna.

— Eşti imposibil!

Râzând, îi dădu mâna la o parte.

— De Shakespeare ai auzit? Zău, căpitane, nu prea pare tipul tău.

— Ce gen e ăsta? întrebă şi făcu o încercare nereuşită de a merge ca o doamnă, dând din şale, apoi se opri, scoase o batistă şi îşi şterse delicat nasul.

Jalene izbucni în râs de încercările lui de a-şi mişca trupul atât de masculin într-o manieră feminină.

— Ştii ce vreau să spun, zise ea.

Ochii albaştri o priveau răutăcios şi gro piţele din obraji se adânciră la zâmbetul lu larg. Îi dădu cartea înapoi şi porniră pe cărar spre casă.

— Când eram mai mic, mama mea îm citea poezii, dar mai mult din Shakespeare, seara înainte de culcare. Cu toate că nu prea înţelegeam nimic, ritmul mă relaxa. Spera că dacă îmi citeşte încă din pruncie, pe măsură ce cresc are să-mi placă mai mult. Era normal să facă aşa, dar nu am timp de asta.

Îi văzu expresia de pe figură şi îşi dădu seama că acum vorbea foarte serios. Îşi aminti de ultima dată când fusese în braţele lui şi se întreba ce o făcuse să-i accepte avansurile. Dumnezeule, doar nu îl iubea pe bărbatul acesta. Cu toate acestea, era atrasă de el. Felul lui de a acţiona şi faptul că era atât de atrăgător creau o combinaţie care devenea poate chiar periculoasă. Cum putea reacţiona astfel faţă de un om care avea datoria de a demonstra că fratele ei şi ea însăşi erau contrabandişti care aveau o distilerie ilegală? Îl privi pe Taylor care era cufundat în propriile lui gânduri. Fără îndoială, nu era vorba decât de o atracţie fizică.

– Eşti atât de tăcută, spuse el, spărgând liniştea. La ce te gândeşti?

— La deseară - ce să port şi cum să-mi fac părul. Lucruri de femei, spuse, atentă să nu-i vadă expresia feţei.

– Şi deciziile astea sunt atât de greu de luat încât te fac să te încrunţi?

Întrebarea aceasta îi demonstră că el o privise tot timpul. Zâmbi şi zise:

— Îţi imaginezi ce s-ar întâmpla dacă m-aş gândi serios la politică.

— Ah, ideea numai şi e înfricoşătoare, spuse el, prefăcându-se speriat.

— Ca să nu te mai sperii, aş vrea să mă întorc.

Deoarece menţionase întâmplător ideea aspectului său, îşi dădu seama că într-adevăr dorea să fie foarte atrăgătoare şi trebuia să înceapă să se pregătească cât mai repede. Îşi ridică poalele rochiei şi grăbi pasul. Taylor făcu la fel şi nu o lăsă să meargă înainte decât când cărarea se îngustă. Ajunşi la luminişul din faţa conacului se opriră văzându-l pe Quinn care se apropia în fugă.

— Conaşule Taylor! strigă Quinn şi îi făcu cu mâna. A venit scrisoarea aceasta pentru doamna. Nu am vrut să vă întrerup plimbarea, dar curierul spunea că e urgent.

Îi dădu scrisoarea lui Jalene şi se îndepărtă în direcţia grădinii de zarzavat.

— Pentru mine? Dar nimeni..., începu, dar îşi aminti de scrisoarea pe care i-o trimisese lui Wil în ziua în care ajunseseră la Knights' Head.

— Fir-ar să fie! exclamă Taylor, lovind cu pumnul în palmă. Ştii ce ai făcut, femeie?

— Nu am făcut nimic, spuse ea şi se dădu înapoi la vederea privirii sale criminale. Repede, privi scrisoarea şi o ascunse între paginile cărţii de poezii. E doar un prieten care vrea să ştie ce mai fac.

— De la cine e? întrebă el, încercând să-i smulgă cartea.

Jalene o ţinea strâns la piept, departe de atingerea lui.

— De la un prieten, am spus, căpitane.

— Nu mi-ai respectat ordinele.

Ea coborî privirile spre vârful prăfuit al cizmelor lui de călărie, simţindu-se ca şi cum s-ar fi aflat în faţa curţii marţiale.

— Mai ştie cineva că te afli aici? Uită-te la mine când îţi vorbesc! mai spuse, ridicându-i capul cu violenţă, de bărbie.

— Nu.

Ridică o sprânceană neîncrezător, dar nu o mai întrebă nimic.

— Sper pentru binele tău să nu mă minţi, spuse printre dinţi, înainte de a se întoarce pe călcâie şi a pleca cu un mers apăsat, lăsând-o să se uite după el.

*

Pe ultima treaptă a scărilor, Jalene se opri la auzul râsului copios al lui Taylor, care reverbera prin holul care ducea în salon. Cu toate că părea bine dispus, nu era sigură dacă încă mai era supărat pe ea. Îşi muşcă buzele. Foarte rău pentru el dacă încă mai era. Cu siguranţă că nu se aşteptase să plece singură pe domeniile unui bărbat necunoscut fără să anunţe pe nimeni despre asta.

Gândindu-se că procedase foarte bine, cu toate că îi încălcase ordinele, se îndreptă spre salon. Cu grijă, se uită pe după uşă. O sofa şi două scaune cu spătar oval erau frumos grupate în jurul unei măsuţe de ceai, ideale atât pentru confort, cât şi pentru conversaţie. Într-un colţ se afla o pendulă mare. Pereţii erau acoperiţi cu tablouri şi portrete de toate mărimile, ceea ce sublinia intimitatea încăperii.

Taylor era cu spatele la ea şi nu ştia că se află acolo, dar prietenul lui, un bărbat cu un piept lat, perucă şatenă şi barbă roşie o observă şi se ridică. La aceasta, Taylor se întoarse şi se ridică şi el. Bine dispus, o prezentă domnului, care se numea Hugh Hawksworth.

Bucuroasă că Taylor nu mai era supărat pe ea, întinse mâna prietenului lui.

Hug, cum o rugă să i se adreseze, îi sărută degetele. Barba deasă o gâdilă şi îşi aminti de un alt moment în care mai simţise asta, când nişte buze calde o sărutaseră atât de pătimaş încât ea... Roşi şi îşi concentră atenţia asupra lui Hug.

— La început am crezut că ochii mă înşeală, dar acum că te-am atins ştiu că eşti reală. Eşti încântătoare, draga mea, spuse el, dându-i drumul la mână.

Zâmbi la complimentul lui Hug, dar o enervă expresia de mirare din ochii lui Taylor. Oare i se părea incredibil că Hug o găsea atrăgătoare?

— Mulţumesc, zise, apoi coborî capul şi luă o atitudine provocatoare. Trebuie să recunosc că şi dumneavoastră arătaţi foarte bine, domnule Hawksworth... Hug. Verdele

veștei dumneavoastră și negrul gulerului contrastează plăcut cu barba dumneavoastră roșie.

— Mulțumesc. Eu...

— Încetați! spuse Taylor și puse paharul pe măsuță. Scutiți-mă cu fandoselile astea. Puteți petrece toată seara lăudându-vă capetele frumoase. Mie cel puțin îmi e foame.

— Poate ar fi mai bine să sari peste cină, căpitane, spuse Jalen, trăgându-se mai aproape de Hug și aruncându-i un zâmbet exagerat. Sunt sigură că Hug și celălalt oaspete al dumitale... Unity, nu-i așa? nu s-ar simți jigniți.

— Ah, e gelos că mă apreciezi mai mult pe mine decât pe el, spuse Hug și îl lovi prietenește pe Taylor pe spate. O să fii supărat pe mine?

Așteptă o reacție de la Taylor, dar acesta reuși să-și ascundă sentimentele. Cu toate acestea, era sigură că dacă Hug nu i-ar fi fost un bun prieten, până acum ar fi fost lovit. Nu mai avu timp să se gândească la asta, pentru că Quinn deja anunță sosirea lui Unity Nolan.

Taylor se duse repede să o întâmpine, o îmbrățișă scurt și o sărută pe obraz. O conduse apoi pe Unity în salon.

Femeia grațioasă, cu părul negru, o salută mai întâi pe ea, apoi pe Hug. Cu toate că era îmbrăcată în doliu, Unity era frumoasă. Hug îi sărută mâna la fel cum făcuse cu Jalene, dar se abținu de la complimente. Jalene era sigură că faptul că era în doliu îl împiedică să facă acest lucru.

— Să luăm loc, sugeră Taylor și arătă cu mâna.

Cei patru se așezară în jurul mesei de ceai. Jalene se așeză lângă Hug pe canapea, iar Unity și Taylor pe cele două scaune cu spătar oval din fața lor.

— Cum vi se pare aici, la Lough Erne? o întrebă Unity pe Jalene. Ați mai fost vreodată în această parte a Irlandei?

— E prima dată când călătoresc atât de departe, în nord-vest. Niciodată nu am fost dincolo de Dundalk, unde locuiește mătușa mea. Sunt atât de frumoase peisajele de aici în comparație cu locurile unde m-am născut!

— Înțeleg ce vrei să spui, zise Unity. Locuiesc aici de câțiva ani. Soțul meu, John, a moștenit proprietatea din vecinătatea celei a lui Taylor după ce a murit tatăl lui.

Jalene observă expresia de tristețe de pe fața ei.

— Îmi e foarte dor de el, dar Taylor a fost un prieten extraordinar şi m-a ajutat foarte mult, mai spuse şi se întinse pentru a-l mângâia pe Taylor pe mână.

— Da, sunt sigură că a fost, spuse Jalene cu sinceritate, cu toate că această declaraţie o nelinişti într-un fel.

Hug se rezemă de canapea cu o expresie de curiozitate pe faţă.

— Cum se face că nu am cunoscut-o niciodată pe Unity până acum?

— Stii că nu mă dau în vânt după distracţii şi tatăl meu e la fel. În ultimul timp ai vizitat atât de rar Knights' Head, datorită afacerilor şi misiunilor, încât... Trebuie să continui? întrebă Taylor pe prietenul lui.

— Nu. Ai dreptate, spuse Hug, bine dispus.

— Taylor mi-a spus că te-ai refugiat aici, îi spuse Unity lui Jalene. Dacă te pot ajuta cu ceva, te rog, nu ezita să o faci.

— Mulţumesc, e foarte drăguţ din partea dumneavoastră, reuşi să răspundă Jalene elegant, cu toate că simţea nevoia să îl atace verbal pe Taylor. Ce tupeu avea să o certe pentru că trimisese un bilet unui prieten în timp ce el îi spusese lui Unity toate motivele

şederii ei acolo! Îşi trecu privirile de la Taylor la Unity şi înţelese acum că relaţiile dintre ei erau mai apropiate decât crezuse. Nu ştia ce o deranja mai mult: acest fapt sau faptul că i se destăinuia acestei femei.

Probabil că i se citeau gândurile pe faţă, pentru că Unity i le spulberă spunând:

— Bănuiesc că Taylor ţi-a povestit despre mine. Nu trebuie să-ţi faci griji. Ţin foarte mult la el, spuse, ţinându-i acestuia mâna un moment. Nu aş face nimic care v-ar pune pe vreunul dintre voi în pericol şi nu aveam intenţia să te supăr.

— Desigur, spuse Jalene ridicând din umeri, ceea ce însemna că subiectul fusese epuizat. Această femeie părea sinceră. Nu avea nici un rost să dea vina pe ea pentru scăpările lui Taylor.

— Am înţeles că aţi avea oarece informaţii, spuse Jalene, întorcându-se spre Hug.

— Nu mare lucru, spuse el, după ce se foi pe canapea şi îl privi atent pe Taylor.

— Poţi vorbi de faţă cu doamnele, îl asigură Taylor. Unity e de încredere şi Jalene are toate drepturile să afle despre Donnegan.

— Bine, începu Hug, uitându-se întâi la Unity, apoi la Jalene, acesta e comandantul nostru, Hume Cahill. Ei bine, a participat la un mare bal la Castelul Dublin, unde a cunoscut un anume Lord Tidwell. Acesta i-a povestit colonelului despre faptul că şi-a vizitat nişte prieteni la Enniskillen. A apărut subiectul copiilor şi au trecut de la una la alta. Vedeţi, acest Lord Tidwell are şase copii şi ...

— Nu vrei să treci la subiect, Hug? îl întrerupse Taylor.

Hug trase aer în piept şi acesta crescu la proporţii alarmante.

— În timp ce Lordul Tidwell se afla la Enniskillen, un copil a fost declarat dispărut. Se pare că acesta a fugit ca şi copilul din cazul lui Taylor, mai spuse, apoi sorbi din paharul de brandy. Se pare că ultima oară puştiul a fost văzut cu o femeie - Nelly Lambert - aceeaşi pe care vechiul nostru prieten, Donnegan, a salvat-o din mâna soldaţilor.

Taylor se încruntă şi se aplecă în faţă, cu un cot pe mânerul scaunului.

— Sunt siguri că e vorba de aceeaşi femeie?

— Pe cât se poate. Martorul a descris-o în amănunt. După cât se pare era destul de bine dotată pentru o statură atât de mică.

Taylor se uită instinctiv la pieptul lui Jalene înainte de a zâmbi şi de a i se adresa din nou lui Hug:

— Cel puţin aşa îi arăta rochia.

— Poftim? întrebă Hug, dezorientat.

— Nimic. Nu e nimic important. E vreo legătură între puşti şi Nelly sau nu e decât o coincidenţă?.

— Asta e tot ceea ce ştim.

— Nu are sens să se lase văzuţi atât de curând după ce tocmai a scăpat de anchetă, spuse Taylor, întorcându-şi privirea spre Jalene.

— Da. Te gândeşti că ar fi stat ascunşi mai multă vreme, zise Hug.

— Poate a fost o neînţelegere, un accident, adăugă Jalene, subliniind acest cuvânt spre Taylor. Ştia că privirea lui îndrăzneaţă spre pieptul ei avusese rolul de a-i aminti faptul că rochia îi era prea mare pentru sânii ei. Îl privi atentă şi speră că expresia ameninţătoare a ei i-ar fi spus că s-ar fi putut alege cu cicatrice dacă mai făcea astfel de gafe.

Taylor se înecă în timp ce bea din paharul de brandy, dar nici Unity şi nici Hug nu-şi dădură seama de ce.

— Cel puţin acum ai punct de plecare, îl încurajă Unity. Veţi merge amândoi la Lamiskillen?

— Doar ca să punem câteva întrebări, spuse Hug. Sunt sigur că dacă Donnegan a fost pe acolo, deja acum a plecat.

— Să aveţi grijă, vă rog. Omul acesta pare atât de periculos! spuse Unity, cu ochii la Taylor.

— Nu-ţi face griji, răspunse Taylor şi îi făcu cu ochiul.

Jalene fu uluită de gestul lui şi de afecţiunea pe care o avea pentru această femeie. Pentru moment, gelozia îi făcea inima să îi bată tare, dar o alungă repede, considerând-o ridicolă. Se afla în misiune - chiar dacă nu avea nici o idee cum avea să înceapă - să îl găsească pe asasinul fratelui ei şi să dovedească legalitatea distileriei Blackwater.

— Să mergem la masă, îi spulberă Taylor gândurile. Biddy îmi spunea mai devreme că ne putem aşeza la masă de îndată ce soseşte Unity. Nu cred că îi convine să aştepte atât de mult.

— Jalene, i se adresă Hug, ridicându-se şi oferindu-i braţul. Aceasta îl acceptă cu plăcere şi îi urmă pe Taylor şi pe Unity în sala de mese.

O dată ce s-au aşezat, băiatul pe care Biddy îl angajase să servească la masă apăru ca prin minune cu o tavă plină de boluri cu supă de ţelină. Urmară alte feluri delicioase. Gustă din porţiile de brânză daneză, crabi, pui cu ceapă, somon la grătar, ciuperci, morcovi cu smântână. Lăsă totuşi loc suficient în stomac pentru desertul de cremă de alune.

— Nici un somon nu e mai bun decât cel pescuit în Lough Erne, spuse Hug, împăturindu-şi cu grijă şervetul şi punându-l în faţa sa pe masă. Împreună cu celelalte feluri pregătite de Biddy, totul e o combinaţie delicioasă.

— Da, fu de acord Jalene şi puse tacâmurile pe farfurie. Nu îmi amintesc să fi gustat un peşte mai bun decât acesta, care vine din râul Blackwater.

— Râul Blackwater? întrebă Hug cu o faţă care trăda faptul că pielea îi albise sub barba deasă. Asta nu e lângă distileria Blackwater?

— Da. De ce? întrebă la rândul ei Jalene,

îngrijorată de faptul că Hug reacţionase atât de ciudat la spusele ei.

— Nu e nimic, spuse acesta şi imediat îi aruncă o privire lui Taylor. Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi.

— Doamnelor, vă rugăm, să ne scuzaţi pentru un minut, se auzi glasul lui Taylor, lipsit de expresie, în timp ce îl urma pe Hug afară din salon.

Jalene se uită la Unity, care se întinse peste masă şi o mângâia pe mână, uimită şi ea de comportarea lui Hug.

— Nu te nelinişti, spuse. Coniacul i-a luat minţile.

Jalene se juca în tăcere cu paharul de apă până în momentul în care reuşi să vorbească din nou.

— Hug s-a schimbat în momentul în care am pomenit de râul Blackwater şi de distilerie. Oare am spus ceva ce nu trebuia?

— În ce mă priveşte, nu cred, dar sunt sigură că avem să aflăm în curând, spuse Unity, arătând cu capul spre uşă.

Privirea furioasă a lui Hug, urmată de faţa tristă a lui Taylor în momentul în care intrară în cameră îi spuse lui Jalene că ceva nu era în regulă.

— Am aflat ceva interesant despre care trebuie să ştii, iubito, dar s-ar putea să fie veşti vechi pentru tine, i se adresă Taylor pe un ton sarcastic.

— Ce? Ce s-a întâmplat? întrebă Jalene, ridicându-se în picioare şi simţind cum i treceau fiori reci pe spate.

— Un transport ilegal de whisky a fost confiscat de curând în apropiere de Sligo.

— Ce are asta de a face cu mine? întrebă Jalene, nervoasă de privirea lui atentă.

— Butoaiele purtau însemnele distileriei Blackwater şi nu erau trecute în registrele de export, răspunse Taylor.

— Crezi că fratele meu avea cunoştinţă de asta înainte de a fi ucis sau crezi că eu sunt aceea? Ei bine, te înşeli amarnic, spuse, cu braţele încrucişate pe piept. Sunt sigură că butoaiele ori au fost furate, ori însemnele au fost falsificate.

— Fiecare din butoaiele cu aceste însemne erau inscripţionate cu grijă, cu vopsea neagră şi roşie. Nici un contrabandist nu s-ar obosi cu astfel de detalii, şi ar plăti un preţ mare pentru ele. Dacă ar fi cercetate, s-ar dovedi că sunt autentice.

— Dacă marfa a fost confiscată, înseamnă că cineva a fost anchetat.

— Asta pentru că marfa a fost găsită asumată.

— De ce ne-am asuma un asemenea risc? Să ne punem pe noi înşine şi viaţa celor din jurul nostru în pericol? Nu are nici un sens.

Taylor răspunse nervos:

— Nu este nici un risc mare. Forţa de muncă e limitată şi în vremuri grele ca acum, e uşor să plăteşti pe cineva să închidă ochii. Cu toate acestea, din motive pragmatice şi ţinând cont de slabele şanse de a fi controlat, riscurile merită.

— Asta nu dovedeşte că eram implicaţi, scuipă vorbele spre el.

— Dar nici că nu aţi fi, îi replică el.

— Uite ce e, Taylor, interveni Hug, am spus toate astea doar ca să fii la curent, nu pentru că aş crede că doamna este vinovată. La dracu'! Dacă nu pomenea de râul Blackwater nu ai fi ştiut niciodată despre transportul ăsta.

— Nu te lăsa păcălit de înfăţişarea ei. Am mai văzut faţade ca asta. Cine ar suspecta o doamnă stilată să fie infractoare?

În acel moment, Jalene apucă farfuria ei de desert şi vru să o arunce în capul lui

Taylor. Acesta o prinse imediat de încheietură şi i-o suci până când o scăpă în mâna lui.

După ce îi dădu drumul, ignoră durerea, făcu câţiva paşi înapoi şi trase de câteva ori aer în piept, pentru a-şi recăpăta calmul. Era furioasă. Cum îndrăznea să-i pună la îndoială moralitatea!? Reuşi să rostească, cu umerii daţi în spate şi cu capul sus:

— Îţi pot ierta prostia şi chiar faptul că-mă bănuieşti. Nu ai ce face dacă ai creierul cât al unui purice.

Se întoarse apoi spre Unity:

— Îmi pare rău. Poate vom mai avea ocazia să ne întâlnim altă dată, sub alte auspicii, mai favorabile. Noapte bună.

Ieşi din cameră fără să mai arunce o singură privire vreunuia dintre bărbaţi.

CAPITOLUL 9

La miezul nopţii, Jalene apăsă uşor clanţa şi scoase capul pe uşa dormitorului, în hol. Nu se auzea nimic. Toată lumea, inclusiv căpitanul, se retrăsese la culcare. Ieşi şi închise uşa la fel de încet cum o deschisese. Dacă Taylor o prindea, ar fi fost încă o probă în favoarea vinovăţiei ei. Fie! Pentru moment, sosirea lui Wil la Knights' Head o îngrijora mai mult decât faptul că alcoolul distileriei Blackwater fusese confiscat ca fiind ilicit.

În scrisoarea lui, Wil o rugase să se întâlnească la zece dimineaţa lângă cascada din satul Belleek, la cinci mile depărtare. Dacă nu se ducea la întâlnire, el ar fi socotit că era reţinută împotriva voinţei ei şi nu ar fi ezitat să-i vină în ajutor. Era îngrijorat şi voia să vadă cu ochii lui că era sănătoasă.

Cu o mână pe balustradă şi cu cealaltă ridicându-şi poalele rochiei, coborî scara în vârful picioarelor. Când ajunse pe coridorul care ducea în biblioteca lui Taylor, observă lumină pe sub uşă şi îngheţă. Nu dormea încă. Şi dacă era momentul potrivit să deschidă uşa? Simţea fiori reci pe spate, dar reuşi să treacă de uşă, blestemând foşnetul rochiei. Se auzea foarte tare în liniştea nopţii. Dădu colţul şi se opri, aşteptând ca uşa bibliotecii să se deschidă şi să audă paşi venind în direcţia ei. Văzând că nu se întâmpla nimic, se grăbi să iasă pe uşa din spatele conacului.

O dată ajunsă afară se calmă, bucuroasă că ajunsese până aici. Cu toate că îi era frică de spaţiile închise şi întunecate, nu se temea de întunericul de afară decât dacă îşi dădea frâu liber imaginaţiei. Hotărâtă să nu ţină cont de zgomotele nopţii şi de închipuiri, se grăbi spre grajduri. Fir-ar să fie! De ce nu putuse Wil să trimită veştile prin curier?

Din fericire, Tyrone o recunoscu şi nu o lătră, dar începu să scâncească, bucuros de vizita ei la această oră târzie din noapte.

— Şşş, Tyrone, şopti ea, mângâindu-l pe cap. Nimeni nu trebuie să ştie că sunt aici.

Undeva aproape se auzi un cal sforăind. Se uită în acea direcţie, dar nu reuşi să vadă nimic. *Dumnezeule, nu ştiu dacă pot face asta, dar trebuie să încerc.* Îşi frecă mâinile ca să se mai încălzească. Calul mai sforăi o dată şi când se apropie de el văzu că era armăsarul lui Taylor, Aristotel. Experienţa puţină de a sta în şa o convinse să îl aleagă pe acesta.

Îşi amintea că îi văzuse pe James şi pe tatăl lui punând şaua pe cal, dar nu mai ţinea minte cum se face. Totuşi, trebuia să încerce să-i pună măcar frâul. Căută unul, îl găsi şi cu mâini tremurânde îi puse căpăstrul în gură şi îi trase hăţurile peste cap şi gât. Se urcă cu greu pe spinarea calului, cu ajutorul unui scaun. Stătu nemişcată câteva momente pentru a se calma, apoi se întinse să apuce hăţurile. Îl lovi uşor cu călcâiele în burtă şi calul porni la trap.

Fiecare muşchi îi era încordat pe măsură ce se străduia să rămână călare. Luna nu strălucea, în schimb burniţa îi lovea faţa şi uda pielea calului, făcând şi mai dificilă menţinerea călare. Disperată, strânse în braţe gâtul animalului. Belleek se afla la o oră de mers, dar, cu toate astea, după câteva minute, era cât pe-aci să cadă.

— Nu o să reuşesc niciodată aşa, Aristotel.

Se îndreptă de spate în momentul în care calul tocmai sălta. În acel moment îşi dădu seama că ar fi fost mai bine să intre în ritmul calului. Încercă să pună ideea în aplicare şi curând intră în ritmul animalului. Încrederea în ea însăşi crescu şi îşi permise atunci să dea pinteni animalului, îndreptându-se astfel în galop spre Belleek.

*

După ce Taylor hotărî că ieşirea lui Jalene nu fusese decât una teatrală, Hug plecă să o însoţească pe Unity acasă. Amândoi consideraseră că Taylor fusese prea dur cu Jalene. Acest lucru îi amplifică starea morocănoasă.

Acum, prea supărat de ultimele ştiri pentru a putea adormi, se închisese în bibliotecă, hotărât să se ocupe de hârtiile neglijate de prea mult timp. Stătea la un birou mare şi frunzărea hârtiile, dar îşi dădea seama că gândurile îl purtau la Jalene şi la faptul că primise acea scrisoare. Când furia îi trecu şi sentimentele de neîncredere se estompară, îşi dădu seama că scrisoarea putea foarte bine să

fi fost neimportantă. Dacă el s-ar fi găsit în situaţia ei, cu siguranţă că ar fi procedat la fel.

Scoase poliţele împăturite şi începu să le studieze. La un moment dat nu mai văzu decât ochii aceia verzi. Închise ochii şi îşi aminti în acelaşi moment senzaţiile trăite când o ţinuse pe Jalene în braţe.

— Fir-ar să fie, blestemă când simţi mişcarea din pantaloni şi lovi cu pumnul în masă. *Prostule!* îşi spuse în minte.

Decis să-şi tempereze dorinţa, se concentră asupra ultimelor evenimente. Înainte îi dăduse avantajul dubiului, dar acum nu mai era cazul. Distileria Blackwater era implicată. După ce auzi că transportul de alcool cu marca Blackwater fusese confiscat se gândise imediat că scrisoarea conţinea veşti despre acest lucru şi de asemenea o prevenire. Se purtase prea dur cu ea? La dracu'! Ar fi trebuit să fie mai autoritar şi să îi ceară scrisoarea.

Ajuns la concluzia aceasta, aruncă poliţele înapoi pe birou şi se îndreptă spre scaunul de lângă şemineu. Luă haina de pe el şi începu să-şi caute ceasul. Ce importanţă avea ora sau dacă târfuliţa dormea? Dacă e nevinovată, nu va avea nimic de ascuns. Dacă

refuză - Dumnezeule, ar fi mai bine să nu facă aşa ceva. Cu acest gând în minte, se întoarse la birou, stinse lampa şi ieşi, îndreptându-se spre dormitorul lui Jalene.

*

La marginea Bellcek-ului, Jalene încetini şi studie clădirile cu acoperiş de lemn, strângând din buze. Wil îi scrisese să se întâlnească lângă cascadă, dar la ora aceasta trebuie că dormea la han.

Dădu pinteni calului şi străbătu strada, studiind casă cu casă. La căpătul ei, auzi râsete după colţ. Se îndreptă într-acolo şi se opri în faţa unei taverne cu camere la etaj. Voci zgomotoase sfâşiau aerul nopţii. Descălecă şi îl legă pe Aristotel de un par. Rămase nemişcată un timp, întrebându-se dacă nu era mai bine să nu intre. După câteva clipe îşi imagină o confruntare între Taylor şi Wil, ceea ce o făcu să deschidă uşa şi să intre.

Înăuntru, mirosul de bere proastă şi fum înecăcios îi asaltă nările. Un bărbat îmbrăcat sărăcăcios ridică halba spre comesenii lui şi începu să recite nişte versuri obscene. Se îmbujoră la auzul lor şi se forţă să nu le

insulte. Bărbatul o observă, îi făcu un semn de întâmpinare şi o invită să şadă la el în braţe. Un fior de teamă o trecu pe şira spinării. Nu îl băgă în seamă şi începu să privească prin încăpere.

— Ei, dragoste! se auzi o voce bărbătească din spatele ei. Mă cauţi pe mine?

Se întoarse pe călcâie şi recunoscu în acel bărbat pe hangiu. Stătea lângă o masă la care mai mulţi jucau zaruri şi care întrerupseseră jocul pentru a fi atenţi.

— Da, răspunse ea, ignorând forma nepoliticoasă de adresare, fără să fie şocată de aceasta. Doamnele nu frecventau tavernele. Caut un domn pe numele Wil Somerville. Stă cumva aici?

— Lăsaţi-o baltă, fraţilor, zise hangiul, întorcându-se spre comeseni. Asta se pare că e deja luată.

Remarca hangiului provoacă un val de râsete printre cei de la masă.

— Vă rog, este Wil Somerville aici? insistă ea, încercând să nu reacţioneze la insultele lor.

— Da, e sus, a doua cameră pe dreapta, zise el, arătându-i scările cu degetul.

— Mulţumesc, spuse ea şi se îndreptă în grabă spre scări.

Coridorul îngust, luminat de o singură lampă, avea câte trei camere pe fiecare parte. Se îndreptă spre cea din mijloc de pe partea dreaptă şi bătu încet la uşă.

— Wil? Sunt eu, Jalene.

Se auzi cheia întorcându-se în broască şi imediat uşa se deschise, lăsându-l în cadrul ei pe Wil, cu faţa plină de pistrui acoperită de o expresie uluită. Era în picioarele goale şi îmbrăcat doar în pantaloni.

— Doamne! reuşi el să rostească într-un sfârşit, după care o îmbrăţişă scurt. Ce cauţi aici? Trebuia să ne întâlnim mâine la cascadă.

Privi repede pe coridor înainte de a o împinge în cameră.

— Eşti aici singură şi la ora asta! Dumnezeule! Nu e bine. Eşti bine? zise repede, apoi o mai îmbrăţişă o dată.

Ea ridică privirile spre el şi îi zâmbi. Pletele roşii îi curgeau în valuri pe umeri, aşa cum stăteau cu ani în urmă, pe când erau copii.

— Sunt bine. Zău. Am venit acum pentru că nu vreau ca cineva să ştie că te afli aici, zise îndepărtându-se de el, pentru a se aşeza pe marginea patului îngust. Taylor nu avea decât să o suspecteze pe ea, dar nu trebuia să

îl implice şi pe Wil. Acum că amândoi suntem sănătoşi, trebuie să plecăm acasă.

— Ce atâta grabă? spuse el, după ce îşi puse cămaşa de faţă cu ea. Se apropie de pat şi Jalene văzu că era foarte îngrijorat. Trebuie să discutăm. Ce s-a întâmplat cu tine la Dublin? Cine este acest Donnegan de care mi-ai prevenit? Nu vrei să ştii de ce nu am venit la înmormântarea lui James? Nu pot pleca. Nu înainte de a discuta cu tine.

Îşi trecu pletele pe după urechi şi continuă:

— Am fost îngrijorat. Ce era să cred? Ai dispărut pur şi simplu. Am aflat de moartea neaşteptată a lui James şi apoi nu am avut altă veste decât aceea că te afli pe domeniile unui domn de pe lângă Lough Erne. O persoană despre care nu mi-ai vorbit niciodată. Cum era să stau şi să aştept când mesajul tău era atât de misterios? adăugă, după ce se aşeză lângă ea pe pat şi îi luă mâna într-a lui.

— Ai dreptate, răspunse ea şi îşi retrase mâna. Ştiu că scrisoarea mea a fost vagă, dar nu pot intra acum în detalii. Nu ştiu ce te-a împiedicat să vii la înmormântarea lui James, dar trebuie să fi fost ceva important, altfel ai fi venit. Ceea ce mă îngrijorează este acest

om, Donnegan. Crede că ai o hartă care e a lui. E foarte periculos. Trebuie într-un fel sau altul să-l faci să înţeleagă că greşeşte.

— Dumnezeule! exclamă Wil şi se ridică brusc.

— Ce s-a întâmplat?

— Îţi aminteşti ce am discutat când ne-am întâlnit în taverna de la Kilronan House? o întrebă.

— Când l-ai acuzat pe James de contrabandă? Cum aş putea uita aşa ceva?

Refuzase să îl creadă atunci şi acum nu voia să audă nimic în plus, în ciuda dubiilor ei.

— Nu ţi-am spus că aveam dovezi? spuse el, plimbându-se prin cameră.

— Harta, zise Jalene, înţelegând totul deodată. Trase aer în piept pentru a alunga greaţa care o încerca.

— După moartea lui James am crezut că nu mai e nevoie să-ţi arăt dovada, dar acum, după toate ce mi-ai spus, trebuie să-ţi explic.

Încercă să se aşeze lângă ea, dar Jalene se ridică repede.

— Toate astea nu mai contează, spuse ea, nevoind să afle mai multe decât ştia. Mai târziu, când Wil avea să fi plecat şi să se afle

în siguranță, avea să se gândească la implicațiile spuselor lui și la ceea ce avea de făcut, mai ales în privința lui Taylor. Pentru moment, Wil trebuia să plece.

— James a murit, spuse ea. Să lăsăm toate astea. Ceea ce contează acum e că trebuie să pleci.

Îi luă haina de pe spătarul scaunului și i-o aruncă.

— Îți promit să-ți explic altădată despre ce s-a întâmplat la Dublin.

Îi simți starea de surescitare și se conformă. Jalene îi era recunoscătoare.

Îi găsi valiza și începu să pună în ea lucrurile împrăștiate prin cameră. Se auzi o bătaie în ușă și Jalene se uită speriată la el. Wil ridică din umeri și îi făcu semn să nu scoată vreun sunet.

— Sunteți înăuntru? V-am adus dumneavoastră și doamnei niște bere.

— E hangiul, îi șopti el lui Jalene. Îl recunosc după voce. Trebuie să-l trimit de aici.

Venirea hangiului i se păru curioasă, dar înainte de a apuca să-l oprească, Wil deschise ușa și un bărbat solid își făcu loc din spatele hangiului.

— Liniştiţi-vă, spuse intrusul, dacă nu vreţi să folosesc asta. Arătă un pistol.

Wil ridică mâinile deasupra capului şi făcu câţiva paşi înapoi. Jalene rămase cu răsuflarea tăiată după ce îl recunoscu pe omul lui Donnegan, Henry.

— Aşa e mai bine, spuse Henry cu un rânjet dezgustător, privind-o din cap până în picioare, semn că o recunoştea. O să facem o plimbare scurtă pe coridor. E cineva care vă caută zise Henry, îndreptând pistolul spre Wil. Conaşul Cory o să fie bucuros să vă vadă, adăugă spre Jalene. O să fie ca un premiu.

Ea ştia despre cine vorbea şi se întoarse spre Wil. Îi spuse cu un glas încărcat de regrete:

— Wil, mă tem că te-am implicat în problemele mele.

— Nu, mă tem că eu te-am implicat. Dacă nu veneam aici, nu s-ar fi întâmplat toate astea. Mă urmăreau şi credeam că mi-au pierdut urma. De fapt, i-am adus chiar eu aici.

— Terminaţi cu pălăvrăgeala şi să mergem, zise Henry.

Cei trei se îndreptară pe hol spre camera din capăt. Jalene îl observă pe hangiu care

trăgea cu ochiul pe după colţ şi îi aruncă ceea ce spera să fie o privire plină de venin. Acesta se îndepărtă repede. După cum prevăzuse Taylor, Donnegan avea să-l urmărească pe Wil şi oamenii lui îl găsiseră aici, la Belleek. Donnegan nu se aştepta să o vadă şi pe ea. Jalene era dezgustată de ceea ce avea să urmeze.

Henry bătu cu putere în uşă şi spuse:

— Am adus ceva care s-ar putea să te intereseze.

Uşa se crăpă şi lăsă să se vadă o muschetă.

— Am lăsat vorbă să nu fiu deranjat. Ar fi bine să fie ceva important, se auzi vocea aspră a lui Donnegan, din spatele uşii. Jalene simţi fiori reci până în măduva oaselor.

Uşa se deschise larg. La început i se citi uimirea pe faţă, apoi plăcere.

— Ia te uită! Ultima oară când am auzit de tine erai în închisoare pentru uciderea unor soldaţi, zise şi izbucni în râs, apoi îl studie pe Wil, care se uita curios la ea, neînţelegând spusele lui Donnegan.

— Tipul de la Dublin era mai impunător, spuse Donnega, cu un rânjet.

Jalene se uita la Wil, care era prea uluit pentru a sesiza insulta.

— Uite ce e..., începu Wil, dar fu lovit peste față cu mânerul muschetei. Lovitura îl aruncă înapoi, dar Henry îl împinse cu brutalitate.

— Gura! Am pierdut destul timp cu urmărirea ta. Bagă-i aici înăuntru până când mă hotărăsc ce să fac cu ei, îi spuse apoi lui Henry.

Acesta îl împinse pe Wil în cameră și Jalene îl urmă repede, înainte de a primi același tratament. Îi făcu semn lui Wil să tacă și se forță să-l privească în ochi pe Donnegan. Cu toate că fața îi era atrăgătoare, ei i se părea respingător.

— Mă ai pe mine, spuse ea. Dă-i drumul lui.

— Să-i dau drumul, zici? Să-i dau o șansă să se ducă la autorități? adăugă el, trecându-și dosul palmei pe obrazul ei catifelat.

— Nu cere nimic pentru mine, Jalene, zise Wil. Nu plec de aici decât împreună cu tine.

— Din păcate, nici unul dintre voi nu va pleca prea departe. Stați pe pat.

Se așezară și Donnegan se așeză pe un scaun din colțul camerei și puse muscheta pe

toldea, lângă el. Henry era lângă el, cu ustolul pregătit.

Camera semăna cu cea a lui Wil: un pat îngust, un dulap cu sertare, un vas pentru spălat şi o cană. Singura diferenţă era că această încăpere avea o fereastră. Era ciudat cum îi funcţiona mintea. Acum, când trebuia să se gândească cum să evadeze, ea nu făcea decât să compare cele două camere.

Se frecă la tâmple şi se uită la Donnegan. Acesta stătea calm şi îi privea, cu bărbia în mâini. În cele din urmă, zise:

— Unde e domnul tău de la Dublin?

Jalene ştia că se referea la Taylor, dar se hotărî să tragă de timp, pentru a se gândi la un răspuns.

— Cine?

— Ştii la cine mă refer. Unde e?

Îşi alese cuvintele cu grijă.

— Ne-am despărţit la Dublin. Nu l-am mai văzut de atunci.

— Hmm, replică Donnegan pe gânduri. Belleek e destul de departe de Dublin. Ce cauţi aici?

— Îl vizitez pe Wil, spuse repede şi imediat se certă în sinea ei pentru răspunsul nesăbuit.

— În toiul nopţii şi singură? întrebă Donnegan, zâmbitor. Mă îndoiesc. Ştiu la fel de bine ca şi tine că minţi, dar ne vom ocupa de asta mai târziu. Ce ai făcut cu harta? îl întrebă pe Wil.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse Wil, cu privirile în podea.

— Nu minţi, nenorocitule! Omul meu te-a văzut pe ţărm.

Donnegan sări în picioare, dar mişcarea prea bruscă îl făcu să se îndoaie de durere.

— Fir-ar..., zise şi se îndreptă încet spre Wil.

— Au trecut deja trei săptămâni şi doctorul spune că o să mai treacă timp până se vindecă rana, îi aminti Henry. Nu trebuie să te mişti prea brusc.

— Fir-ar al dracului de vizitiu!, mormăi Donnegan înainte de a-l privi pe Wil în ochi. Numai cu puţin noroc ai reuşit să stai departe de noi în ultimele săptămâni, dar acum norocul e de partea mea. Omul meu a urmărit schimbul de pe partea cealaltă a străzii. A văzut hârtia care a căzut din registru, dar tu ai ajuns primul la ea. Unde e?

Jalene văzu cum fruntea lui Wil se acoperea de transpiraţie. Evident, era foarte nervos, iar ei îi era teamă pentru viaţa lui.

— Wil, dacă ai harta, te rog să i-o dai.

— Ce importanţă are? Oricum are de gând să ne omoare, zise el şi se ridică, dar Donnegan îl împinse la loc pe pat.

— Importanţa e că vă pot face să suferiţi sau vă pot omorî repede, zise el şi o ridică pe Jalene. Sau poate vrei să vezi cum mă joc cu domnişoara?

— Nu, te rog! îl imploră Wil. Sincer, nu am harta.

Donnegan o aruncă la podea. Căzu şi observă oripilată cum se descheia la pantaloni.

— Stai! încetează, exclamă Wil. Vreau să spun că nu o am la mine. E ascunsă.

— Unde? întrebă Donnegan şi îşi închise pantalonii.

— Am îngropat-o în cimitirul de lângă biserica din Sligo, la mormântul cu numele Looney, zise Wil şi o ajută pe Jalene să se ridice.

— Plecăm de îndată, zise Donnegan, înainte de a-şi strânge cele câteva lucruri de prin cameră. Mă îndoiesc că ea a spus cuiva unde merge, dar cineva trebuie că i-a observat lipsa. Nu vreau să fiu prin preajmă când vor veni să o caute. În plus, până o luăm

pe Nelly şi ajungem la cimitir, va fi ziuă şi o oră mai potrivită pentru a vizita mormintele.

După ce termină de împachetat, îi spuse lui Henry:

— Ia-i lucrurile din camera de vizavi şi apoi pregăteşte doi cai. Doamna călăreşte cu mine.

Henry se încruntă.

— Şi ăsta? Nu vreau să călărească cu mine. S-ar putea...

— El nu vine cu noi. O să scăpăm de el înainte de a pleca. Mişcă-ţi fundul, ordonă Donnegan, vizibil enervat de faptul că i se cereau explicaţii.

Citi teama în ochii lui Wil. Faţa lui palidă îi reflecta panica. Pistruii i se albiseră parcă şi părul roşu îi dădea o înfăţişare fantomatică. Îndurare! Wil avea să-şi piardă viaţa din cauza ei. Taylor avusese dreptate. Nu ar fi trebuit să spună nimănui unde se afla. Dacă l-ar fi prevenit pe Wil de Donnegan şi ar fi fost mai răbdătoare, ar fi evitat situaţia aceasta.

Dumnezeule, cum ar fi vrut ca toate acestea să fi fost doar un vis urât! Înghiţi în sec şi încercă să-şi învingă teama. Donnegan era în stare să îl omoare pe Wil şi să o pângărească pe ea. După ce avea să-şi înde-

plinească planurile, avea să o omoare şi pe ea. Îşi spuse că nu avea de gând să stea şi să nu facă nimic în privinţa asta.

Ştia că dacă voia să-l salveze pe Wil, trebuia să acţioneze înainte de a părăsi hanul. Cu toate că Donnegan părea slăbit de o rană, şi el şi omul lui aveau arme.

— Nici o vorbă! îi preveni Donnegan în timp ce ieşeau şi se îndreptau spre scara din spate.

Se îndreptau spre scări în şir. Ea era prima, urmată de Wil. Apoi era Donnegan şi ultimul era Henry, ambii cu armele îndreptate spre ei.

Jalene se întreba cum ar fi procedat Taylor în situaţia aceasta şi începu să facă paşi cât mai mici, pentru a-i întârzia pe agresori şi a găsi o soluţie. Pe când se aflau la jumătatea scărilor slab luminate, Wil scoase un urlet de parcă ar fi fost posedat de diavol. Jalene se întoarse imediat pentru a-l vedea pe Wil cu mâinile la gâtul lui Donnegan, făcându-l să scape arma. Abia reuşi să se dea la o parte, înainte ca cei doi să se prăbuşească până la picioarele scărilor.

— Ţine-l! ţine-l! striga Wil.

Henry, mirat de reacţia anormală a lui Wil, trecu pe lângă ea şi coborî scările în fugă. Ajuns jos, nu făcu altceva decât să privească scena de la picioarele lui. Uitase complet de ea. Jalene urcă în capul scărilor şi privi pe după colţ. Wil îl ţinea strâns pe Donnegan de talie şi îşi striga sieşi:

— Ţine-l strâns! ţine-l strâns!

Jalene duse mâna la gură pentru a-şi înăbuşi un strigăt. Wil era mult mai slab decât Donnegan, dar rana acestuia îl avantaja pe prietenul ei. Ştia că Wil folosea toată forţa de care era capabil pentru a-l imobiliza pe Donnegan.

— Ia-l pe nenorocitul ăsta de pe mine, reuşi să spună Donnegan, cu un glas slăbit de durere.

— Dar te mişti prea mult. Mă tem să nu te împuşc, îi spuse Henry, care se trezi din stupoare.

— Nu cu pistolul, prostule! Trage-l de pe mine.

Cu respiraţia tăiată, Wil reuşi să rostească:

— Dă-i drumul... Nu contează. Deja ea a fugit.

Îi dădu drumul lui Donnegan şi se prăbuşi la pământ.

*

Jalene dădu pinteni calului şi acesta porni în galop. Se aplecă lipită de spinarea animalului, cu fiecare muşchi tremurând de teamă. Părul îi zbura în vânt şi îi intra în gură, dar nu îi păsa. Se aştepta ca în orice clipă uşa hanului să se deschidă şi să audă o împuşcătură.

Câteva lacrimi de speranţă i se scurseră pe obraji pe măsură ce se îndepărta. Mâna calul prin beznă şi încerca să-l facă să meargă mai repede.

Abia când îl auzise pe Wil vorbindu-şi înţelesese că o îndemna să fugă. În timp ce ea se gândea cum să-l scape pe Wil, acesta găsise propria lui soluţie salvatoare. Neînarmat şi în dezavantaj faţă de cei doi, se hotărâse totuşi să atace.

Dădu la o parte părul din ochi. Până când avea să ajungă să ceară ajutor, cu siguranţă că Wil ar fi fost mort. Lucrul acesta îl simţea ca pe un pumnal în inimă. Dacă l-ar fi ascultat pe Taylor, Wil ar fi fost acum în siguranţă, în

casa lui din Dublin. Acum nu avea să-l ma. vadă vreodată.

Doamne! Ce făcuse? Se îndreptă din şalc pe spinarea lui Aristotel şi începu să priveasc̆ în faţă, epuizată de teamă şi regrete. În acel moment, pierdu ritmul galopului şi scăpă frâiele din mâini. Câteva secunde mai târziu, alunecă de pe cal şi căzu la pământ. Totul se cufundă în beznă.

CAPITOLUL 10

Taylor mai bătu o dată la uşă.

— Jalene. Eu sunt.

Văzând că nu răspunde, deschise uşa şi intră în cameră. Lăsă un timp ochii să i se obişnuiască cu întunericul şi observă că patul era gol.

După concluziile din acea seară, poate şi ea era neliniştită. Probabil ieşise să ia aer sau coborâse să mănânce sau să bea ceva.

Rămase pe gânduri câteva minute şi la un moment dat îşi dădu seama că răspunsul la întrebările lui nu putea fi găsit decât în scrisoarea primită de Jalene.

— Fir-ar să fie! exclamă şi dădu cu piciorul în cufărul ei de la piciorul patului. Avusese dreptate în privinţa ei. Cu toate că acest gând îl îmbărbăta, spunându-i că nu-şi pierduse capacitatea de a intui caracterul unui

om, concluziile la care ajunsese îl descumpăneau. Poate că sperase să se fi înşelat. Însuşirile ei fizice îl înnebuniseră, dar acum probabil că plecase să-şi pregătească următorul transport de whisky.

— Nenorocita!

Aprinse lampa şi începu să caute prin dulap, aruncând pe podea corsete, bluze, pantalonaşi. Altădată ar fi făcut tot posibilul să nu se observe că trecuse pe acolo, dar acum nu îi mai păsa. Căută printre bijuteriile, periile, panglicile, sticluţele de parfum de pe toaletă, dar nu găsi nimic. O casetă cu capac de fildeş îi atrase atenţia. O deschise, dar o închise nervos la loc.

— Fir-ar a dracului! Unde a ascuns scrisoarea?

Căută prin sertarele mesei de scris, dar nu o găsi. Continuă cu biblioteca, apoi cu şifonierul. Arunca cu furie rochiile pe podea. Nesatisfăcut, îngenunche lângă cufăr şi repetă procedura. Poate luase scrisoarea cu ea. Nu, nu ar fi avut nici un motiv să o poarte la ea. Mai degrabă ar fi ars-o.

Să o ardă? Se ridică în picioare şi se uită la şemineu. Nu se vedea nimic în el. Era o noapte călduroasă de iulie. Căută totuşi prin

cenușa rămasă, dar nu găsi nimic. Își frecă mâinile și se ridică. Tocul cizmei i se prinse în covor. Înjură cu furie și începu să caute sub perne, sub pătură, sub saltea. Nici urmă de scrisoare.

— Jalene Somerville, scuipă el numele, ca și cum i-ar fi lăsat un gust amar în gură, dacă te găsesc...

Nu știa ce avea să facă dacă o găsea, dar știa că nu avea să o mai lase vreodată să îi joace o asemenea festă. Ieși în grabă din cameră, nefiind sigur ce avea să facă în continuare, decât că avea să pună șaua pe Aristotel.

Taylor ieși și trânti ușa de la intrarea conacului. Cu pas apăsat, se îndreptă spre grajduri. Aerul era umed și pământul era ud, dar nu ploua și își dădea seama că asta era în avantajul lui. Auzi o trăsură care se apropia și rămase cu mâna pe clanța grajdului. Se întoarse în direcția sunetului, ignorând scâncetele prietenești ale lui Tyrone și îl văzu pe Hug care conducea faetonul, cu Aristotel legat în spatele vehiculului. Preocupat de plecarea lui Jalene, uitase că Hug s-ar fi putut să se întoarcă după ce avea să o escorteze pe Unity acasă, dar ce naiba căuta calul lui legat la trăsură?

Hug opri trăsura şi sări de pe capră.

— Chiar şi în întuneric, îmi dau seama că ai o faţă îngrijorată. Nu ştiu cum a ieşit Aristotel, dar l-am văzut venind în galop spre mine când mă întorceam de la Unity. Ce dracului se întâmplă? zise el, scărpinându-se în barbă.

Taylor trase de câteva ori aer în piept. Furia fu înlocuită de îngrijorare.

— Doamna despre care spuneai că s-ar putea să fie nevinovată în seara aceasta a plecat după ce ai condus-o pe Unity acasă. Trebuie că ea l-a luat pe Aristotel. Nu ştie să călărească, aşa că oriunde s-a dus, trebuie să fi fost foarte urgent, zise Taylor, îndreptându-se spre trăsură, pentru a dezlega calul. Mă tem că are probleme. Probabil că a căzut de pe cal, mai ales că nu i-a pus şaua.

Hug se încruntă, îşi scoase peruca, îşi netezi părul proaspăt tuns şi apoi o puse la loc.

— Calul venea dinspre Bellcek. Probabil că într-acolo se îndrepta.

— E o idee, replică Taylor, ducând calul în grajd. Aş vrea să vii cu mine, Hug.

— Asta şi voiam să fac, zise Hug. Stai să mă ocup de trăsură şi vin apoi să-mi pun şaua pe cal.

Când Taylor intră în grajd, Tyrone scânci şi începu să sară pe el de bucurie. Căpitanul îl ignoră şi se duse în fundul grajdului, unde erau agăţate şeile. Îl mângâie scurt pe Tyrone şi începu să mângâie calul, înainte de a se ocupa de celălalt.

— De ce nu m-ai avertizat, Tyrone? certă el prieteneşte câinele.

— De ce nu a lătrat? întrebă şi Hug, trecând pe lângă Taylor, în drum spre calul său.

— Tyrone s-a îndrăgostit de ea. Nu latră la cei pe care îi cunoaşte şi de care s-a ataşat.

Cei doi tăcură şi se ocupară de înşeuatul cailor. Puţin timp mai târziu se îndreptau în galop spre Belleek.

La o milă depărtare de Knights' Head, peisajul se transformă într-unul deluros, cu spaţii mari, deschise. Hug încetini şi Taylor făcu la fel.

— Pe aici era? întrebă acesta.

— Da, pe aici.

Următoarele două mile ale drumului se uitară cu atenţie în jur, atât cât puteau vedea în întuneric. La un moment dat, când luna apăru pentru scurt timp din spatele norilor, Taylor descălecă pentru a verifica o formă

ciudată pe pământ. Nu erau decât umbre. Ochii îi jucau feste.

Taylor încălecă şi îşi continuară drumul. La o milă şi jumătate de Belleek intrară în pădure.

— Să mergem mai încet pe aici, sugeră Taylor.

Greu de văzut ceva cu toate umbrele pădurii. Dar stai. Auzi?

Taylor opri calul şi rămase nemişcat.

— Da, ai dreptate. Vine cineva.

— Ce facem?

— Nu avem timp să ne ascundem, răspunse Taylor, privind de o parte şi cealaltă a drumului. Să ne ascundem armele, dar să le avem la îndemână. Trebuie să vedem cine vine.

Taylor şi Hug îşi continuară drumul la pas şi, cum se aşteptau, după un timp se întâlniră cu un călăreţ.

— Fă ca mine, îi spuse Taylor lui Hug şi începu să cânte ca un beţiv: *Mi-am lăsat iubita-n sat, la la la, la la la.*

— *La la la, la la la,* continuă Hug, pe acelaşi ton cu Taylor.

Taylor văzu că necunoscutul încetini

pasul, probabil uimit de neașteptata întâlnire zgomotoasă. Taylor se lăsă în față, își îmbrățișă calul și continuă să cânte:

— *Am lăsat-o-aseară-n sat ca să umblu-acuma beat. La la la, la la la.*

Hug îi ținu un timp isonul, apoi izbucni într-un râs copios.

— Salutări! strigă el călărețului care se apropiase.

— Ați văzut pe cineva pe drumul ăsta? întrebă bărbatul, vizibil neliniștit.

Hug se forță să râgâie și răspune:

— Io nu. Ai văzut tu pe cineva? i se adresă el lui Taylor.

Taylor rămase în aceeași poziție. Nu avea nevoie să se uite la călăreț, pentru că îl recunoscuse pe omul lui Donnegan, Henry. Cu capul plecat, simulă un efort deosebit de a ridica un deget în direcția lui Henry și rosti:

— Da, e o zână pe-acolo.

Hug izbucni în râs și spuse:

— E cam țicnit.

— Da, și tu nu ești. Bețivani împuțiți! Dați-vă la o parte, zise Henry și dădu pinteni calului.

Taylor începu să cânte din nou și Hug îl acompanie.

La un moment dat, Taylor se ridică în șa

şi privi înapoi la călăreţul care se depărta.

— E unul din oamenii lui Donnegan, spuse el.

— Cum!? şi l-ai lăsat să ne scape?

— Nu avem acum timp de el. Dacă nu a găsit-o pe Jalene, înseamnă că e încă pe aici pe undeva.

— Dacă e pe drumul ăsta, o vom găsi, mai zise Taylor şi dădu pinteni calului.

Totuşi, un sfert de oră mai târziu, în peisajul împădurit şi în plin întuneric, Taylor începu să aibă dubii. Omul lui Donnegan venise pe drumul acesta. Dacă ar fi căzut pe undeva pe aici, acesta ar fi zărit-o.

— Hug, spuse el, întorcându-se spre prietenul lui, crezi că a mers pe vreo cărare?

— Orice e posibil, amice, răspunse acesta, gânditor. Vrei să controlăm cărarea din partea cealaltă a Bellcek-ului?

— Da, nu ar fi rău, zise Taylor, privind în zare. La naiba, Hug, iar am impresia că am vedenii. Uite!

— Nu, văd şi eu ce vezi tu, spuse Hug, încordându-şi atenţia.

Taylor porni în galop. Când se apropie observă că persoana respectivă nu voi să rişte şi părăsi drumul pentru a o lua pe câmp.

Continuă urmărirea şi îşi dădu seama după un timp că era Jalene.

Oftă şi strigă:

— Jalene, aşteaptă!

Ea se opri imediat şi se întoarse. Când îl recunoscu, alergă spre el. Taylor descălecă.

După câteva clipe, Jalene stătea la pieptul lui.

— Slavă Domnului că eşti tu. L-au prins pe Wil. Trebuie să-l ajuţi, cu toate că am impresia că e prea târziu, mai spuse, oftând adânc.

Pentru moment se abţinu să-i pună întrebările care îl chinuiau.

— Şşş, calmează-te şi spune-mi ce s-a întâmplat, zise el, mângâind-o pe spate.

— Omul lui Donnegan m-a recunoscut. Wil l-a atacat ca să mă ajute pe mine să fug, dar am căzut de pe Aristotel şi am leşinat, nu ştiu pentru cât timp, spuse ea repede, cu capul rezemat la pieptul lui.

— Acest Wil e acelaşi cu cel despre care te întreba Donnegan şi cu care te-ai întâlnit la Dublin? Vărul tău?

— Da, zise şi se depărtă de el. Oh, te rog. Trebuie să-l ajuţi. Dacă ceva..., mai spuse şi oftă, apoi începu să se frece la tâmple. Scumpul, iubitul meu Wil.

Taylor o studie un timp. Părea că era îngrijorată mai devreme pentru iubitul ei, nu de văr.

— Unde s-a întâmplat asta, Jalene?

— La taverna din Belleek.

— Mă duc să-l caut, dar nu prea cred să-l găsesc, spuse el, gândindu-se că nu credea de fapt să-l găsească viu. În orice caz, când mă întorc, o să ai de răspuns la foarte multe întrebări.

— O să o fac bucuroasă, numai, te rog, nu mai întârzia.

— Sper că nu ai nimic rupt şi că nu eşti rănită, mai spuse el, privind-o cu atenţie.

— Mi-au amorţit umărul şi şoldul, dar în rest sunt bine.

— Du-o înapoi la Knights' Head, îi spuse el lui Hug, care se dăduse în lături şi, politicos, nu intervenise în conversaţia lor. Trezeşte-o pe Biddy. O să ştie ce are de făcut. Trebuie să-i dea ceva de dormit. Eu continui singur.

— Bine, dar dacă nu te întorci la timp, voi veni după tine.

— Desigur, zise Taylor.

Apoi încălecă şi plecă în galop spre Belleek.

*

Din fericire, luna care apăruse un timp din spatele norilor fu ascunsă din nou de aceştia, permiţându-i să intre pe nevăzute în sat. Nu credea că mai rămăsese vreun om de-al lui Donnegan la han, dar avea de gând să întrebe, în orice caz.

În loc de a intra în sat pe drumul principal, ocoli prin spatele caselor. Tocmai se pregătea să traverseze un râu când observă în apă ceva care părea a fi un trup omenesc. Se uită atent în jur să observe dacă se ascundea cineva în apropiere înainte de a descăleca.

Cu frâiele în mână, se apropie de trup, atent la toate sunetele nopţii. Întoarse trupul pe spate şi văzu faţa bătută şi trupul plin de sânge al celui care bănuia că se numeşte Wil. Îl cercetă cu atenţie şi văzu că era împuşcat în piept, aproape de umăr. Bineînţeles că fusese aruncat în râu în speranţa că avea să se înece.

— Mare noroc ai că mai eşti în viaţă, spuse Taylor cu voce tare, ştiind că dacă Wil trebuia să supravieţuiască, trebuia să fie luat urgent de acolo.

Îşi scoase haina şi cămaşa. Nu avea de ales decât să ducă trupul în şa. Mototoli cămaşa şi o puse pe locul cel mai pătat de sânge de pe piept, apoi îl înveli cu haina. Ce dracului căuta bărbatul ăsta cu Jalene aici, în toiul nopţii? La naiba, Jalene avea de răspuns la foarte multe întrebări.

Îl puse pe vărul lui Jalene în şa, lăsându-l să se prăbuşească pe gâtul calului şi Taylor urcă şi el cu greutate. Îl puse pe Wil să stea sprijinit pe pieptul lui. Ar fi preferat să-l pună de-a curmezişul şeii, dar asta ar fi însemnat să piardă foarte mult sânge.

— La dracu'! blestemă el şi dădu pinteni calului.

Călătoria spre Knights' Head fu înceată, dar fără peripeţii. Mâinile îl dureau de greutatea lui Wil. Când ajunseră, îl apucă de încheietură şi îi luă pulsul. Îngrijorat, plecă urechea la pieptul acestuia. Cu toate că respiraţia abia i se mai auzea, inima îi mai bătea, ceea ce însemna că supravieţuise călătoriei. Îl dădu jos de pe cal şi îl purtă pe braţe în conac.

— Quinn! Biddy! Veniţi imediat! strigă, purtându-l cu grijă pe Wil pe scară, spre

etajul al doilea. Fir-ar să fie! Quinn! Biddy! Grăbiţi-vă!

Biddy, în cămaşă de noapte, apăru alergând.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— E grav, conaşule Taylor? întrebă şi Quinn, şi el în cămaşă de noapte, în spatele lui Biddy.

— Da. Du-te după doctorul Cunningham imediat. Avem un rănit, spuse Taylor, în timp ce intra în prima cameră şi îl punea pe Wil pe pat.

Hug îşi făcu apariţia în cameră. Îl aşteptase pe Taylor.

— Cristoase! Mai e în viaţă? spuse, după ce se apropie de pat pentru a vedea mai bine trupul lui Wil.

— Da, dar a pierdut foarte mult sânge, zise Taylor, cu mâinile în şolduri.

— Pot ajuta cu ceva? întrebă Hug.

— Nu. L-am trimis pe Quinn după doctor. Ar trebui să ne odihnim puţin. E târziu.

— Crezi? întrebă Hug. Am impresia că dacă pun capul jos, nu mă mai trezesc zile în şir.

— Wil e grav rănit, dar viaţa nu îi e în pericol, zise Taylor. Donnegan sau omul lui a

avut impresia că l-a împuşcat în inimă, altfel s-ar fi asigurat să fie mort. Poţi merge de aici.

— Cum spui tu, răspunse Hug. Simt cum mă îmbie patul. Dacă te răzgândeşti, să vii să mă trezeşti.

— Ia ce-ţi trebuie ca să-i speli şi să-i pansezi rănile şi adu-mi şi mie o cămaşă, îi spuse Taylor lui Biddy. Începu să-i scoată cizmele când îi veni o idee. Jalene doarme? întrebă el.

Administratoarea se pregătea să iasă, dar se întoarse şi răspunse:

— Nu cred. A refuzat să ia praful calmant şi s-a apucat să facă ordine după dumneavoastră. Trebuie să fie epuizată, dar strigătele cred că au trezit-o...

Apariţia lui Jalene îi confirmă spusele. Trecu pe lângă Biddy şi se aruncă la căpătâiul rănitului.

Taylor îi făcu semn lui Biddy să iasă şi se apropie de Jalene.

— Biddy o să-l îngrijească până vine doctorul. Vino. Trebuie să se odihnească, mai spuse, întinzând o mână după ea, dar ea se feri din calea lui.

— Nu. Lasă-mă în pace. Eu o să am grijă de el. Nu mă poţi opri. Auzi? Nu plec de aici.

Luă un scaun şi îl puse lângă pat, apoi se aşeză.

— Te rog, Wil, iartă-mă. E numai vina mea. Dacă nu aş fi trimis un bilet atât de misterios... Te rog, Wil, nu muri, mai zise, luându-i cu grijă o mână şi ducând-o la pieptul ei.

Taylor se încruntă. Era alb de gelozie, un sentiment pe care nu îl mai încercase niciodată. Dumnezeule! Se purta ca un prostănac. Se puse chiar în spatele lui Jalene. Poate că acest sentiment era trezit nu de afecţiunea pe care o arăta faţă de Wil, ci de faptul că nu avea el pe nimeni care să se poarte aşa cu el însuşi, nu neapărat Jalene, ci oricine altcineva. Se uită un timp la Jalene, care plângea la căpătâiul vărului ei şi hotărî să o lase să stea, dar numai până la sosirea doctorului.

Biddy se întoarse cu o cămaşă curată pentru el şi cu pansamente pentru Wil. Luă o compresă udă şi îi şterse faţa până când sângele închegat fu şters.

— Vreţi să-l ridicaţi puţin ca să-i scot cămaşa din pantaloni?

Jalene îşi dădu scaunul la o parte pentru

a-l lăsa pe Taylor să o ajute pe administratoare.

— Vă pot ajuta şi eu? întrebă Jalene.

— Nu, îi spuse Taylor autoritar şi continuă să o ajute pe Biddy să-i scoată cămaşa. Când terminară îl rezemară încet de perne.

— Sligo... Harta..., murmură Wil.

Taylor îl urmărea cu atenţie în timp ce se străduia să vorbească şi să-şi deschidă ochii.

Jalene îngenunche repede lângă pat şi se aplecă peste capul lui.

— Sunt aici, Wil. Eu sunt, Jalene. Nu încerca să vorbeşti.

— Sli..., mai încercă Wil o dată.

— Şşş, nu trebuie să vorbeşti. Încearcă să dormi. O să punem mâna pe hartă, zise ea, după ce îi puse două degete pe buze, pentru a-l face să tacă.

Cu aceasta, Wil nu mai spuse nimic, dar era îndeajuns pentru a-i reaminti lui Taylor că avea multe întrebări de pus. Se duse lângă Jalene şi o apucă de cot, ajutând-o să se ridice. De data aceasta se conformă.

Taylor nu vorbi decât după ce ieşiră din dormitor.

— Cred că e timpul să-mi spui totul. Ce

era atât de important de a trebuit să pleci în toiul nopţii? O hartă? Încă un transport? Cu siguranţă că nu ai riscat toate astea degeaba. Trebuie să-mi explici totul. Vreau răspunsuri şi le vreau chiar acum.

În ciuda încercării lui de a fi calm, simţea cum se enervează când o văzu cum stătea în faţa lui şi îşi freca tâmplele, ca şi cum nu l-ar fi auzit.

— Jalene?

Ea îşi puse mâinile în şold şi scoase un suspin prelung.

— Ar trebui să te pălmuiesc pentru ce mi-ai spus, dar sunt prea obosită şi prea îngrijorată ca să intru în conflict cu tine. În plus, sunt fericită că l-ai găsit pe Wil. Se pare că nu e suficient să-ţi spun "mulţumesc", dar îţi sunt într-adevăr recunoscătoare, zise ea şi îl îmbrăţişă scurt. Ce vrei să ştii? Îţi voi răspunde cât pot de bine.

Taylor era pregătit doar pentru a pune întrebări, în nici un caz să îi primească mulţumirile. Se uită atent la ochii ei încercănaţi care dovedeau că era obosită. Şi el era la fel de epuizat. Alergătura prin tot ţinutul în căutarea acestui Wil îl obosise în aceeaşi măsură ca şi vechea întâlnire cu

Donnegan. Nu îi păsa deloc de Wil. Nu, nu era adevărat. Îi păsa foarte mult, dacă se dovedea că acest om era implicat în activităţi ilegale, cu distileria Blackwater şi cu Jalene.

O studie câteva momente, observându-i şuviţele de păr care îi atârnau peste urechi, dându-i o înfăţişare inocentă. Dumnezeule, îl excita! Cu toate acestea, ştia că această înfăţişare era menită să-l descurajeze pe el, în timp ce ascundea de fapt un vulcan gata să erupă.

— Mi-a mai crescut un nas? Ce te uiţi aşa la mine? întrebă ea într-un sfârşit, strângându-şi capotul în jurul trupului. Ce vrei să ştii?

Cu o mişcare rapidă, Taylor luă mâna de pe peretele de care se sprijinea.

— Ce dracului căutai în mijlocul drumului, ca să te vadă oricine? Omul lui Donnegan tocmai trecuse pe lângă noi. Noroc că erai leşinată când a trecut prin dreptul tău, altfel ai fi acum într-o stare mai gravă decât a vărului tău.

— Îmi dau seama acum că a fost o prostie, dar după ce am căzut de pe cal şi după ce mi-am revenit eram prea epuizată ca să mai merg pe marginea drumului. Speram

să pot vedea pe oricine s-ar fi apropiat de mine, adăugă, cu privirile în podea.

— Credeam că nu ştii nimic despre hartă. Cel puţin asta i-ai spus lui Donnegan când te-a răpit prima dată şi te-a întrebat despre Wil.

Jalene îşi înăbuşi un căscat înainte de a răspunde.

— Era adevărul. Acum nu ştiu decât ceea ce Wil i-a spus lui Donnegan la Belleek.

— Şi ce i-a spus?

— Spunea ceva despre o hartă care a căzut dintr-un registru şi că Wil a ajuns primul la ea şi a luat-o. Când Donnegan l-a ameninţat că îmi va face rău, Wil i-a spus că e îngropată într-un cimitir din Sligo, în dreptul unui mormânt al lui Looney. E tot ceea ce ştiu, adăugă, ridicând mâinile spre cer pentru a sublinia ultimele cuvinte.

— Ştii ce reprezintă harta? o întrebă, privind-o cu atenţie, ca să vadă dacă mintea.

— Nu. Sincer. Nu ştiu.

Nu ezită deloc. Taylor strânse din pleoape. Ori era complet nevinovată, ori juca teatru extraordinar de bine.

— Wil lucrează pentru tine? Are vreun

amestec în operaţiunile distileriei?

La început fu surprinsă de întrebare, dar apoi reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Nu. Sfântă Fecioară! Nu!

— De ce te-aş crede că nu era implicat în contrabandă împreună cu fratele tău, James, sau că nu e chiar acum? o întrebă, în continuare atent la reacţiile ei.

— Când m-ai întrebat de ce mă aflam singură la Dublin, ţi-am spus că fratele meu nu ştia că mă întâlnesc cu Wil, că ei doi nu se plăceau. Îţi aminteşti? îi spuse, apoi continuă: Se suportau din cauza mea, dar se evitau unul pe celălalt. Nu putem continua discuţia mai comod? întrebă, după ce căscă.

Taylor o însoţi în dormitorul în care se afla Wil şi îi făcu semn să stea pe un scaun dintr-un colţ. Taylor continuă în şoaptă:

— Tot nu mi-ai răspuns. Ce era atât de important să te facă să te întâlneşti cu el la o asemenea oră?

— Wil era îngrijorat de soarta mea. Dacă nu mă întâlneam cu el, ar fi venit aici, la Knights' Head. Nu voiam să ştii ceva de el, pentru că mă gândeam că aveai să-l suspectezi şi pe el. S-a întâmplat exact pe dos

şi acum..., se întrerupse, privind faţa fără expresie a lui Wil.

— El e cel care ţi-a trimis scrisoarea? întrebă Taylor.

— Da.

— Ştie mai multe decât ceea ce mi-ai spus tu mie, Jalene.

— Nu mi-a spus nimic mai mult, replică ea, ridicând din umeri.

— Cum spui tu, zise Taylor, convins că Wil era implicat, dar deja nesigur în privinţa lui Jalene. Dacă vrei să-l îngrijeşti, poţi să-i ştergi fruntea cu o cârpă umedă.

O trimise pe Biddy la culcare şi se aşeză pe scaunul eliberat de Jalene. Încerca cu disperare să nu adoarmă, ştiind că încă mai era nevoie de ajutorul lui.

O jumătate de oră mai târziu, Quinn se întoarse.

— Unde e doctorul? îl întrebă Taylor, după ce se uită afară pe coridor.

— Îmi pare rău, domnule. Doctorul fusese deja chemat în altă parte şi nu are să se întoarcă până târziu mâine dimineaţă. I-am lăsat vorbă să vină la Knights' Head imediat ce se întoarce, îi spuse Quinn, vizibil supărat

că nu reuşise să îndeplinească ordinul.

— Fir-ar al dracului! zise Taylor şi apoi îl lovi prietenește pe Quinn pe umăr. Cel puţin ai încercat. Du-te să te odihneşti. S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău mai târziu.

— Da, zise Quinn, apoi către Jalene: îmi pare rău.

— Ştiu, răspunse ea, apoi îl întrebă pe Taylor: Ce e de făcut?

— Din câte am văzut, mi se pare că glonţul a trecut prin el, dar nu sunt medic. Ştiu însă că a pierdut foarte mult sânge. Trebuie supravegheat fără încetare.

— Eu pot face asta.

Taylor rămase pe gânduri un timp. Jalene şi Wil se aflau în siguranţă la Knights' Head, dar nu dorea să-şi pună viaţa în pericol prin alte acţiuni nesăbuite. Şi nici nu voia să le dea ocazia să comploteze. Se putea ca Wil să nu fie implicat împreună cu James, dar cu siguranţă era cu Donnegan. Cu cât era mai departe de acel om, cu atât era mai bine.

— Nu e bine ca Wil să stea aici. Va trebui să-l ducem în altă parte, spuse Taylor, după ce se hotărî.

— Voi merge cu el, oriunde spui să-l

ducem. Mă duc să mă pregătesc, spuse ea şi porni să iasă din cameră.

— Nu vei merge cu el, zise Taylor, tăindu-i calea. Vrei să-i pui iarăşi viaţa în pericol? De acum, Donnegan ştie cu siguranţă că te afli în zonă. Dacă te găseşte, ce şansă de scăpare crezi că poţi avea tu sau Wil? Trebuie dus undeva unde nu poate fi deranjat şi unde nu poate fi găsit.

— Nu m-am gândit la asta, aşa cum nu m-am gândit la cum avea să reacţioneze Wil când avea să primească scrisoarea mea, zise ea cu glasul scăzut.

Taylor se enervă amintindu-şi că nu îi respectase instrucţiunile. Cu toate acestea, suferise destul.

— Ce-a fost, a fost, zise el. Îl trimit la White Wylie, lângă Enniskillen. Un doctor din vecinătate îl poate vizita în fiecare zi. O să mai am grijă să fie păzit zi şi noapte.

- Nu e prea mult pentru Wylie? întrebă ea, încruntată.

— Wylie de-abia aşteaptă să-şi răscumpere o datorie faţă de mine. Va fi bucuros să-l găzduiască.

Wil gemu îngrozitor şi amândoi se

aruncară spre pat. Jalene îi strânse o mână şi Taylor privea din spatele ei.

Deschise ochii şi reuşi să spună cu o voce slabă:

— Nu e vina ta, zise şi îşi îndreptă privirea spre ei, apoi şopti: Găseşte-i.

— Nu-ţi face griji, îi şopti Jalene, după ce acesta leşină din nou. Vor plăti pentru asta. Îi voi găsi chiar dacă va fi nevoie să-i caut toată viaţa.

Taylor o luă şi o duse pe coridor.

— Nu la tine se referea. Vorbea cu mine.

— Cu tine!? ţipă ea. Nici măcar nu te cunoaşte.

— Nu, dar vorbea cu mine. Eu mă voi ocupa de asta.

— Chiar dacă e aşa, doar nu vrei să stau cu mâinile în sân şi să aştept, din moment ce pot fi de ajutor, protestă ea. Am fost de acord ca White Wylie să-l îngrijească, dar ştiu că pot face câte ceva ca Donnegan să fie adus în faţa justiţiei.

Taylor se gândi un timp. Dacă Jalene avea să stea alături de el, avea ocazia să o protejeze mai uşor. Dacă avea să-i încălzească patul în plus, cu atât mai bine. Îi urmări for-

mele ce se ghiceau sub cămaşa de noapte şi în acel moment îi veni în minte un plan.

— Dacă eşti atât de hotărâtă să îl dezvinovăţeşti pe James şi să-l aduci pe Donnegan în faţa justiţiei, te las să mă ajuţi, îi spuse cu un zâmbet larg.

— Bine, zise ea, mulţumită. Mă bucur că ai reuşit să fii rezonabil.

— Vom discuta amănuntele după ce dormim puţin şi după ce medicul îl va examina pe Wil mâine dimineaţă.

— Mulţumesc, spuse ea şi se întoarse pe scaunul de lângă patul lui Wil.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, îi răspunse şi adăugă în sinea lui: Nu o să-ţi placă ceea ce am hotărât.

CAPITOLUL 11

În zori, Biddy insistă ca Jalene să se ducă la culcare. Dormise aproape toată noaptea pe scaun, lângă patul lui Wil. Fu de acord, cu condiţia ca Biddy să o trezească în cazul în care starea lui s-ar fi schimbat, în bine sau în rău. Se trezi la ora unu a după-amiezii, se schimbă într-o rochie verde pal şi se îndreptă spre camera lui Wil.

Slavă Domnului, Wil se afla în siguranţă. Atâta timp cât Donnegan credea că e mort, avea să fie în siguranţă. Wil văzuse o hârtie căzând dintr-un registru şi o luase înaintea omului lui Donnegan. Acesta o întrebase despre Wil şi apoi, când o răpise împreună cu Taylor, o întrebase despre hartă. Oare ce cuprindea aceasta? Spusese adevărul lui Taylor, zicând că nu ştia nimic despre ce conţinea. Nu avea să-i spună că era dovada

invitații de contrabandă a lui James înainte ca ea însăși să afle mai multe.

Acest lucru o făcea să sufere. Cu luni în urmă, când îi spusese lui James despre lipsa din inventar și registrele contrafăcute, acesta îi spusese că nu era decât o eroare de calcul din partea ei. Dar acum era sigură de implicarea lui, mai ales după confiscarea la Sligo a transportului de whisky cu inscripția "Blackwater" pe butoaie.

De ce s-ar fi implicat James în contrabandă? Nu putea înțelege și era sigură că avusese un motiv serios.

— Refuz să cred că a făcut-o doar pentru că așa a vrut el, spuse cu voce tare în timp ce păși pragul în camera lui Wil.

— Coniță Jalene. Ați spus ceva? o întrebă Biddy.

— Nu, nu. Ce face Wil?

— Doctorul Cunningham a plecat ceva mai devreme. L-a pansat bine și Wil nu s-a trezit, nici nu a mai vorbit în somn. Doctorul spunea că starea e destul de gravă, dar că va supraviețui. Poate fi transportat în trăsura pregătită de conașul Taylor.

— Oh, Biddy, sunt atât de bucuroasă să aud asta! zise, mângâind pletele roșii ale lui Wil. Unde e căpitanul?

— Jos. Vorbeşte cu Hug. A amânat plecarea lui Wil la White Wylie pentru că ştia că vreţi să vă luaţi la revedere şi m-a rugat să-l anunţ când sunteţi gata.

— Spune-i te rog că sunt gata, dar mai lasă-mă câteva minute.

Aşteptă să iasă Biddy şi îi luă o mână a lui Wil într-a ei. Cel puţin Donnegan se dusese la cimitir şi luase harta. În mâinile lui nu era o dovadă împotriva lui James. Acest lucru era în avantajul ei. Taylor nu ar fi înţeles şi nu ar fi crezut niciodată că James fusese forţat să facă ceva ilegal.

Se aplecă şi şopti la urechea lui Wil:

— Eu sunt, Jalene. Mă auzi, Wil? îl întrebă, dar el nu reacţionă.

Mai încercă o dată, de data aceasta mângâindu-l pe obraz.

— Wil, e Jalene. Dacă mă auzi, dă-mi un semn.

Îl scuturâ încet de umăr. Wil gemu, dar nu se trezi. Jalene trebuia să afle amănunte despre hartă. Ştia că o dată ce Wil putea vorbi coerent, Taylor nu avea să întârzie să pună să fie anchetat sau chiar să îl interogheze el însuşi. Dacă ar fi căpătat unele răspunsuri înaintea lui, ar fi ştiut cum să acţioneze în apărare.

Wil mai gemu.o dată, dar nu rosti nimic, Nedorind să-i agraveze starea, renunţă la încercările de a-l trezi, îl îmbrăţişă scurt şi spuse:

— Oricum, e în regulă, Wil. Dormi.

Se îndreptă în momentul în care Taylor intră în cameră, însoţit de Hug.

— Ce a spus? întrebă Taylor, care avea o stare nervoasă, chiar după ce reuşise să se odihnească.

— S-a trezit cu faţa la ceaţă azi, spuse Hug, referindu-se la Taylor şi îi adresă un zâmbet prietenesc.

Jalene îi întoarse zâmbetul şi răspunse:

— Nu a vorbit.

— Dacă ţi-a spus ceva, trebuie să ştiu, Jalene, spuse Taylor, încruntându-se.

— Nu a spus nimic, repetă Jalene, care începea să se enerveze.

Quinn apăru cu o targă, pe care îl puseră cu grijă pe Wil. Apoi cei doi îl cărară afară, la căruţa care aştepta în faţa intrării în conac. După ce Wil fu aşezat confortabil între pernele şi păturile aşezate pe fânul proaspăt, Jalene îl sărută pe obraz şi îl ţinu un timp de mână.

— La revedere, iubitule. Nu te voi dezamăgi, îi spuse, cu capul pe pieptul rănitului.

Taylor acoperi căruţa cu o pânză, pentru ca nimeni să nu bănuiască ce transportă căruţa.

— Cunoşti instrucţiunile, Quinn.

— Da, răspunse Quinn de pe locul de lângă vizitiu. Mă întorc de îndată ce îl instalez cum se cuvine.

Taylor aprobă din cap şi trăsura se îndepărtă încet.

— Te simţi bine? o întrebă Hug, apucând-o de cot.

— Da, spuse ea şi întrebă repede, pentru a alunga gândul plecării lui Wil: Ce facem acum?

Hug se uită întrebător la Taylor.

— Vino înăuntru şi-ţi voi explica, răspunse acesta. Deja am vorbit cu Hug.

Jalene îl privi în treacăt pe Hug pentru a căpăta o idee, dar faţa lui era lipsită de orice expresie.

Câteva minute mai târziu, erau instalaţi în salon, cei doi bărbaţi aşezaţi pe scaunele cu spătar oval, îndreptate spre canapeaua pe care şedea ea. Taylor întrebă:

— Mai vrei încă să ne ajuţi?

– Da, ştii că vreau, îi spuse şi un timp se uită la el, cum se juca cu inelul de pe deget. Se întreba ce avea să urmeze.

– Chiar dacă are să fie cam neplăcut sau dacă va trebui să faci lucruri pe care nu le-ai face vreodată?

Ochii lui albaştri o fixau, în aşteptarea unui răspuns. În ciuda nopţii nedormite, părea odihnit şi mai atrăgător ca niciodată. Ce voia să spună? Răspunse cu toate acestea:

— Da.

— Nu ar fi mai bine să-i spui ce are de făcut, ca să ia o decizie corectă? i se adresă Hug lui Taylor.

— Aşa aş vrea şi eu. Ce trebuie să fac? întrebă ea, cu mâinile în poală.

— E timpul să-i dăm o şansă lui Donnegan să ne găsească şi să ne ducă la distileria lui.

Taylor se întrerupse, se ridică şi îşi turnă un pahar cu apă din cana de pe măsuţă. I-l oferi întâi lui Jalene, apoi lui Hug. Refuzară amândoi şi bău câteva înghiţituri înainte de a continua.

— Probabil că te gândeşti la ceea ce se gândea Hug când i-am prezentat planul, anume că Donnegan te-ar recunoaşte imediat

pe tine, iar el m-ar recunoaşte, chiar dacă atunci purtam barbă. Pentru a rezolva problema, am hotărât să ne deghizăm. Nu contează cum o să arate Hug, pentru că Donnegan nu l-a văzut niciodată şi nu cred că omul lui are să-l recunoască după ce l-am întâlnit atunci pe drum.

Jalene se gândi câteva momente la ceea ce spusese Taylor, îngrijorată, dar dornică să coopereze şi îşi rosti îngrijorările.

— Chiar dacă ne deghizăm, nu înţeleg cum o să-l aducem pe Donnegan la noi.

Taylor îi zâmbi.

— Nu te grăbi. Mai întâi să vorbim despre deghizare.

— Ce vrei să fac? Să mă prefac în băieţel? Sau într-o bătrână? Cred că m-aş descurca.

Hug tuşi şi îi evită privirea. Jalene fu cuprinsă de nelinişte şi îl fixă pe Taylor cu privirile. Zâmbea acum şi acest lucru îi adâncea gropiţele din obraji.

— Ai de gând să îmi spui, sau ne jucăm de-a ghicitorile?

— Vei fi târfa mea.

— Ce!? exclamă şi îşi duse mâinile la obrajii deja roşii.

— Fir-ar să fie, Taylor, ai putea să fii mai delicat, îi spuse Hug.

– Nu e un subiect prea delicat şi nici ce avem de făcut nu e simplu.

Oare era un test? Oare încerca deliberat să o şocheze? Sau poate avea dubii în privinţa ei? Dacă încerca să o facă să se răzgândească, greşea. Se calmă şi îl întrebă:

— Vreau să spun, de ce să mă deghizez într-o asemenea femeie? Donnegan şi oamenii lui tot mi-ar recunoaşte faţa, spuse repede, trăgând aer în piept şi fixându-l pe Taylor cu privirile, hotărâtă să treacă testul.

— Nu te va recunoaşte dacă îţi vopseşti părul şi dacă porţi hainele potrivite. Vei vedea. În orice caz, dacă accepţi, cea mai mare parte a timpului o s-o petrecem colindând tavernele. Femeile care intră în cârciumi sunt ori târfe, ori servitoare. Din moment ce o să tot bântuim, nu poţi fi servitoare, ceea ce nu ne lasă decât varianta cealaltă. Donnegan şi oamenii lui ştiu că eşti o doamnă, continuă el, trecându-şi privirea peste pieptul ei şi fixându-şi-o pe faţa ei. Asta mai ridică o problemă. Cu siguranţă că eşti lipsită de experienţă. Nu sunt sigur că te poţi comporta ca o târfă.

— Poate ar fi bine să mă supuneţi unui test? întrebă ea, jignită de spusele lui.

Aproape făcuseră dragoste în depozitul de stofă. Nu-i dovedise atunci feminitatea ei? Avea să-i arate de ce era în stare.

— Ce vrei să spui? o întrebă Hug.

— Cum? zise Taylor, cu o expresie nevinovată crezătoare pe faţă.

Jalene se ridică. Cu gesturi seducătoare, îşi scoase agrafele şi îşi trecu degetele prin păr. Descheie câţiva nasturi de la spatele rochiei verde pal şi o coborî suficient pentru a-şi dezveli umerii şi jumătate din piept. Îi aruncă o privire lui Taylor şi fu bucuroasă că expresia de îngrijorare de pe faţa lui dispăruse. Cu o mişcare sugestivă din cap, îşi legănă şoldurile şi se aşeză la Hug în poală. Coapsa ei îi atingea genunchiul. Îi aruncă ceea ce spera să pară o privire seducătoare şi îşi lipi sânii de pieptul lui. Cu buzele apropiate de ale lui, îi spuse:

— Ce zici de un *tăvălug* repede în fân, drăguţule?

Valuri de transpiraţie acoperiră fruntea lui Hug şi încerca cu greu să înghită în sec. În cele din urmă îşi drese glasul şi îi spuse:

— Cred că voiai să spui *un tăvălit*, dar în afară de asta, m-ai convins.

— Mulţumesc. Eşti o dulceaţă, zise şi îl

mîntă pe obraz, apoi se ridică şi se întoarse spre Taylor. Nu părea mulţumit.

- Bun. Dar ţine minte: dacă joci rolul ăsta cu altcineva decât cu mine, primeşti exact ceea ce ceri.

Dumnezeule! Omul ăsta nu ştia ce vrea. Un minut nu credea că poate juca rolul acesta, un minut mai târziu îi reproşa că îi demonstrase contrariul. Se încheie la nasturi şi îşi prinse părul la spate.

— Şi, continuă Taylor întrerupându-i gândurile, va *trebui* să joci rolul cu mine, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Cu toate că nu am experienţă, căpitane Taylor, nu sunt o fetiţă naivă.

Cu siguranţă nu voia să spună că va trebui cu adevărat să... Nu, bineînţeles că nu. Cu genunchii tremurânzi, se aşeză la loc pe canapeaua din faţa lor.

— Cred că mă pot descurca. În fond, e vorba de afaceri, adăugă ea.

Îşi aminti scena din depozitul de stofă, când braţele lui puternice o strângeau şi greutatea trupului lui o strivea. Îl sărutase cu o patimă pe care nu o putea uita. O cuprinsese panica, dar o uitase repede. Taylor nu ştia cât de mult o afectase acea scenă şi acum avea să

creadă că joacă teatru. Bucuroasă de soluţia găsită, zâmbi, dar văzu că Taylor o privea atent, cu o expresie de curiozitate. Cu toate acestea, scânteia din ochii lui o sperie puţin.

Hug îşi drese glasul a doua oară în acea după-amiază.

— În ce mă priveşte, îmi va face plăcere să intru în joc, dar trebuie să nu uiţi că poate deveni un joc periculos. Încă mai am dubiile mele, zise el, scărpinându-se în barbă.

— Înţeleg, spuse ea şi îi atinse mâna, dar e vorba de mine şi de familia mea. Trebuie să ajut cu ceva.

— Sunt de acord cu Hug. S-ar putea să regret toate astea mai târziu, dar voi face tot ce îmi stă în putere să te ţin în siguranţă, zise Taylor.

— Hug va juca rolul bunicului meu. Deghizaţi, vom intra în toate tavernele din satele de pe coasta de nord-vest. Vom vinde whisky pe sub mână, mai spuse el, uitându-se la Hug, apoi la Jalene. Vom negocia cu proprietarii de cârciumi şi vom cere preţuri atât de mici, încât nici unul nu ne va putea refuza. Sper ca vestea să se întindă până la Donnegan. Câinele aleargă după iepure fără să se

întrebe ce fel de iepure e. Bineînțeles, vom face acest negoț până când vom fi contactați de el sau de oamenii lui.

— De unde facem rost de marfă? întrebă ea și imediat se așteptă la un răspuns nemulțumitor.

— Desigur, vom folosi alcoolul confiscat.

— Inclusiv transportul cu inscripția Blackwater? întrebă ea repede, știind că acest fapt ar fi scos-o din sărite.

— Da.

— Acest lucru nu poate decât să strice reputația distileriei Blackwater. Nu sunt de acord. Nu vă voi permite să folosiți nici măcar unul din butoaiele acelea, zise ridicându-se în picioare, pentru a sublinia hotărârea ei.

— Nu ne vei permite? spuse el, mirat. Uitați doamnă că este misiunea mea. Veți face întocmai cum poruncesc.

Taylor se ridică și el și se îndreptă spre fereastra care dădea spre lacul Lough Erne.

— Dacă vrei să iei parte la acțiune, va trebui să faci exact ceea ce spun eu. Viețile noastre pot depinde de asta. În Hug am încredere. Tu ai mai încălcat ordinele mele.

Cum pot să ştiu dacă pot avea încredere în tine?

Jalene se uită la Hug, care se foia pe scaun, dar se vedea că aşteaptă cu nerăbdare răspunsul ei.

— Din cauza mea, Wil a ajuns în situaţia aceasta. Nu mai vreau ca cineva să sufere din cauza mea. În plus, vreau să punem mâna pe Donnegan mai mult decât tine, pentru ceea ce mi-a făcut mie, pentru Wil. Crede-mă pe cuvânt că îţi voi respecta ordinele, numai te rog din suflet să nu te foloseşti de butoaiele noastre. Ştii foarte bine la ce va conduce aşa ceva.

— Dacă m-ai fi lăsat să continui, ai fi aflat că inscripţiile vor fi şterse, zise, întorcându-se spre ea. Crezi că vrea cineva să ştie de unde provine băutura? Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu Serviciul de impozite, adăugă bătându-l pe Hug pe spate şi scoţând un hohot de râs. Adică cu noi.

Hug se încruntă, evident neîmpărtăşind umorul lui Taylor.

— Ar fi mai bine să continuăm cu detaliile, zise el.

— Foarte bine, replică Taylor, cu bărbia în mâini. Asta ne aduce la o altă problemă,

zise spre ea, din spatele lui Hug. Răzbunarea e un motiv nefericit de a acționa, care îți poate întuneca mințile.

- Nu asta am vrut să înțelegi. Vreau să servesc dreptatea. Îmi va face plăcere să ducem totul la bun sfârșit.

— Pentru Dumnezeu, Taylor. Tu ești cel care i-ai spus - nu - i-ai ordonat să facă parte din plan.

Hug ridică glasul, apoi îl coborî treptat. Jalene observă că Taylor îl fulgeră cu privirea.

— Vreau să spun că nu înțeleg de ce îi ceri să ne ajute dacă ai dubiile astea.

— Aceste dubii mă fac să cer o clarificare. Vreau să înțeleagă foarte bine că ordinele mele trebuie respectate întocmai, zise el, fulgerând-o pe ea de data aceasta cu privirea.

— Cred că te-ai făcut înțeles, spuse Hug și Jalene aprobă din cap.

— Ține minte, o preveni Taylor. Trebuie să-mi urmezi ordinele fără nici o întrebare. Va fi suficientă o singură privire de împotrivire pentru a te duce înapoi la Newgate sau în altă parte până când totul se rezolvă. M-am făcut bine înțeles?

— Da, răspunse ea, lăsându-se pe spate şi stând cu mâinile în poală. Când începem?

*

Puţin timp după discuţia cu Taylor şi cu Hug, fu trimisă la Biddy, care urma să îi vopsească părul în negru. O întrebă pe Biddy din ce era făcut amestecul pe care i-l aplica pe cap, dar aceasta îi răspunse că era mai bine să nu ştie. Nu simţea decât un vag miros de lavandă. Biddy nu îi spuse decât că trebuia să aplice substanţa de fiecare dată după ce se spăla pe cap.

După acest supliciu, o rugă pe Biddy să-i trimită o tavă cu mâncare în cameră. Evenimentele de deunăzi o epuizaseră în asemenea măsură încât nu mai avea puterea de a lua masa cu Taylor şi cu Hug. Adormi imediat după ce mâncă.

Dimineaţă se trezi şi se uită în oglindă. Pletele întunecate atârnau pe umeri, dându-i un aer îndrăzneţ. Se auziră bătăi în uşă şi puse oglinda la loc pe toaletă.

— Intră, spuse apoi.

—'Neaţa, spuse Biddy care intră în dormitor cu o tavă cu mâncare într-o mână şi cu o rochie verde de mătase în cealaltă.

— Bărbaţii au mâncat deja, aşa că v-am adus şi dumneavoastră ceva, zise după ce puse tava pe masă. Sper că omul acela ştie ce face. Mai întâi părul şi acum conaşul Taylor a zis să vă schimbaţi în asta, adăugă Biddy, întinzându-i rochia.

— Mulţumesc, Biddy. Apreciez că eşti îngrijorată, dar sunt sigură că totul va fi bine.

Se uită un timp la rochie, înainte de a o aşeza pe cufărul de la picioarele patului.

— De unde naiba a făcut rost de asta?

— Cred că din acelaşi loc de unde a luat şi asta, spuse Biddy, întinzându-i ceva minuscul, între degetul mare şi arătător.

Jalene luă lucrul respectiv şi văzu că era o bucată mică de mătase verde, de forma trifoiului.

— De unde a luat toate astea? întrebă Jalene încă o dată.

— Nu ştiu şi nici nu vreau să aflu.

Jalene râse de revolta din tonul lui Biddy.

— Unde să o pun? Lângă buză? Pe obraz?

— Nu-mi convine că trebuie să purtaţi aşa ceva, dar conaşul Taylor a insistat să-l puneţi pe obraz, zise ea, apucând-o pe Jalene de bărbie şi întorcându-i capul într-o parte şi în cealaltă.

— Chiar aşa a zis? zise Jalene, dându-i mâna la o parte. Ei bine, nu-ţi face griji. O să-l port acolo unde trebuie.

— Conaşul Taylor zicea să-l purtaţi pe obraz, repetă ea.

— Ştiu, zise ea şi afişă un zâmbet răutăcios.

— Nu ştiu ce a pus la cale conaşul, dar tare aş vrea să ştiu că nu o să vi se întâmple nimic, zise Biddy, dând din cap, apoi o îmbrăţişă repede. O să îmi iau la revedere acum, mai zise ea.

Mişcată de afecţiunea îngrijitoarei, îi întoarse gestul şi îi zâmbi cu căldură.

— La revedere. Îţi mulţumesc pentru tot.

După ce Biddy ieşi, Jalene îşi scoase rochia şi pantalonaşii. Ridică bluza şi lipi trifoiul pe partea cea mai proeminentă a fesei.

— Aşa, spuse ea mulţumită şi îşi îmbrăcă la loc lenjeria. Se poate spune că e locul ideal.

Pe de altă parte, îşi aminti, nu erau femeile uşoare cele mai răutăcioase. Zâmbi la aceste gânduri în timp ce se îmbrăca cu rochia verde. Cu tot rolul pe care trebuia să-l joace, decolteul rochiei era mult prea mare. Ridică rochia peste sâni, dar căzu la loc imediat. După un moment de gândire, căută prin cufăr

şi scoase un şal negru. Îl puse pe după umeri şi îi făcu un nod în dreptul sânilor. Mulţumită de soluţia găsită, se hotărî să-şi mănânce micul dejun. La sfârşit îşi luă toate lucrurile necesare în călătorie, le puse într-o geantă şi ieşi din cameră.

Se pregăti să intre în salon, dar imediat se dădu înapoi, crezând că deranjează doi oaspeţi necunoscuţi de-ai lui Taylor. Când auzi glasul căpitanului, lăsă geanta jos şi intră în salon.

Uitându-se mai atent îşi dădu seama că domnul mai în vârstă, îmbrăcat în haine prea largi, cu sprâncene albe şi perucă grizonată era Hug, deghizat în bătrân. Ceea ce o surprinse fu faptul că îşi răsese barba, dezvăluind o faţă plăcută, în ciuda pudrei şi machiajului menit să îl facă să pară mai în vârstă. Bărbatul mai tânăr, care purta o perucă neagră, cămaşă roz, haină cu nasturi de alamă şi pantaloni verzi deschis era Taylor, îmbrăcat ca un aventurier.

Râse copios de cuplul care se întoarse spre ea. Era atât de amuzată de înfăţişarea lor, încât uită de propria ei deghizare, până când reacţiile lor i-o reamintiră. Se ridicară amândoi în acelaşi timp. Hug deschise gura,

dar nu reuşi să spună nimic. Privirea lui Taylor se întunecă şi încercă să zâmbească. Speriată, se dădu câţiva paşi în urmă, dornică să poată fugi la adăpost.

Hug vorbi primul.

— La naiba, arăţi nemaipomenit, chiar îmbrăcată ca o... Doamne, arăţi splendid. Adică, nu mă înţelege greşit, îşi continuă bâlbâiala, culoarea părului tău natural e minunată şi felul în care te îmbraci de obicei e cuceritor, dar aşa... Donnegan nu o să o recunoască niciodată pe coniţa Jalene. Ce crezi? îl întrebă el pe Taylor, făcându-i semn cu cotul.

Taylor nu răspunse imediat. Pentru o clipă ea crezu că regreta întregul plan, dar apoi se îndreptă spre ea şi se aşeză alături de ea, în pragul uşii. Cu o manieră condescendentă, îi zâmbi, aruncându-i o privire de cunoscător.

— Cred că dacă n-aş cunoaşte-o, aş zice că s-a născut pentru profesia asta, apoi îi spuse la ureche: Ai face bine să pui trifoiul acela pe obrazul care trebuie, ca să nu mă faci să-l pun chiar eu. Nu pot să spun că nu mi-ar face plăcere... şi chiar mai mult decât atât, adăugă, cu un rânjet.

Faţa îi ardea şi ar fi vrut să poată fugi de lângă el, cât mai departe, dar ştia că tachinările lui nu erau decât la început. Îmbrăcată aşa, avea să mai audă multe comentarii, mult mai ruşinoase. Ar fi făcut bine să înceapă să se obişnuiască.

Ceea ce nu înţelegea era cum îşi dăduse seama. Oare era chiar transparentă? Prima ei reacţie fu să nege că ar fi purtat trifoiul, apoi se hotărî să-l întrebe:

— De unde ştii? întrebă, aşteptându-se la un răspuns nepoliticos din partea lui.

— Simplă deducţie, zise el.

Riscă şi îi aruncă o privire, pentru a observa că se uita la posteriorul ei. Avea să se mai gândească înainte de a face ceva în viitor, mai ales în ceea ce privea atracţia fizică a lui pentru ea. Dumnezeule, ce cald era în salon!

— Ce tot şuşotiţi acolo? întrebă Hug, care se apropia de ei.

Cu toate că era fericită de întrerupere, abia reuşi să-şi înăbuşe un hohot de râs. Sprâncenele stufoase ale lui Hug îi dansau pe faţă la fiecare schimbare de expresie.

— O preveneam de pericolele meseriei, îi răspunse Taylor.

— Ah, da. Niciodată nu poţi fi destul de

prevăzător, dar o să am grijă de ea, zise, luând-o cu o mână pe după umeri.

— Sunt sigur că trebuie să ştie acest lucru, dar aproape tot timpul va fi sub protecţia mea, din moment ce trebuie să fie... Ăăă.. Femeia mea. Cred că e timpul să plecăm, adăugă, îi luă geanta de pe podea şi se îndepărtă.

Neştiind cum să reacţioneze după plecarea neaşteptată a lui Taylor, Jalene se uită la Hug.

— Nu-ţi face griji, e puţin nervos în ultimul timp, explică acesta, încercând să se scarpine în barbă, dar dându-şi seama că nu o mai avea.

Hug îi aruncă un zâmbet.

— Nu m-am obişnuit fără ea, îi zise.

— Ştiu, dar îţi stă foarte bine, replică ea, luându-l de braţ. Ieşiră din salon şi se îndreptară spre ieşirea conacului.

Taylor îi aştepta lângă o trăsură trasă de doi cai pe care o pregătise pentru călătorie. Când se apropiară, îi deschise uşa să urce, dar îl opri pe Hug.

— Aş vrea să mergi cu mine pe capră. Avem câte ceva de discutat.

— Bine, spuse Hug şi urcă pe capră.

Taylor i se adresă lui Jalene:

– Vom ajunge la Sligo spre seară. Ai face bine să te pregăteşti psihic pentru ceea ce va urma. Nu vreau să te sperii, dar ţine minte că nu vei mai fi tratată ca o doamnă, nici măcar de către mine.

Încă o dată, părea că regretă că o implicase în toate astea. În orice caz, ea fusese de acord să fie implicată şi acum trebuia să-l asigure de asta.

— Dacă tu eşti pregătit, sunt şi eu, zise, afişând un zâmbet care spera să pară un zâmbet de încurajare. Nu te voi descumpăni.

Taylor îi întoarse zâmbetul, dar nu atât de generos încât să i se accentueze gropiţele din obraji.

— Nu asta mă îngrijorează, spuse şi închise uşa, plecând politicos capul.

WM

CAPITOLUL 12

Taylor şi Hug stăteau cu pântecele lipite de tejgheaua barului tavernei supraaglomerate Brown Trout din Sligo, care avea şi camere la etaj. Jalene trăgea cu urechea la discuţia lor cu proprietarul gras şi roşu la faţă. Era seară şi localul era plin, iar ea era intrigată de locul în care se afla. În afară de scurtul timp petrecut în taverna din Belleek unde nu intrase decât pentru a-l găsi pe Wil, nu ştia decât din auzite despre ce se întâmpla în aceste locuri.

În ciuda ruşinii resimţite după privirile care îi fuseseră aruncate, deghizarea îi permitea să observe detaşată scena. În atmosfera plină de fum, bărbaţii se strângeau la mese pentru a bea, a mânca sau amândouă. Alţii stăteau câte doi sau în grup pe lângă pereţi. Toţi păreau a fi fermieri sau pescari, cu

excepţia a doi nobili care stăteau de vorbă într-un colţ îndepărtat.

Un grup de bărbaţi juca cărţi. Se pare că cineva câştigase masiv, după strigătele de bucurie care urmară ultimei mâini. Un chelner trecu pe lângă ea cu o tavă pe care zăcea un peşte prăjit şi un castron cu cartofi fierţi. Acest lucru îi aminti că nu mâncase de foarte mult timp. Tava cu mâncare îi lăsa gura apă, până în momentul în care mirosul de peşte amestecat cu cel de alcool îi asaltă nările. Îşi pierdu instantaneu pofta de mâncare.

— Haide dulceaţo, se auzi glasul deosebit de puternic al lui Taylor, după ce o ciupi de fund în joacă. Să încercăm patul acela de sus.

Luată prin surprindere, prima reacţie fu să-l plesnească peste faţă, dar când auzi râsetele din jurul ei, îşi intră imediat în rol.

— Iubiţelule, cred că mai avem şi altele de încercat, i se adresă ea, lipindu-se voluptos de el.

Râsetele se repetară şi cineva întrebă:

— Şi cu bătrânelul ce faceţi? Faceţi o partidă în trei?

— Nu cred că se mai descurcă, replică Taylor, apoi luă două din genţile cu care veniseră, iar Hug o luă pe cea de-a treia.

Cu Hug în spatele ei, îl urmă pe Taylor care o luă pe un coridor din stânga barului. Când au ajuns pe primul palier, Taylor vorbi ca pentru el:

— Proprietarul se mândreşte cu peştele pe care îl serveşte. Vrea să ne întoarcem şi să gustăm din păstrăvul lui.

— Da, spuse Hug peste umărul ei. Am văzut peşti până şi pe uşă. Sunt şase camere aici şi pe fiecare e pictat câte unul. Trebuie să fie una cu un macrou şi o alta cu un somon pătat.

Jalene văzu o uşă pe care era pictat un crap şi o alta cu un păstrăv înainte ca Taylor să lase valizele jos în dreptul unei camere pe uşa căreia se afla pictat un somon pătat.

— Macroul e alături, îi spuse lui Hug, ne întâlnim jos în jumătate de oră. Ai timp destul să te ocupi de trăsură şi de cai?

— Chiar prea mult. Aş avea nevoie de o bere tare, zise Hug, care mergea înainte pe coridor.

Îl urmă cu grijă pe Taylor în cameră, aşteptându-se ca o altă creatură acvatică să fie zărită pe perete. Din fericire, camera nu avea tablouri. Se făcuseră eforturi vizibile ca uşile pictate să nu contrasteze prea mult cu in-

teriorul. Două paturi obosite erau înghesuite într-o cameră în care cu greu putea încăpea unul singur. Niçi unul din paturi nu avea pernă. Pereţii erau goi. Singurele alte obiecte de mobilă din cameră erau o masă pătrată cu un sfeşnic pe ea, între cele două paturi. Cu toate că nu era obişnuită cu asemenea încăperi, nu o deranja prea tare decât faptul că în cameră se găseau două paturi şi înainte de a apuca să îl întrebe pe Taylor de ce făcuse asemenea aranjamente, acesta îşi aruncă geanta pe unul din ele şi o puse pe a ei la picioarele celuilalt pat.

— Ce faci? întrebă când îl văzu că îşi descheie cămaşa şi începe să îşi scoată cizmele. Nu poţi rămâne aici.

— Ba da. Şi aşa o să şi fac, spuse, în timp ce se îndreptă spre uşă şi o încuie, lăsând cheia în broască.

Se întoarse la pat şi adăugă:

— Trebuie să păstrăm aparenţele. Ar fi curios şi ar da naştere la întrebări dacă nu am împărţi aceeaşi cameră. Mai mult decât atât, cât de în siguranţă ai fi dacă te-aş lăsa singură? adăugă el, în timp ce îşi arunca geanta la capul patului, pentru a-şi face loc să stea în pat.

— Ah, înţeleg.

Pur şi simplu nu se gândise că trebuia să doarmă împreună.

— Şi cum o să mă schimb, cum o să mă spăl? Ce o să creadă Hug?

Rânjetul său răutăcios o deranjă. Se aruncă pe pat, îşi aruncă pantofii cu vârf ascuţit pe podea şi se rezemă de perete, ca şi el. Se hotărî să nu mai vorbească înainte ca el să găsească răspuns la aceste întrebări.

După un timp, Taylor vorbi:

— O să ai intimitatea de care ai nevoie atunci când e necesar. În ce-l priveşte pe Hug, el ştie foarte bine de ce stai cu mine. În locul tău nu m-aş gândi la reputaţie, cel puţin în ce îl priveşte.

Jalene simţi că era privită.

— De fapt, îmi sugerase să stai cu el.

Auzind acest ultim comentariu, deschise ochii şi îl privi în faţă; observă că vorbea sincer.

— Era felul lui de a te proteja, zise Taylor, iar ea privi în lături.

— Nu cred că protecţia e singurul motiv. Cred că prietenul tău a cedat în favoarea ta. Sunt sigur că greşeşti, adăugă repede, pentru că voia să fie sigură că înţelegea bine ceea ce

voia să spună. Nu am făcut nimic să-l încurajez. Pur şi simplu se gândeşte la datorie, ca şi tine.

După un minut de tăcere, se uită la Taylor şi văzu că se ridicase.

— Te asigur, Jalene, că datoria nu e singurul lucru care mă preocupă în privinţa ta.

Privirea i se întunecă şi privi nodul şalului.

— Scoate asta.

— Poftim? zise ea şi instinctiv duse mâna la piept.

— Şalul. Scoate-l. Vreau să văd cum îţi stă rochia fără el.

— Nu e nevoie, zise ea cu un râs nervos de care se miră. Se ridică în picioare în spaţiul strâmt dintre paturi. O rochie e o rochie. În plus, e cam umezeală şi răcoare aici.

Ştia că minte. Imediat după comanda lui, simţi valuri de căldură pe tot corpul. De fapt, voia să scoată şalul, dar nu era pregătită să se lase cercetată de el în momentul în care avea să-şi scoată accesoriile, pentru a-şi intra în rol.

— E de datoria mea să văd dacă soldaţii mei sunt bine echipaţi sau dezechipaţi, cum e cazul tău, zise apropiindu-se de ea cu un zâmbet seducător pe buze.

Dumnezeule! Nu-l lăsa să mă atingă. Se simţea prea obosită să se lupte cu ceva după care trupul ei totuşi tânjea.

Încercând din greu să-şi ascundă neliniştea, îl lăsă să se apropie până când se afla la un metru în faţa ei.

— Nu sunt unul din soldaţii tăi, căpitane.

— Era o metaforă. Dar ai acceptat să-mi respecţi ordinele, nu?

— Da, dar...

Taylor se apropie şi picioarele lui îmbrăcate doar cu ciorapii de mătase îi atinseră rochia. Ar fi putut la fel de bine să-i atingă pielea goală, pentru că deja simţea acea senzaţie în stomac. În momentul următor o atinse cu adevărat. Fără nici un efort, îi dezlegă nodul şalului care căzu în spatele ei, pe podea.

— E chiar atât de greu? spuse el, depărtându-şi mâinile şi privind-o în ochi.

— Nu, răspunse ea cu o voce aspră. Trebuie să mă obişnuiesc cu manierele acestea şi cu faptul că bărbaţii îmi fac ocheade.

— Aşa este, zise el şi ochii îi căpătară o sclipire ciudată înainte de a coborî privirea fără ruşine spre pieptul ei.

Înghiţi în sec şi se simţi imediat cuprinsă de braţele lui. Îi spuse în şoaptă, cu buzele la numai câţiva centimetri de gura ei:

— Cuvintele mele par răutăcioase când e vorba de tine.

O sărută cu pasiunea cuiva care a aşteptat mult prea mult. Îi înţelegea dorinţa, pentru că ea însăşi îl dorea. Îşi deschise gura sărutului lui şi imediat îi simţi limba intrând în gura ei, trimiţându-i fiori dulci prin tot corpul de fecioară. Taylor îi puse o mână pe o fesă şi ea îşi lipi coapsele de bărbăţia sa tare deja.

El gemu de plăcere şi o trase mai aproape. Jalene reacţionă instinctiv şi îşi roti talia de trupul lui. Capul îi vâjâia de plăcere şi voia mai mult, mult mai mult.

Când buzele li se despărţiră, ea deschise ochii pentru a-i vedea ochii plini de pasiune care o studiau. O mângâie încet pe umeri, pe gât, pe sâni. Mâna îi întârzie în acel loc şi ea închise ochii şi ridică bărbia spre tavan, savurând atingerea lui.

— Căpitane, murmură ea de plăcere şi imediat Taylor o luă în braţe şi o depuse nu prea delicat pe pat.

Îl îmbrăţişă şi el se lungi lângă ea. Jalene îl sărută cu patimă, simţind o pasiune pe care

nu o mai trăise vreodată. Pentru moment, dorința îi era atât de mare, încât nu se putea gândi la nici o consecință.

— Spune, Jalene, îi șopti Taylor, după ce îi răspunse la sărut cu aceeași pasiune. Spune-mi că mă dorești.

— Taylor! Deschide! se auzi glasul puternic al lui Hug din spatele ușii, urmat de bătăi puternice.

Taylor îl ignoră și încercă să o mai sărute o dată, dar ea îl împinse.

— Repede. Trebuie să te dai jos de pe mine!

— Nu, replică el și o sărută pe gât. O să-l trimit de aici, spuse și începu să o sărute pe ureche.

— Căpitane, nu avem timp acum, spuse ea, încercând să scape din strânsoare.

Hug bătu puternic în ușă.

— Trebuie să afli ceva important.

Evident iritat de intruziune, Taylor strigă:

— Fir-ar al dracului, omule! Vrei să dărâmi ușa? Dă-mi o șansă să ajung la ușă și să o deschid.

Taylor depuse un ultim sărut pe buzele ei înainte de a se ridica și a se îndrepta spre ușă. Jalene se ridică, își netezi părul și rochia și își

reluă poziţia comodă pe pat. Îşi atinse buzele care erau fierbinţi de la ale lui. Sărutul acestui bărbat o scotea din minţi.

Hug intră cu un zâmbet larg pe faţă, dar când o văzu pe Jalene, zâmbetul îi dispăru şi pe faţă i se citi o expresie de îngrijorare. Se opri în mijlocul camerei, între paturi.

— V-am deranjat? Dormeaţi?

Era ruşinată de comportarea ei ignobilă cu Taylor. Ştia că Hug îi prinsese, cu toate că nu dădea de înţeles acest lucru.

— Nu, nu. Mă odihneam puţin, aici pe pat, zise, ştiind că nu era în totalitate o minciună. Se aflase pe pat, dar în nici un caz nu se putea spune că se odihnea.

Hug îşi coborî privirile spre pieptul ei şi Jalene îşi dădu seama în acel moment că nu mai purta şalul. De data aceasta îşi permise să roşească, pentru că era atitudinea potrivită pentru o doamnă.

— Era atât de cald aici... Şi în plus ştiu că trebuie să mă obişnuiesc cu...

— Scuză-mă, zise Hug. Nu mi-am dat seama la ce mă uitam fix. E atât de greu pentru mine să te văd îmbrăcată ca o târfă, când ştiu că eşti o adevărată doamnă...

— Trebuia să ne întâlnim jos. Ce e atât de important, încercă Taylor să schimbe subiectul. Îşi recuperă cizmele de pe jos şi se aşeză pe pat cu faţa la amândoi.

— Tocmai am terminat o discuţie interesantă cu băiatul de la grajduri. Donnegan a trecut pe aici în zori.

— Ştiam cu toţii că avea să vină la cimitir să caute harta.

— Dar nu e numai asta. Băiatul zice că i-a trezit din somn cu multă zarvă şi a întrebat dacă există vreun fierar la care să apeleze la ora aceea, pentru că i se stricase trăsura, continuă Hug, cu mâinile în buzunar. Donnegan spunea că se duce la nord de Sligo, de-a lungul coastei. A rămas ceva în urmă, dar tot a reuşit să pună o distanţă bunicică între el şi noi.

— Ceva nu e în regulă, zise Taylor, încruntat. Informaţia asta a fost dată cu prea multă uşurinţă şi obţinută prea simplu.

— Cum ai dedus asta? întrebă Hug, privind când la Jalene, când la Taylor.

— Jalene a auzit şi ea unde e ascunsă harta. Cred că Donnegan s-a gândit că avea să fie urmărit, dacă nu pentru hartă, atunci pentru ce i-a făcut lui Wil şi pentru ce vrea

să-i facă lui Jalene. A spus intenţionat planurile lui de călătorie băiatului de la grajduri.

— Aha, zise Hug, aprobând din cap.

— Cel puţin, acum ştim încotro să nu o luăm, spuse Taylor şi se ridică.

Cu gesturi de adevărată doamnă, Jalene coborî picioarele de pe pat. Ceea ce spusese Taylor era logic, dar ceva o neliniştea.

— Şi dacă Donnegan a vrut tocmai să porneşti în direcţia opusă, pentru ca el să pornească totuşi spre nord, aşa cum spune băiatul de la grajduri? întrebă ea şi începu să-şi pună pantofii.

— Şi asta e posibil, spuse Hug, care îşi scosese peruca, se scărpinase în cap şi o puse la loc.

Taylor stătea în picioare şi o studia cu curiozitate, care sugera că nu se aşteptase ca o femeie să aibă un raţionament atât de sănătos.

— Mă îndoiesc că Donnegan e atât de şiret, încât să creeze o asemenea diversiune. Ne vom duce în direcţia opusă, zise Taylor cu un ton definitiv şi începu să-şi încheie haina. Sunt mort de foame. Să mergem la masă.

Se îndreptă nervos spre uşă şi Jalene sări în picioare.

— Eşti încrezut şi prost crescut ca un..., începu, vrând la început să spună "măgar", dar prezenţa lui Hug şi expresia de pe faţa lui îi aminti că era totuşi o doamnă. Chiar nu crezi că Donnegan s-ar putea să nu fie atât de îngust la minte pe cât crezi tu? Nu crezi că ar trebui să te gândeşti mai bine la ideea asta? Sau poate refuzi să faci asta numai pentru că a fost ideea mea?

Stătea cu mâinile în şold, într-o atitudine care cerea un răspuns imediat.

— Nu am la ce să mă mai gândesc. Am lucrat mult timp cu criminali. Mintea nu le merge aşa cum ai vrea tu, zise, cu mâna pe clanţă. Hug se apropie cu grijă.

— Înţeleg. Toţi criminalii sunt la fel, îl înfruntă ea, înţelegând foarte bine ce spusese, dar nedorind să schimbe subiectul.

— Nu cauţi decât să fii contra mea. Nu am de gând să mă cert cu o ignorantă ca tine. Las-o baltă, Jalene. Ia-ţi şalul dacă vrei să-l porţi, ca să putem pleca.

Începuse cu nervozitate discuţia şi o insultase. Jalene strânse din buze, pentru a nu rosti epitetele care îi zburau prin minte. Se duse cu pas apăsat în colţul camerei, de unde luă şalul care zăcea pe podea.

Când se aplecă spre el, îl auzi pe Hug, care şoptea:

— E ceva între voi?

Cu spatele la ei, îngheţă, aşteptând răspunsul lui Taylor.

— Nu, nu e nici un afurisit de lucru între noi.

Inima o duru când auzi răspunsul acesta emfatic. Cu toate acestea, ce s-ar fi aşteptat să audă, din moment ce faptul că stăteau împreună nu trebuia decât să pară pură plăcere? Se simţea îngrozită încă înainte de a-şi intra în rol. Dacă Hug nu ar fi intervenit la timp, ar fi fost gata să-şi ofere trupul unui bărbat care nu însemna nimic pentru ea. Într-adevăr, nu era nimic între ei. Era bine să-şi amintească asta şi să se concentreze mai mult asupra misiunii pe care o avea de îndeplinit.

Mai încrezătoare în ea însăşi, se întoarse şi acceptă braţul lui Hug. Ieşiră.

— Să mergem să-ţi potoleşti burdihanul, bunicule, dacă nu te deranjează prezenţa unei femei de stradă.

— Ah, dacă toate femeile de stradă ar fi ca tine..., zise Hug, mângâind-o pe mână.

Ea zâmbi, satisfăcută de expresia de furie de pe faţa lui Taylor.

CAPITOLUL 13

Jalene se acoperi cu păturile şi încercă să se relaxeze. Zgomotul şi strigătele de jos se auziră până dimineaţă, dar nu acest lucru nu o lăsa să doarmă. Nici întunericul din cameră nu era cauza. Era o noapte cu lună şi asta o ajuta, pentru că nu mai avea nevoie să-i spună lui Taylor de ce trebuia să doarmă cu lumânarea aprinsă.

După o cină frugală, dar gustoasă, Hug vorbise tot timpul şi Taylor rămăsese aproape tot timpul încruntat. Acesta se părea că adormise imediat ce urcase în pat, cu o oră în urmă. Jalene stătea cu ochii în tavan, gândindu-se la tot ce se întâmplase în ultimul timp.

Ce era cu Wil? Oare se refăcea? Dacă Donnegan ar fi aflat că încă se mai afla în viaţă, oare ar fi continuat să îl vâneze sau ar fi

renunţat, acum că pusese mâna pe hartă? Era sigură că da. Această hartă blestemată nu o lăsa să doarmă. Într-un fel sau altul, acest document era foarte important, atât pentru Wil cât şi pentru Donnegan şi avea legătură cu James, dar ce cuprindea? Un glas în subconştient jură să afle adevărul cu orice preţ. Un altul, mai temător, îi spunea că era mai bine ca harta să nu fie găsită niciodată, pentru a nu ataca reputaţia distileriei sau pe cea a lui James.

Închise ochii şi o lacrimă i se prelinse pe tâmplă, oprindu-i-se în păr. Reuşi doar să şoptească:

— Nu te voi dezamăgi, James, îţi promit.

Un moment mai târziu se întoarse pe o parte şi se uită la spatele acoperit de pături al lui Taylor. Cum era posibil să fie atrasă fizic de un om ale cărui activităţi ar fi însemnat ruinarea întregii munci a familiei ei?

Se rugă ca acest supliciu să se termine mai repede, pentru a putea să-şi reia activitatea la distilerie şi să se implice mai mult în viaţa socială a Dublin-ului. Ultimul gând înainte să adoarmă fu că îşi dorea să cunoască într-o zi un bărbat cu care să se căsătorească şi să aibă copii.

James! Jalene! Depărtaţi-vă de mal. O să înceapă furtuna. Uite, mamă, mamă! Am făcut bărcuţe! Am trecut un băţ printr-o frunză de stejar ca să facem catargul. A mea câştigă cursa în josul apei!

Ochii ei rămaseră deschişi în timp ce apa îi răsuna în urechi. Somnul îi dispărea încet şi începea să se trezească. Clipocitul apei încă se mai auzea şi deschise ochii.

Taylor stătea pe pat cu pieptul gol şi cu faţa acoperită de un prosop, cu un lighean mare de apă pe genunchi. Îi studie muşchii care i se vedeau pe pieptul păros, imaginându-şi cum ar fi fost să-şi apese sânii goi de ei. Un val de căldură o invadă şi se certă în minte. Asemenea gânduri trebuiau să înceteze. Taylor lăsă prosopul jos şi se ridică.

— Ah, te-ai trezit. Mă tem că nu ne putem spăla mai bine, zise, arătându-i ligheanul. Hangiul mi-a spus că baia de alamă s-a spart acum cinci săptămâni şi nu a fost reparată până acum. A uitat chiar şi când nişte cazangii au trecut pe aici de curând. Mă duc jos şi îi spun să mai trimită nişte apă sus.

Se întoarse să iasă şi ea nu se putu abţine să nu spună:

— Mă bucur că eşti mai bine dispus în dimineaţa asta.

Taylor se opri în loc.

— Îmi cer scuze pentru cele spuse, dar nu şi pentru ceea ce a întrerupt Hug.

Ea ignoră ruşinea care o cuprinse şi se ridică, ţinând cu mâinile pătura până sub gât.

— Eu mă referam la supărarea provocată de discuţia despre drumurile lui Donnegan, dar dacă ai menţionat ceea ce... Când... Trebuie să discutăm despre asta. Nu trebuia să se întâmple şi nici nu se mai poate întâmpla.

— De ce te lupţi cu sentimentele tale? Hai să acceptăm atracţia fizică dintre noi şi să ne facem mai plăcută sarcina de a-l prinde pe Donnegan.

Îşi trase păturile până sub nas, pentru a-şi ascunde disperarea. Bărbatul acesta îi făcea avansuri aşa cum ar fi făcut oricărei femei de stradă. Nu mai avea mult şi avea să-i arunce câteva monede în pat. Coborî pătura şi încercă să-i spună ceva supărător, dar îşi dădu seama că reacţiona aşa cum ştia la atitudinea ei uşuratică din acea seară.

— Sunt de acord că trupul meu a reacţionat fără nici o legătură cu creierul în momentul în care ne-am apropiat fizic, dar

ştiu că nu e corect, zise, evitând să recunoască atracţia fizică. Amândoi avem motive diferite şi ambiţii diferite în sarcina pe care o avem de îndeplinit, dar ne asemănăm într-o privinţă. Nici unul dintre noi nu îl iubeşte pe celălalt. Dacă socoteşti că sunt mai în siguranţă cu altcineva, atunci pot să stau în cameră cu Hug.

— Nu, spuse Taylor şi se îndreptă spre uşă.

— Ba da.

— Ba nu, spuse el şi apucă clanţa înainte de a se întoarce încă o dată spre ea. Refuzul plăcerii în ce te priveşte vine din lipsa de experienţă. Dacă ai cunoaşte plăcerile dragostei nu ţi-ai mai pune atâtea restricţii.

— Nu e dragoste, ci desfrâu, scuipă ea cuvintele, mai mult pentru a se convinge pe ea însăşi. În afară de asta, am impresia că nu ţi-ai imaginat vreodată că o femeie poate nu vrea pur şi simplu să facă dragoste cu tine.

Se aşteptă la o ieşire de mânie din partea lui şi se miră să vadă doar un zâmbet trist, care parcă voia să spună că ştia mult mai multe decât ea.

— M-am săturat să mai discut pe tema asta.

Ieşi pe coridor, puse ligheanul jos şi apoi intră în cameră pentru a-şi pune cămaşa, după care plecă.

În vocea lui nu se citise furia, ci doar o umbră de regret. Regret nu pentru el, ci pentru ea. De ce nu se enervase pe ea şi fusese în loc atât de civilizat? Se simţea de parcă ar fi pierdut ceva drag. Vorbise cu cruzime, dar dacă ar fi vorbit cinstit, ar fi trebuit să admită că voia să facă dragoste cu el. Ei bine, se terminase şi în plus în condiţii bune. Dar acest fapt nu reuşea să-i alunge sentimentul de singurătate pe care îl încerca acum.

*

— Ce facem aici? îl întrebă Jalene pe Hug, când trăsura se opri în dreptul unei bisericuţe dintr-un cimitir.

— Vrem să controlăm mormântul de care vorbea Wil. Wil vrea să ştie sigur dacă Donnegan a dezgropat harta. Mai vrea să şi vorbească cu reverendul, să afle dacă a fost văzut de cineva, mai zise Hug şi se aplecă să privească afară. Din motive obiective, cred că e mai bine să nu cobori. Cred că au un fel de

ceremonie astăzi; sunt mai multe trăsuri pe alee şi tocmai mai vine una.

— E duminică şi probabil trebuie să înceapă slujba, explică Jalene şi zâmbi.

Hug se lăsă pe spate şi oftă precum bătrânelul pe care îl întruchipa.

— Am uitat. Ca să căpătăm vreun răspuns, cred că va trebui să aşteptăm să se termine slujba. Îşi netezi hainele, vrând să coboare, dar renunţă în momentul în care uşa se deschise brusc.

Taylor ascunsese îmbrăcămintea ţipătoare sub haina de călărie pe care o luase din cufăr şi îi dădu şi lui Jalene una.

— Cred că tu poţi merge şi aşa, îi spuse lui Hug.

— Ce avem de făcut? întrebă ea în timp ce îşi punea haina.

— Mergem la slujbă, bineînţeles.

La auzul cuvintelor lui Taylor, Hug păli sub masca de pudră de pe faţă.

— Nu pot intra acolo, spuse el. Biserica şi cu mine nu ne prea înţelegem.

— Nu-ţi fie frică, spuse ea, zâmbindu-i, dar văzu imediat că vorbea cât se putea de serios. Bineînţeles că poţi intra, adăugă,

bătându-l uşor pe mână, pentru a-l încuraja. Intri, te aşezi, asculţi slujba şi apoi ieşi.

— Nu pot. De fiecare dată mi se întâmplă ceva neobişnuit.

Jalene se uită la Taylor şi ridică din umeri. Acesta îl întrebă:

— Despre ce vorbeşti? Ce se poate întâmpla?

— Lucruri stupide. Parcă s-ar juca diavolul cu mine. Odată m-am aplecat să ridic cartea de rugăciuni a unei doamne şi mi s-a rupt turul pantalonilor. Nu exista nici un motiv să se întâmple aşa ceva, dar când s-au rupt, au scos un zgomot de parcă..., spuse repede şi se uită la Jalene, care se lupta să-şi ascundă un zâmbet.

Taylor rânji pe faţă şi se sprijini de uşa trăsurii.

— De asta nu poţi intra într-o biserică?

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse Hug iritat că Taylor găsea asta amuzant. Altă dată am însoţit o doamnă la locul ei şi când am vrut să mă aşez lângă ea, m-am trezit în şezut, în mijlocul aleii centrale. Aproape că am dat peste cap un băiat care tocmai trecea pe acolo.

Jalene tuşi şi îşi ascunse gura cu batista,

încercând să înăbuşe râsul care i se oprise în gât. Dar Taylor nu făcu la fel. Izbucni într-un râs copios.

— Nu e amuzant. Nu ai râde dacă ţi s-ar fi întâmplat ţie.

— Ţi s-au întâmplat două lucruri neplăcute în biserică. Ăsta nu e un motiv potrivit pentru a nu mai intra vreodată, zise el şi se îndepărtă de uşa trăsurii, făcându-le loc să coboare.

— Nu e numai asta, dar nu vreau să fiu motiv de râs. Trebuia pur şi simplu să-ţi spun că nu intru în biserică, zise Hug şi îi făcu semn lui Jalene să iasă înaintea lui.

Hug închise uşa în urma lui şi se aşeză lângă Jalene.

— De ce nu putem să stăm şi să aşteptăm să se termine slujba înainte de a pune întrebări reverendului?

— Pentru că există o anumită confidenţialitate între slujitorii Domnului şi cei de rând. Reverendul va fi mai deschis să răspundă întrebărilor puse de nişte străini dacă înainte îl flatăm participând la slujbă.

Jalene îl apucă pe Hug de mână şi îi vorbi sincer:

— Acelea nu au fost decât simple inci-

dente nefericite. Te-ai lăsat convins că întotdeauna are să se întâmple ceva. În consecinţă, de fiecare dată când intri într-o biserică, acestea au loc. Puterea fricii e mare. Intră cu mine, mai spuse, trăgându-l de mână. Gândeşte pozitiv şi nu se va întâmpla nimic neplăcut. Singurul diavol sau spirit malefic se află în imaginaţia ta, mai spuse pentru a-l încuraja, cu toate că partea superstiţioasă a ei se ruga să nu fi trezit asemenea spirite.

Hug se uită speriat spre Taylor.

— Hotărăşte-te, ordonă acesta. Sună clopotele pentru începerea slujbei. De data aceasta, doamna are dreptate.

O spusese normal, nu ca pe un compliment, dar slavă Domnului, era prima dată când era de acord cu ea. Dacă ar fi fost în locul lui Hug, şi ea ar fi avut aceleaşi temeri.

Hug se despărţi de ea şi spuse:

— Să mergem, înainte de a mă răzgândi.

Înainte de a intra în mica biserică de ţară, ea se opri pentru a-şi ridica gluga şi a-şi scoate trifoiul de pe obraz. Cu Hug la braţ şi cu Taylor care îi urma, înaintară pe aleea centrală. Câteva familii îi salutară în timp ce se îndreptau spre locurile libere din spate. De fiecare parte a aleii, câteva familii ocupau

cele cinci bănci din faţa lor. Nu era lume multă, cu ei cu tot.

Câteva momente mai târziu, uşile masive şi vechi ale bisericii se închiseră şi muzica începu. Se întoarseră pentru a-l vedea pe reverend, un bărbat bucălat dar solid, care se îndrepta cu pas vioi spre masa din stânga altarului. Îşi încrucişă mâinile pe cartea de rugăciuni şi aşteptă ca femeia să termine să cânte la harpsicord.

— Bine aţi venit încă o dată în casa Domnului, începu el. Şi în special un bun venit celor trei oaspeţi ai noştri de azi. Mă numesc reverendul Shelbourne.

Toată lumea din faţa lor se întoarse pentru a-i vedea. Unele feţe le zâmbeau, altele erau lipsite de expresie. Jalene zâmbi şi observă că Hug era palid. Taylor zâmbea larg, ceea ce îi accentua gropiţele din obraji. Se părea că se simte excelent.

— Suntem fericiţi că aţi venit, continuă reverendul, mai ales că aţi ales această zi de catehism. De obicei suntem mai mulţi, dar trebuie să recunosc că în aceste zile de examinare, numărul slujitorilor scade.

Reverendul se depărtă de masă şi se întoarse cu faţa la altar. Cu cartea de

rugăciuni într-o mână, îşi ridică mâinile spre cer.

— Fie ca Domnul să vă binecuvânteze şi să vă răsplătească pentru prezenţa voastră şi loialitatea din această dimineaţă.

Se întoarse cu faţa la supuşi, zâmbind.

— Vom începe cu...

— Ţi-am spus, ţi-am spus, îi şopti Hug lui Jalene. Deja se întâmplă. Sunt doar un necunoscut, dar mă va examina totuşi pe mine. E lucrul diavolului.

Pete roşii apărură pe obrazul lui Hug, cu toată pudra pe care o aplicase.

— Linişteşte-te, îl încurajă. Trebuie să gândeşti pozitiv. Ai uitat? Nu o să te întrebe pe tine, dar dacă întâmplător ţi se adresează, încearcă doar să răspunzi logic.

Hug începu să se foiască în bancă şi chiar şi ea era neliniştită. Se pricepea la religie, dar de multe ori mintea îi zbura în altă parte şi pierdea sensul slujbei. Privi spre Taylor, care uitase de prezenţa lor şi asculta atent.

Unul, după altul, membrii congregaţiei erau întrebaţi despre cuvântul şi vrerea Domnului. Hug se mai linişti când îşi dădu seama că nu avea să fie examinat. Şi ea era mai liniştită până în momentul în care

strănută de trei ori la rând şi nu auzi întrebarea pusă ultimului care trebuia examinat. Băiatul, de vreo zece ani, se cam bâlbâia şi era clar că trebuia ajutat.

Reverendul îşi îndreptă atenţia spre ei.

— Poate că unul dintre oaspeţii noştri ar vrea să îl ajute pe acest tânăr.

În pofida senzaţiei de frică pe care o simţea în stomac, reuşi să îl strângă pe Hug de cot, pentru a-l încuraja. Acest lucru nu împiedică petele de roşeaţă să reapară pe faţă şi transpiraţia să îi acopere sprâncenele stufoase. Îşi îndreptă atenţia spre reverend. De data aceasta era cu privirea fixată pe Taylor, care se ridicase în picioare.

— Stă scris în scrierile sfinte că am fost creaţi după chipul şi asemănarea Domnului, începu Taylor, cu un gest care arăta spre întreaga adunare. Vă spun vouă: Astfel vă purtaţi? Purtaţi feţele acestea smerite duminica doar ca să lăsaţi demonul să vă subjuge de îndată ce ieşiţi din acest sanctuar? Simpla smerenie nu e totul pentru a fi aproape de Dumnezeu. Sunt mulţi printre noi care nu l-au întâlnit niciodată pe Domnul nostru, dar care se poartă ca aceia care îl cunosc. Priviţi în sinea voastră, vă spun şi binecuvântaţi-i numele.

Un murmur de "Amin" răsună în biserică.

— Amin, Amin, fiul meu, adăugă reverendul Shelbourne. Nici eu nu o puteam spune mai bine. Ia loc, fiul meu. Să ne plecăm cu toţii capetele întru rugăciune.

Jalene coborî capul şi închise ochii. Cu toate că nu ştia ce întrebase reverendul, Taylor răspunsese foarte bine.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, îşi termină reverendul rugăciunea şi harpsicordul începu să cânte.

Membrii adunării începură şi ei să cânte. Se uită repede la Taylor, care o privi scurt şi îi făcu cu ochiul. Îi zâmbi, se aplecă spre el şi îi şopti:

— Se pare că ţi-ai ratat cariera.

— Mi-era frică de Hug, să nu se încurce şi în plus eram nerăbdător să se termine mai repede, îi răspunse el.

Jalene dădu din cap, fericită că supliciul luase sfârşit. Încă mai era uimită de discursul lui Taylor. Se pricepea mult mai bine la religie decât se aşteptase.

Cântul continuă încă un timp, iar reverendul se îndreptă într-un sfârşit spre ieşire. Când muzica încetă, oamenii începură să se ridice şi să discute cu părintele în drum spre ieşire.

- Le răspundea grăbit, spunându-le că avea să vorbească mai în amănunt cu ei la picnicul care urma. Cu Hug care încă era speriat, cei trei stăteau la o parte, discutând de circumstanţă cu cei care plecau.

După ce ultimul membru ieşi, Taylor se apropie de reverend şi îi întinse mâna. Acesta o luă şi îi spuse:

— Mă bucur că aţi venit aici tocmai astăzi şi de modul în care aţi înflăcărat adunarea, dar sunt sigur că aveţi un motiv special, spuse, dându-i drumul la mână ca să o apuce pe a ei. Sora dumneavoastră?

— Ăăă, mda. Încearcă să se poarte ca o soră.

Ea înţelese ce voia să spună şi îl călcă pe cizmă.

— Ah, scuzaţi-mă. Şi cine este acest domn în vârstă? întrebă reverendul, întinzându-i mâna lui Hug.

— Un vechi prieten de familie, vorbi Hug, pentru prima dată de când începuse slujba şi Jalene observă că era degajat. Îi întinse mâna reverendului şi i-o strânse cu putere.

— Şi despre ce familie poate fi vorba? întrebă reverendul.

— Iertaţi-mi întreruperea, interveni Taylor, luând sub control discuţia. Datorită naturii delicate a misiunii noastre, nu vă putem dezvălui adevărata noastră identitate, dar cred că e suficient să vă spunem că lucrăm pentru guvern şi că sperăm să contăm pe încrederea şi înţelegerea dumneavoastră.

— Misiunea mea e doar să îl slujesc pe Dumnezeu. În general nu îmi place să mă bag în politică, dar vă rog să continuaţi, răspunse reverendul.

— Aveţi o persoană pe nume Looney îngropată în cimitir? Dacă da, am vrea să ne arătaţi mormântul.

— Veniţi afară, le spuse părintele şi închise uşile bisericii după ei.

Stăteau în plin soare. Jalene spera să nu dureze mult, pentru că nu mai putea suporta căldura, cu gluga pe cap şi cu haina de călărie strânsă pe corp.

— Un domn, un văr de-al răposatului Looney m-a întrebat acelaşi lucru. Mi-a arătat un testament - un document oficial, vă asigur. Acest Looney îi lăsase ceva domnului acestuia, dar, destul de ciudat, ceruse ca acest lucru să fie îngropat lângă mormântul lui.

În sinea ei, Jalene era foarte bucuroasă, dar rămase tăcută. Atât Taylor, cât şi Hug afişau un calm care le trăda experienţa. Era mai bine să nu intervină.

— Şi a găsit acest domn ceea ce căuta? întrebă Taylor.

— Mai întâi să vă explic. Nu sunt de acord ca oricine să vină şi să sape prin cimitirul meu, dar omul acesta avea un testament, iar sicriul ar fi rămas neatins în plus. Acest văr a adus flori şi a făcut o donaţie substanţială pentru a fi plantat la loc gazonul din jurul mormântului. Era un adevărat gentilom şi doamna care îl însoţea era frumoasă, cu toate că nu a vorbit mai deloc.

— Această femeie era destul de... dotată? spuse Hug.

Jalene se miră că Hug reuşise să renunţe la calmul lui. Se uita fix la omul căruia îi pusese o asemenea întrebare.

— Nu prea observ părţile anatomice ale femeilor. Cu toate acestea, cu greu ar fi trecut neobservat un piept atât de bine dezvoltat, spuse el, după care îşi duse mâna la gură, parcă pentru a anula cele spuse.

Lui Jalene nu îi plăcea unde ajunsese discuţia şi interveni:

— Ne puteţi arăta acum unde se află mormântul?

Shelbourne făcu câţiva paşi spre poarta de fier a cimitirului de lângă biserică.

— Un moment, spuse Taylor. S-ar putea să nu fie necesar. Ne puteţi spune ce a găsit?

— Aceasta e partea cea mai ciudată. A săpat peste tot în jurul mormântului, dar nu a găsit nimic. Ca şi cum bătrânul Looney îi jucase o farsă acestui domn. Am spus imediat, chiar acolo o rugăciune pentru mort şi pentru ca Dumnezeu să ne ierte. Nu voiam ca Dumnezeu sau mortul să se înfurie pe noi.

— Ce a făcut cuplul acesta apoi? mai întrebă Taylor.

— Ce puteau face? Pur şi simplu mi-au mulţumit şi au plecat. El era foarte furios. Cred că omul acesta poate fi foarte violent. Nu am de unde să ştiu dacă e aşa, dar oricum am mai spus o rugăciune pentru ca Domnul să fie cu el.

— Mulţumim, părinte, ne-aţi fost de mare ajutor, zise Taylor şi îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

Reverendul îi studie un timp pe toţi trei.

— Sunteţi prea gros îmbrăcaţi pentru o zi atât de călduroasă. De ce nu vă scoateţi haina şi să vă faceţi comozi cu noi, la un picnic?

— Mulţumim, dar trebuie să plecăm. Bunătatea dumneavoastră e prea multă. Sunt sigur că e un loc pentru dumneavoastră la masa Domnului, în Rai, zise Tàylor şi plecă capul în semn de la revedere.

— Draga mea, spuse reverendul către Jalene.

— La revedere, răspunse ea.

— Bună ziua şi vă mulţumim, spuse şi Hug. Nu o să uit niciodată ziua aceasta.

— Mergi întru Domnul, bătrâne.

Cei trei rămaseră în tăcere până când reverendul se îndepărtă. Hug o apucă pe Jalene de braţ şi o îmbrăţişă.

— Ai avut dreptate. Totul nu era decât în imaginaţia mea. Eşti extraordinară.

Îi dădu drumul după un timp şi o sărută pe obraz.

Cu răsuflarea tăiată de gestul neaşteptat al lui Hug, Jalene nu reuşi să spună că era bucuroasă să fi fost de vreun ajutor. Taylor o privea ca şi cum ar fi comis un păcat grav. Cu toate acestea, curând se calmă.

— E târziu. Ar trebui să mergem.

— Dar încotro? întrebă Hug care încă o ţinea pe Jalene de talie.

— La White Wylie, să-l întrebăm pe Wil
unde a ascuns cu adevărat harta. Donnegan nu
știe că e în viață, dar noi știm. Trebuie să fie
deja conștient și am senzația că harta aceea va
da răspunsuri la multe întrebări, mai zise și se
îndreptă cu pas viguros spre trăsură.

Pe de altă parte, Jalene nu era bucuroasă
deloc că o dată ce Taylor ar fi găsit harta,
fratele ei ar fi fost implicat.

CAPITOLUL 14

— Cum adică a plecat? îl întrebă Taylor pe White Wylie. Unde? Cum?

Acesta fusese primul lucru pe care li-l spusese după ce îi recunoscu. Când ajunseseră şi văzură că Wylie nu era în casă, se duseseră în spatele casei, într-un adăpost pe care îl folosea pentru uscatul stofei. Înăuntru îl găsiră pe Wylie care inspecta nişte bare pe care trebuia întinsă stofa.

— Ştiu că nu au trecut decât două zile de când mi l-aţi lăsat în gijă şi pentru asta mă simt îngrozitor. Cu toate acestea, nu aveam cum să-l opresc. Când s-a trezit, i-am spus unde se afla şi i-am răspuns la câteva întrebări. Abia azi dimineaţă am aflat că a plecat. Cred că a plecat pe jos, din moment ce nu lipseşte nici un cal.

— Dar nu se înănătoşise îndeajuns pentru a călători, protestă Jalene. Fără să mai vorbim că nu putea pleca pe jos.

— Asta depinde de ce planuri avea. Îmi pare rău, zise Wylie, dând din cap, pentru a-şi sublinia spusele. Nu ştiu ce motive avea, dar trebuie să fi fost foarte importante.

— La dracu'! exclamă Taylor, întorcându-se pe călcâie şi aproape răsturnându-l pe Hug, care stătea în spatele lui. Scuză-mă, îi spuse, apoi i se adresă lui Wylie: Ai idee încotro o putea lua?

— Nu, dar mi s-a părut curios aseară că insista să-mi mulţumească pentru ospitalitate. Nu o dată, ci de deseori. Ar fi trebuit să bănuiesc ceva.

— Nu cred că Wil ţi-a spus ceva despre vreo hartă, întrebă Hug.

Wylie scutură din cap.

— Ar fi fost bine, continuă Hug. Sunt sigur că acea hartă ne-ar face să câştigăm foarte mult timp.

— Aşa cred şi eu, spuse Taylor, dar nu o avem. Trebuie să-l facem pe Donnegan să vină la noi. Deci planul iniţial rămâne valabil.

— V-a lăsat Wil vreun mesaj pentru mine? întrebă Jalene, cuprinsă de tristeţe.

— Nu, dar m-a întrebat unde vă aflaţi şi dacă sunteţi în siguranţă. Nimic altceva. Încă o dată, îmi pare rău.

Jalene se frecă la frunte. Picioarele o dureau, ca şi cum ar fi crescut de trei ori în greutate. Trase aer în piept, în încercarea de a se stapâni.

— Ce o să se întâmple cu el? Nu e destul de sănătos să..., se întrerupse, hotărându-se să nu mai spună nimic. La ce bun?

— Wylie, zise ea apoi, aş vrea să mă odihnesc puţin. Mă pot întinde în camera în care am mai stat?

— Da, desigur. Vă voi aduce bagajul mai târziu.

Se întoarse fără să adreseze nici un cuvânt celor trei bărbaţi şi ieşi din încăpere.

— Sărmana doamnă, suferă atât de mult pentru prietenul ei! şi noi nu putem face nimic, zise Hug.

Taylor strânse din buze şi aprobă din cap. Plecarea lui Wil ridica nişte întrebări în privinţa motivelor pe care le avusese. De ce era nevoie să fugă, din moment ce trebuia să se refacă şi Donnegan oricum îl credea mort? Poate era implicat mai mult decât ştia Jalene.

— Nu te mai uita aşa la mine, zise Hug şi îl bătu pe Wylie pe umăr. Nu ai mai văzut vreun bătrân până acum?

— Ba da, dar ai la ce te uita când vă văd pe toţi trei. E greu să vă recunosc, mai ales pe domniţă.

Wylie îl lovi prietenește pe Hug în burtă, înainte de a ridica un deget spre Taylor.

— V-am văzut pe amândoi făcând lucruri nebuneşti şi înainte şi nu am pus nici o întrebare. Nu e treaba mea, dar ar fi mai bine dacă domniţa care merge cu voi nu ar fi folosită doar ca un obiect. Ar fi bine să ţineţi minte că e o doamnă şi să vă purtaţi cu ea cum se cuvine.

— Wylie, în afară de tatăl meu, eşti printre puţinii cărora le permit să-mi vorbească astfel, dar înţeleg că te-ai ataşat mult de ea şi ai şi dreptate.

Înţelegerea cu Wylie îl mai liniştea pe Taylor, cu toate că ştia că nu se purtase cu ea totdeauna ca şi cum ar fi fost o doamnă.

Era o fructă coaptă, gata de a fi culeasă şi îşi permisese multe cu ea. La naiba! în trecut nu se purtase aşa cu femeile. Jalene merita să i se facă curte cum se cuvenea oricărei doamne din clasa ei socială. Cu toate acestea,

simţea că el avea atuul şi ştia să-l folosească la timp. Încă îl mai dorea. Nu era în stare să recunoască acest lucru, dar el îşi dădea seama din felul cum reacţiona la avansurile lui. Acest lucru îl excita şi îl făcea să o dorească din ce în ce mai mult - mai mult decât dorise vreodată o femeie în viaţa lui. Fir-ar să fie! Aceasta era într-adevăr o problemă. Era cu adevărat o doamnă şi nu târfa ordinară al cărei rol îl juca.

În afară de asta, propriul lui simţ al onoarei începuse să îl deranjeze, asta indiferent dacă era o infractoare sau nu, dacă fratele ei fusese contrabandist sau nu. Indiferent dacă distileria Blackwater lucra ilegal sau nu, Jalene investise încredere în el şi spera să o protejeze de Donnegan. Mai mult, spera să afle adevărul în privinţa fratelui ei. Ar fi fost o performanţă din partea lui. Ea avea nevoie de protecţie şi ar fi fost bine să uite de celelalte probleme pentru o vreme.

— Hei! strigă el într-un sfârşit.

Vocea tunătoare a lui Taylor îi sperie pe Hug şi Wylie care se pare că profitaseră de tăcerea lui pentru a discuta în linişte.

Hug făcu ochii mari spre Taylor.

— Ce dracului!? Ai înnebunit? Vrei să murim de sperietură?

— Vreau să scap de presiunea asta din bojoci. Mergem în vizită la gemene? îl întrebă el pe Hug.

— Da, sigur, spuse Hug şi îşi duse mâna la pataloni. A trecut prea mult timp şi pentru mine.

— Atunci plecaţi, travestiţilor nebuni, zise Wylie, gonindu-i cu un gest sugestiv. Mergeţi la King's Arms?

— Da. Nu ne aştepta cu masa pe nici unul dintre noi.

— Şi cu doamna ce fac? întrebă Wylie.

— Stai cu ochii pe ea. Încă mai e îngrijorată de Wil şi probabil se simte răspunzătoare, dar în curând o să-şi dea seama că nu are nimic de făcut. O să fie bine.

— Da, aşa o să fac, răspunse el, în timp ce ei ieşiră şi trântiră uşa adăpostului uscătoriei.

Taylor şi Hug merseră până în faţa casei lui Wylie, unde îşi lăsaseră trăsura. Fiecare începu să deshame câte un cal. Cu asemenea ocazii, Taylor l-ar fi preferat pe Aristotel, dar drumul acesta cerea alte mijloace de transport şi în plus Taylor ştia că la ora aceea Quinn se ocupa de armăsarul lui preferat.

Hug încălecă şi, în timp ce Taylor făcea acelaşi lucru, îl întrebă:

— Ce înţelegi din fuga lui Wil?

— Nu sunt sigur, dar trebuie să fiu de acord cu Wylie. Ceva nu era în ordine. Sper ca cineva la tavernă să-l fi văzut, măcar când trecea pe stradă.

Taylor era deja în şa şi ambii porniră la pas.

— Şi acum ce facem? întrebă Hug.

— Mâine o pornim în direcţia în care am stabilit la început. Continuăm să ne prefacem că vindem whisky de contrabandă, la un preţ competitiv. Cât despre noaptea asta, continuă, dând des din gene, Isabella e a ta şi Annabella e a mea.

Cu acestea, dădu pinteni calului şi porni în galop.

— Spre King's Arms! strigă Hug, ridicând un braţ în aer ca şi cum ar fi pornit la atac, în urma lui Taylor.

*

— Încotro duce poteca asta? Aş vrea să fac o plimbare, îl întrebă Jalene pe Wylie,

după ce îi înmână ceaşca de ceai pe care o băuse.

Nu dormise decât o oră sau două. Din fericire, se simţea ca şi cum ar fi dormit opt, dar senzaţia neplăcută din stomac, cauzată de plecarea neaşteptată a lui Wil, încă o mai chinuia.

— De fapt, merge în cerc, dar o să ajungeţi la un moment dat la o altă potecă. Dacă o luaţi pe acolo, o să treceţi o apă spre Enniskillen. Dar e destul de departe, îi răspunse Wylie şi îşi puse şi el ceaşca pe tavă.

— Mulţumesc, dar nu cred că o să ajung atât de departe, mai ales dacă Taylor şi cu Hug au plecat într-acolo. Cred că puţină plimbare o să-mi facă bine.

— Şi cărarea e foarte frumoasă, zise el şi sprâncenele i se ridicară deodată. E o parte care trece prin pădure. După aceea, dă într-un luminiş şi dacă te uiţi bine împrejur, vei găsi cele mai bune ciuperci din regiune... mai spuse Wylie, dar se opri brusc.

— Şi?

— Şi nimic, voiam doar să vă spun asta.

— Vrei să-ţi aduc nişte ciuperci?

— Ah, nu, nu v-aş putea cere aşa ceva.

— De ce nu? Mi-ar face plăcere, spuse ea sincer. Unde e coşul?

— Nu ştiu dacă..., ezită Wylie.

— Haide, dă-mi un coş.

Ezită puţin, apoi ieşi din salonul în care stătuseră amândoi. Câteva momente mai târziu se întoarse cu un coş de nuiele, acoperit cu o pânză, care putea conţine până la patruzeci de ciuperci, după aprecierile ei.

— Am poftă de ciulama de ciuperci de o săptămână, dar nu am avut timp să le culeg.

Wylie spuse acestea în timp ce se lingea pe buze, ca şi cum ar fi simţit gustul ciupercilor în gură. Jalene zâmbi. O mâncare cum era aceasta, cu sos alb şi verdeţuri îl făcea pe acest om la fel de fericit ca un băieţel care primea dulciuri. Îi făcea plăcere să îl bucure într-un fel.

— Când mă întorc, o să ai destule pentru tocană. Nu cred că stau mult; cred că mă voi întoarce înainte de căderea serii.

Îşi puse coşul pe un umăr şi ieşi din salon fără haină, pentru că aerul de afară nu era încă rece.

O dată ajunsă afară, urmă cărarea până când ajunse la câmp. Mergea şi privea iarba deasă şi înaltă care se balansa în bătaia

vântului slab. Curând fu prinsă de efectul hipnotic. Ridică privirea spre cer, bucurându-se de ora aceasta fericită a după-amiezii. S-ar fi bucurat mai mult de ea dacă Wil ar fi fost acolo, cu ea.

Ceva mai devreme, în timp ce încerca să se odihnească, încercase să înțeleagă ce îl putuse face să plece atât de neașteptat și mai ales rănit. Își reamintise de nenumărate ori conversația lor. Nimic nu i se păruse neobișnuit. Tot ceea ce știa era că Wil deținea o hartă care avea ceva de-a face cu James. Cel puțin, asta aflase de la Donnegan. James o scăpase. Wil o recuperase. Omul lui fusese martor și Donnegan o voia înapoi.

După douăzeci de minute, cărarea începu să urce o pantă. În vârful colinei se opri și privi în urmă. Casa lui Wylie, câmpul de albire și acareturile se aflau la o depărtare mai mare decât se așteptase. Se întoarse și văzu soarele care abia trecea prin copacii de la o distanță de aproape o jumătate de milă. Pentru ea nu era departe, din moment ce era obișnuită să meargă pe jos trei până la cinci mile pe lângă Sorrel House, casa ei.

Se bucura de ziua frumoasă. Abia când se apropie de pădurice, simți răcoarea acesteia și

mirosul pământului reavăn îi reaminti o plimbare similară. Cine ar fi crezut-o că mersese mile în şir împreună cu un bărbat, nefiind îmbrăcaţi decât cu o simplă pătură de lână? În plus, trecuse mult timp până îi convinseseră pe soldaţi.

Se gândea la acea scenă şi zâmbea de una singură, până în momentul în care auzi mişcare. Îşi dădu brusc seama că avea să fie lipsită de apărare în cazul în care un animal sălbatic, un tâlhar - poate chiar Donnegan - avea să o atace. Gândul acesta îi ridică părul în cap. Pentru un timp nu făcu altceva decât să asculte zgomotele câmpiei, atentă la orice sunet care i s-ar fi părut suspect. Îi era frică să respire şi se întreba cum reuşise să-şi lase imaginaţia să o sperie. Dacă Wylie ar fi ştiut că nu era un drum sigur, i-ar fi spus-o şi nu ar fi lăsat-o să plece.

Plimbarea nu îi mai făcea plăcere. Începu să se grăbească spre luminişul care se zărea la capătul pădurii. Paşii nu i se opriră până când nu ajunse în acel loc.

După ce se opri câteva momente pentru a lăsa inima să i se liniştească, studie copacii din jur şi pământul, în căutare de ciuperci. Se hotărî să cerceteze zona cea mai aproape de

ea, care părea mai promiţătoare decât celelalte. Foşnetul pantalonaşilor ei şi cel al coşului care se lipea de rochie erau singurele zgomote neobişnuite în timp ce înainta prin tufa deasă.

Locul ales era plin de ciuperci comestibile şi începu să umple coşul. Când ultima ciupercă fu pusă cu grijă în coş, trase şnurul şi îl închise. În acel moment, simţi că era privită.

— Cine e acolo? întrebă ea tare, cu un glas pe care nici ea însăşi nu îl recunoscu. Ştiu că eşti acolo. Ce vrei?

Orice sau oricine ar fi fost, nu răspunse, dar auzi zgomot de paşi în direcţia ei. Dar nu avea de gând să aştepte să afle ce era. Cu coşul într-o mână şi poalele rochiei în cealaltă, începu să fugă de bestie.

— Staţi! Nu vă vreau răul, se auzi o voce tânără în spatele ei.

Se opri imediat şi observă un copil care apăru în faţa ei. Inima îi săltă, dar se mai linişti când observă că nu era decât un copil.

— Nu e politicos să tragi cu ochiul aşa la o doamnă, îl certă, apoi observă că ducea o undiţă pe umăr. Părea să aibă treisprezece ani, dar era înalt pentru vârsta lui. Cămaşa murdară şi pantalonii uzaţi dovedeau că

locuieşte într-una din casele de pescari din apropiere.

— Nu am vrut să trag cu ochiul, spuse el, cu o voce speriată în timp ce încerca să scoată două ciuperci mari din buzunarul pantalonilor. Mi-a fost teamă să vă dau de ştire că eram aici, zise, întinzându-i ciupercile să le vadă. Nu o să mă spui, nu?

— Să te spun? Pentru ce şi cui? întrebă, neînţelegând despre ce vorbea copilul.

— Pentru că am luat ciupercile. Tatăl meu mi-a spus să nu mai iau, dar nu sunt decât două, pentru pescuit.

— Sunt sigură că nimeni nu o să ducă lipsa a două ciuperci, spuse, întinzându-i ciupercile la loc.

Ştia că mulţi proprietari interziceau oricui să vâneze, să recolteze sau să ia orice de pe pământurile lor, dar alţii erau generoşi, cu condiţia ca cei care luau să nu exagereze sau să nu le strice pământul

Băiatul privea fix la ciupercile din palmă.

— Mulţumesc. Nu am vrut să vă sperii, dar nu voiam să fiu prins. Când am văzut că începeţi să fugiţi, am crezut că mergeţi să aduceţi oameni şi m-am hotărât să vă rog să mă iertaţi.

Stătea cu privirile plecate, ruşinat de propriile lui comentarii.

Cu toate că se schimbase într-o ţinută mai decentă, ştia că nu arăta prea bine cu părul vopsit în negru, care îi atârna pe după urechi. Îi zâmbi copilului.

— Chiar le plac peştilor ciupercile?

— Da, zise el, ca şi cum ar fi rostit nişte cuvinte magice. Le tai felii şi le bag în cârlig. Forma lor şi culoarea în apa întunecată atrag peştii. Desigur, trebuie să tot mişti de sfoară, dar chiar merge.

— Nu am încercat niciodată cu ciuperci.

— Măi să fie! Pescuiţi? întrebă şi rămase cu gura deschisă un timp, înainte de a pleca privirile în pământ. Scuzaţi-mă, e doar că o doamnă, adică o femeie... Adică...

— Adică o persoană ca mine? îl ajută ea, fără să se simtă jignită, cu toate că o recunoscuse ca fiind o femeie uşoară, cu toată vârsta lui fragedă. Cu toate că bărbaţii din taverne o considerau astfel, o neliniştea faptul că un copil avea aceeaşi părere.

— Da, răspunse el şi roşi, cu toate că îi era recunoscător pentru ajutor.

— Nu mai pescuiesc acum, dar obiş-

nuiam în copilărie, împreună cu tatăl şi cu fratele meu.

Tristeţea o cuprinse, dar reuşi să o înfrângă.

— Unde pescuieşti tu?

— Pe podul de piatră de la Enniskillen dar am dreptul să pescuiesc, zău că am.

— Te cred, spuse ea.

Băiatul zâmbi şi după un timp o întrebă:

— Vrei să vii cu mine la pescuit?

Nu ar fi vrut să îl refuze, dar se făcea târziu şi Wylie avea să fie îngijorat.

— Aş vrea, dar sunt aşteptată înapoi acasă înainte de căderea serii.

Descumpănirea înlocui imediat entuziasmul copilului. Părea foarte trist şi ei îi părea rău că ea îi cauzase starea aceasta.

— Tu nu eşti aşteptat acasă?

— Tata m-a trimis să aduc câte ceva pentru cină acasă.

— Aha, spuse ea, dar nu se răzgândi. Trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Cum te numeşti?

— Thomas.

Îi întinse mâna şi când el i-o luă politicos şi se înclină, îi spuse:

— Eu sunt coniţa Jalene, Thomas.

Acesta părea neîncrezător.

— E ceva în neregulă? întrebă Jalene.

— Pot să merg cu dumneavoastră un pic?

Jalene se opri. Cererea lui era îndrăzneață, dar era tânăr și simțea că o simpatiza. Pe de altă parte, ceva se părea că îl neliniștește.

— Bine, dar numai prin pădure, până la celălalt luminiș. Peștele te așteaptă să îl pescuiești și nu vrei să-ți dezamăgești tatăl, nu-i așa?

— Promit, replică Thomas.

Porniră unul lângă celălalt pe cărare. Thomas ducea undița pe umăr, iar ea își ducea coșul plin de ciuperci. Cu toate că era sigură că nu ar fi fost nici un pericol să stea de vorbă cu băiatul, se gândea că, cu cât știau mai puțini de existența ei, cu atât era mai bine, așa că evită să discute despre ea.

— Mai ai frați sau surori?

— Două surori și doi frați. Eu sunt cel mai mare, spuse el, cu mândrie.

Durerea o cuprinse din nou la amintirea lui James. Trebuie că suferința i se citea pe față, din moment ce băiatul întrebă imediat:

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse ea, alungându-şi gândurile. Mă gândeam la fratele meu.

Se lupta cu impulsul de a-i spune de moartea fratelui ei, dar renunţă repede. Nu trebuia să ştie nimic de suferinţa ei.

Înainte ca el să apuce să pună vreo întrebare personală, Jalene zise:

— Îi iei şi pe fraţii sau pe surorile tale la pescuit?

— Desigur, dar nu atât de departe de casă. Prietenul meu mai mergea cu mine.

Thomas se încruntă brusc, dar de data aceasta era clar că era vorba de o luptă internă între a-i spune sau nu. Jalene îl încurajă să continue.

— Te-ai certat cu el?

Mai merseră câţiva paşi înainte ca el să începă să vorbească.

— Nu sunteţi de pe aici, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Atunci vă spun, dar numai ca să-l ajut pe prietenul meu. Dar promiteţi să nu mai spuneţi nimănui?

Orice se hotărâse băiatul să dezvăluiască, era ceva foarte important şi ea se temea că avea să o neliniştească. Îi părea rău că se băga în treburi care nu erau ale ei şi nu ştia cum îl

putea ajuta, decât ascutându-l. Poate doar de asta avea el nevoie.

— Da, promit, spuse în cele din urmă.

Observă că pe faţa băiatului se putea vedea relaxarea.

— Autorităţile cred că prietenul meu a dispărut, dar eu ştiu că s-a întâlnit cu o femeie care l-a convins să plece de aici. Am jurat să ţin secretul, dar când am văzut cât de tristă era familia lui m-am simţit vinovat şi am început să cred şi eu că se află în pericol. Nu vreau să îmi trădez prietenul, dar nu am vrut să suflu vreo vorbă până acum, când v-am văzut.

— Nu înţeleg. De ce a plecat fără să spună nimic familiei sale?

— Ah, a vrut să le spună, dar femeia aceea i-a spus că munca pe care o avea de făcut era secretă. Nimeni nu trebuia să afle despre ea. Prietenul meu nu ştia despre ce era vorba, decât că avea să câştige mai mult într-o lună decât câştigă mama şi tatăl meu într-un an. Ştiu că nu voia să-i supere, dar voia să le ofere o viaţă mai uşoară şi mai spunea că nu are de ales.

— De ce ţi-a spus toate aste ţie?

— Întârziase la partida de pescuit... Din

partea femeii aceleia şi nu voia să mă supăr pe el.

— Nu se întreba în ce consta munca, sau de ce era atât de bine plătită?

— Femeia îi spusese că totul era în limitele legii.

— Ţi-a spus ceva despre această femeie? Cum arăta sau altceva

— Nu. Tot ce ştiu e că se îndrepta spre nord, pe coasta de vest. Asta e tot ce spunea că îmi poate spune.

Se gândi la această informaţie. Era foarte ciudat şi se întreba dacă ceilalţi copii fuseseră momiţi în acelaşi fel. Nesigură de ceea ce avea de făcut, întrebă:

— Cum vrei să te ajut?

— Nu ştiu decât că aţi putea vorbi cu autorităţile şi le-aţi spune toate astea, fără să menţionaţi numele meu.

— Aş fi fericită să te ajut, dar ne trebuie multe alte amănunte. Îţi aduci aminte şi de altceva ce ţi-a spus?

— Nu, răspunse copilul, vizibil liniştit acum

Jalene ar fi vrut să simtă şi ea aceeaşi linişte. Ajunseseră la luminişul din cealaltă parte a pădurii, spre casa lui White Wylie.

Îi întinse mâna lui Thomas.

— O să vorbesc despre asta cu un prieten care ne poate ajuta. Nu te mai îngrijora. Ceea ce ai făcut a fost foarte bine. La revedere, Thomas.

— Vă mulţumesc. Nu o să uit bunătatea dumneavoastră. Mai veniţi pe aici?

— Nu cred, dar dacă o să mai vin, sunt sigură că o să mă plimb puţin, îi spuse, cu un zâmbet cald.

Thomas se îmbujoră şi se întoarse spre cărarea pe care veniseră, Jalene îl urmări un timp îndepărându-se, apoi observă că se întoarse repede şi alergă spre ea.

— Uitasem mai devreme. Prietenul meu i-a spus o dată pe nume. Zicea că o cheamă doamna Nelly.

CAPITOLUL 15

Taylor se trezea încet şi în cele din urmă îşi dădu seama de că de la sânii Annabellei î venea căldura din spate. Un picior al ei î încolăcea posesiv şi cu o mână îi mângâia muşchii din talie. Ceva mai devreme, când intrară în aşternut, mângâierile Annabellei îi aduseseră mai degrabă somn decât descărcarea la care se aşteptase. Fără îndoială, ultimele zile îl marcaseră.

Acum, după o oră sau două de somn, încă nu era excitat de desfrânată. Ca şi cum ar fi vrut să-i dovedească că minţea, bărbăţia lui se trezi brusc la viaţă când Annabella începu să-l mângâie din nou. Era doar o reacţie slabă, care îi displăcea. Voia mai mult. Voia totul. Dorea senzaţii ca acelea trăite cu... Jalene. Imaginea ei îi apăru în minte. Simplul gând al goliciunii trupului ei în braţele lui... Fir-ar să

fie! Amintirile acestea îl făceau să nu mai simtă căldura unei târfe lângă el. Îi dădu Annabellei mâna la o parte şi se ridică din pat.

— Trupul tău mă vrea, dar cred că gândul îţi e aiurea, spuse ea, ridicându-se în pat şi dezvelindu-şi sânii fără jenă.

— Da. Se aplecă şi o sărută pe obraz. Eşti o scumpă, Annabella şi una foarte deşteaptă, zise şi începu să-şi strângă hainele aruncate prin toată camera.

— E vorba de o altă femeie, nu-i aşa? întrebă ea.

Taylor îşi puse pantalonii de un verde ţipător şi se aşeză pe pat, lângă ea.

— Annabella, nu mai e nimeni ca tine. Totdeauna îţi voi păstra un loc în inimă, doar că...

— Eşti îndrăgostit, îl întrerupse ea, surprinsă.

— Doamne Dumnezeule! Nu! exclamă şi sări în picioare ca şi cum l-ar fi muşcat. În timp ce îşi închidea cămaşa roz, îi aruncă o privire. Ce dracului găseşti atât de amuzant? o întrebă printre dinţi şi se întoarse cu spatele.

— Nu ştiu cine e norocoasa, dar e sigur că ţi-a afectat gusturile. Astea sunt cele mai ţipătoare haine din câte am văzut, spuse ea chicotind.

— Ţi-am mai spus că nu e vorba de nici o femeie şi am un motiv solid pentru a purta hainele astea, zise el, încheindu-şi haina cu nasturi de alamă.

— Unde te duci, iubitule? îl mai întrebă Annabella, în timp ce se îmbrăca.

— Jos. Cred că Hug mă aşteaptă.

— Cu siguranţă, dacă Isabella a fost mai norocoasă decât mine, zise ea repede şi aruncă cu o pernă după el.

Taylor se întoarse şi îi aruncă o privire furioasă.

— Te tachinam, asta-i tot. Înţeleg mai multe decât crezi tu.

Taylor îi adresă un zâmbet şi îi aruncă perna înapoi, înainte de a închide uşa în urma lui.

*

— Nu e nevoie să mă conduci înăuntru, Wylie. Mă descurc şi singură, insistă Jalene.

— Nu plec până când nu vă văd în siguranţă cu Taylor sau cu Hug, spuse Wylie, întinzându-i o mână pentru a o ajuta să coboare din trăsură.

Cu toate că White Wylie nu era omul care să renunțe, fusese ferm în intenția de a o însoți la King's Arms. Nu era locul în care o doamnă să intre singură, după căderea serii. Zâmbea în sinea ei la ceea ce spusese. Cu siguranța că așa era, dar Jalene ar fi venit aici oricum, cu sau fără escorta lui Wylie.

Încă o dată, pentru a-și intra în rol, se schimbase cu rochia verde și își pusese șalul negru. Trifoiul de mătase se afla la locul lui, pe obraz. O dată înăuntru, Wylie i-l arătă pe Hug care stătea la o masă cu o roșcată atrăgătoare.

— Uite-l pe Hug. Poți să pleci acum.

— Nu. După cât se pare, nu vrea să fie deranjat, spuse Wylie.

O altă roșcată, care semăna mult cu cea care stătea la masă cu Hug, se apropie de ei și îi spuse lui Jalene:

— Uite ce e, fato. Asta-i taverna mea și a surorii mele. Nu avem nevoie de tine pe aici.

Se îndreptă apoi spre Wylie și spuse:

— În schimb, tu poți să mai rămâi.

Acesta se încruntă și Jalene interveni:

— Nu am venit aici să vă fac concurență. Caut pe cineva. De fapt, chiar pe cel de acolo, zise, îndreptând un deget spre Taylor,

care juca cărţi cu mai mulţi bărbaţi la o masă în spatele lui Hug.

— I-auzi! şi ce treabă ai cu el?

— Asta nu te priveşte, nu te supăra.

— Păi tocmai că mă supăr. Am stat toată după-amiaza cu domnul şi ştiu că nu vrea să fie deranjat, spuse roşcata.

Gelozia parcă îi dăduse un pumn în stomac. Fusese cu femeia aceasta, dar ce îi păsa ei, în fond? Nu avea nici un drept asupra lui. Îşi puse o mână pe stomac, gândindu-se că acea senzaţie era provocată doar de faptul că nu mâncase încă.

— E o prietenă, Annabella, se auzi glasul lui Hug care apăruse lângă ea. Avea o expresie de furie pe faţă şi îl privea atent pe Wylie.

— Ştiu la ce te gândeşti, se explică acesta, dar ar fi venit aici oricum. Cel puţin m-a lăsat să o însoţesc. Acum că a ajuns cu bine, cu permisiunea dumneavoastră, o să plec.

Hug se uită apoi la ea.

— E adevărat. Nu fi supărat pe Wylie. A încercat să mă facă să mă răzgândesc, dar nici nu am vrut să aud. Îţi mulţumesc că m-ai însoţit. Eşti un scump, spuse şi îl sărută pe Wylie pe obraz.

Chiar în semiobscuritatea tavernei, se vedea clar că Wylie roşi.

— Ai făcut foarte bine, îl asigură Hug, bătându-l pe spate. Nu-ţi mai face griji.

— Da, zise Wylie şi se îndreptă spre ieşire.

— E doar în vizită, îi spuse Hug Annabellei şi apoi o conduse pe Jalene la o masă apropiată de cea la care stătea Taylor.

Jalene se întreba ce se întâmplase cu roşcata care stătea de vorbă cu Hug, dar când se aşeză le zăriră pe cele două stând la bar şi privind-o cu atenţie. Semănau atât de bine încât nu mai ştia cine o întâmpinase. Se trezi din reverie când auzi glasul lui Hug.

— Jalene, ce cauţi aici?

— Trebuie să vorbesc cu Taylor. Am aflat lucruri noi.

— Nu puteai să aştepţi până dimineaţă? întebă Hug, încruntat.

— Nu, răspunse ea, ştiind că minţea, dar în agitaţia ei, voise să vină aici să împărtăşească ştirile chiar în acea seară. Wylie încercase să-i explice cu delicateţe că Taylor şi Hug s-ar putea să fie ocupaţi. Jalene nu îl băgă în seamă, neînchipuindu-şi ce însemna asta. Acum, că se confruntase cu roşcata fru-

moasă, înţelesese. O supăra faptul că Taylor era în stare să vrea să facă dragoste cu ea şi să se arunce în patul acesteia imediat după aceea. Totuşi, veştile ei nu puteau aştepta până dimineaţă.

— Nu, repetă când observă că Hug aştepta să continue.

— Nu poţi să-mi spui şi mie despre ce e vorba?

— Ba da, dar aş vrea să vă spun amândurora în acelaşi timp.

Îşi dădea seama că era încăpăţânată, dar nu îi păsa. De-abia aştepta să-i spună lui Taylor că într-adevăr Donnegan se îndreptase în direcţia pe care ea o presupusese. Voia să primească scuzele lui imediat. Privi la mesele din jur şi la un moment dat îşi dădu seama că Taylor o privea fix. Privirile li se încleştară un timp, apoi ridică cărţile şi începu să le fileze. Inima îi bătea tare. Era neplăcut surprins? Era curios? Nu se putea şti.

Hug, care se pare că o urmărise până acum, spuse:

— Cred că ai observat că Taylor e în toiul unui joc de cărţi. În momentele acestea e foarte morocănos. Orice ar fi, o femeie nu are voie să îl deranjeze.

— Atunci joacă pe bani. Spune-i, te rog că vreau să îi vorbesc.

— A murit cineva?

— Nu.

— E cineva în pericol?

— Nu.

— Nu îl voi deranja, Jalene, spuse Hug ispru, punând o mână pe braţul ei. Îmi pare rău.

— Foarte bine, zise ea, dar deja avea un plan de a-i atrage atenţia. Presupun că dacă ar părăsi de bună voie masa de joc şi ar veni aici ar fi altceva.

— Desigur.

— Erai cu o femeie şi te-am întrerupt. Îmi cer scuze.

— O cunosc de multă vreme, nu-ţi face griji. Îmi face plăcere să stau cu tine.

Jalene îi zâmbi, bucuroasă să îl implice în planul său.

— Trebuie să-i atragem atenţia pentru a-l face să vină la masa noastră.

— Ce vrei să spui?

— Să luăm o sticlă şi să o bem. Vom deveni gălăgioşi şi va veni aici.

— Nu vorbeşti serios, replică Hug, cu ochii mari. O să-ţi fie rău. Mai mult, Taylor se va enerva pentru că am admis aşa ceva.

— Nu admiţi nimic. Trebuie să vorbesc cu el şi dacă ăsta e singurul mod de a o face, asta e, spuse Jalen şi îşi încrucişă braţele la piept, într-o atitudine de încăpăţânare.

— Jalene, ştii că ţin la tine şi că aş face orice mi-ai cere, dar asta e prea mult.

— Nu-ţi face griji, zise ea, aplecându-se spre el. Poţi să ţii un secret?

— Da. Ce este?

Ce bărbat tolerant! Avea atâta răbdare cu ea.

— Sunt imună la alcool. Nu mă afectează câtuşi de puţin.

Hug tăcu un timp, apoi o întrebă cu o privire sceptică.

— Cum se poate? Ce vrei să spui?

— Ai uitat că am crescut într-o distilerie? Tatăl meu voia să fie sigur că niciodată nu aveam să ne îmbătăm, aşa că ne punea câte puţin whisky să bem din când în când, dar foarte puţin. Mama mea nu a fost de acord, dar când a văzut că nu ne făcea rău, a încetat să se mai certe cu tata pe subiectul acesta. După ce a murit, James trebuia să deguste băutura. De multe ori, degustam şi eu. Pot să beau foarte mult, fără să mă afecteze.

Fața lui Hug exprima în același timp surpriză și admirație și ea înțelese că îi câștigase încrederea. Se ridică și se duse la bar. După ce schimbă câteva cuvinte cu cele două gemene, se întoarse cu o sticlă plină și două pahare. Puse unul din ele în fața ei și i-l umplu.

Jalene îl ridică la buze, îl mirosi și îl dădu peste cap. Alcoolul o ardea pe gât și o făcea să tușească. Hug se uita la ea, neîncrezător.

— E în regulă. Mi-a intrat pe altă țeavă, asta-i tot, îi zâmbi și începu să tușească. Își dădea seama că trecuse mult timp de când nu mai gustase alcool.

Împinse paharul gol spre Hug și acesta îl umplu din nou. De data aceasta așteptă ca el să îl termine înainte de a-l da pe al doilea peste cap.

— Vezi? E foarte simplu, i se adresă apoi și își umplu singură al treilea pahar.

— Da, dar nu e nevoie să bei toată sticla sau să încerci să-mi dovedești ceva. Te cred. Nu mulți bărbați pot bea două unul după altul, așa cum ai făcut tu. Ai văzut vreodată un bărbat care a băut prea mult?

— Nu, nu cred. Tatăl meu avea reguli stricte în privința băutului.

Un val de căldură o cuprinse şi îşi simţea obrajii arzând.

— Ne-a spus că abuzul de alcool poate face ca oamenii să facă lucruri anormale, de exemplu să nu mai poată vorbi corect sau să se clatine.

— Da. În plus, unii devin răi, iar alţi sentimentali.

Jalene bău al treilea pahar şi îl umplu pe al patrulea.

— Şi tu cum devii? întrebă, cu toate că ştia răspunsul.

Hug bău al doilea pahar de whisky şi îşi trase scaunul mai aproape de al ei.

— E mult mai plăcut să fii sentimental.

Jalene chicoti şi se apropie de el. În acel moment, Hug îi puse o mână pe după umeri şi o trase la pieptul lui lat. Acest gest parcă îi goli capul de gânduri şi încerca să se concentreze asupra ameţelii care o cuprinsese mai mult decât asupra avansurilor lui. Doamne Dumnezeule! Avea de gând să o sărute şi mesajul din mintea ei, de a rezista, se deplasa cu viteză de melc. Nu reuşea să reacţioneze îndeajuns de rapid. Buzele lui le atinse delicat pe ale ei, apoi o sărută cu pasiune. Când buzele li se despărţiră, îl auzi pe Hug spunând:

— Jalene, ştii ce simt pentru tine.

— Foarte înduioşător. Spune-ne, Hug, se auzi glasul lui Taylor.

Hug şi Jalene se despărţiră în acel moment. Ea ridică privirea spre el şi îi zâmbi.

— Bună, zise, încercând să-l fixeze cu privirea. Încercam să-ţi atragem atenţia, dar văd că te-am supărat.

— Da. Şi există o explicaţie serioasă pentru gestul nostru, comentă Hug.

Jalene duse o mână la gură pentru a-şi înăbuşi un sughiţ, dar scoase un sunet neplăcut, de care începu să râdă. După un timp îl privi pe Taylor.

— Vreau să ştiu ce se întâmplă, spuse aceasta şi mai enervat ca înainte. Pentru moment, trebuie să o ducem înapoi la Wylie, zise şi încercă să o apuce de mână, dar ea se feri.

— Nu vreau să merg la Wylie. Trebuie să îţi spun ceva.

Taylor îi aruncă o privire plină de ură lui Hug.

Acesta îi replică cu o expresie speriată pe faţă.

— Nu e ce crezi. Doar că nu am voie să-ţi explic.

— Aşa e, interveni Jalene. E un secret.

— Minunat, dar asta nu ne împiedică să plecăm.

De data aceasta, Taylor o prinse de braţ şi o strânse cu putere.

— Nu, spuse ea. Va trebuie să mă iei cu scaun cu tot. Nu plec de aici până nu îţi spun tot ce am de spus, adăugă şi se prinse cu putere de scaun cu mâna liberă.

Hug se încruntă şi îi spuse pe un ton liniştitor:

— Jalene, nu e cazul să facem o scenă. Poate vrei să ne spui totul în drum spre Wylie.

Făcu deliberat o figură de copil supărat. Se uită când la faţa contorsionată a lui Taylor, când la cea rugătoare a lui Hug. Avea să se conformeze de dragul lui Hug, căci Taylor nu avea decât să se ducă dracului. Venise la tavernă cu veşti importante şi ei nu voiau acum decât să o vadă plecată.

Dădu drumul la scaun şi se ridică. Se clătina primejdios şi Taylor trebui să o susţină. Jalene puse capul pe pieptul lui şi simţi cât de bine îi făcea răcoarea hainei lui. Se lipi de el mai mult, întrebându-se dacă îl excita sau dacă doar simţea muşchii lui încordaţi.

— La dracu'! blestemă Taylor şi îi luă braţele din jurul taliei lui. Hug, adu caii. Trebuie să o ducem la culcare.

— Da, şopti Jalene ca prin vis, du-mă la culcare, Taylor.

CAPITOLUL 16

Jalene îşi strecură mâna pe sub haina lui Taylor în timp ce acesta o purta în braţe spre camera de oaspeţi a lui Wylie. Pe tot drumul, ea se lipise de el şi îl mângâiase pe tot corpul, excitându-l la nebunie. Cum dracului avea să o dezbrace pentru culcare şi să-şi controleze apetitul sexual în acelaşi timp? Nu avea de gând să îl roage pe Wylie să fac asta şi cu atât mai puţin pe Hug.

Hug - ticălosul acela! Se stăpânise din greu să nu îi aplice un pumn în bărbie. Desigur, nu avea nici un drept asupra ei, dar faptul că un alt bărbat o sărutase, mai ales că era cel mai bun prieten al lui, îl afecta mai mult decât se aşteptase. Nu îi plăcea situaţia aceasta şi nu ştia ce avea de făcut.

Îi îndepărtă mâna lui Jalene de sub cămaşă, tocmai când începuse să-i mângâie

părul de pe piept. Cristoase! Simţea că îi arde creierul.

— Încetează! Trebuie să dormi.

Îl luă gemu şi îl îmbrăţişă în timp ce o punea pe pat.

Se aşeză lângă ea şi încercă să scape din îmbrăţişare. Cu toate că era în stare de ebrietate, avea destulă forţă.

— Uite ce e, iubito, nu mă ajuţi cu nimic. Trebuie s cooperezi.

— Credeam că tocmai asta făceam. Sărută mă.

Îi privi ochii care deveniseră ca de fiară, apoi coborî privirea pe buzele ei şi îşi imagină cum ar fi fost să le simtă căldura pe gura lui fierbinte. Un singur sărut, de noapte bună. La dracu'. De ce nu?

O luă în braţe şi depuse un sărut delicat pe buzele ei. Plăcerea îl copleşea. Patima îl cuprinse. Îşi spunea că peste o clipă avea să se depărteze de ea, dar în acel moment ea deschise gura şi limbile lor se întâlniră. Îi simţea gustul dulceag de whisky.

Whisky? Doamne, de făcea? Era gata să facă dragoste cu o femeie beată. O sărută încă o dată scurt şi o lăsă să cadă pe pernele moi. Îi luă apoi braţele de la gâtul lui şi le puse de-a lungul corpului.

Genele i se mişcau, dar rămase cu ochii închişi, pe faţa frumoasă. Cu părul negru răvăşit pe pernă, părea întruchiparea mulţumirii. Poate că acum avea să adoarmă. Aruncă o privire la pantalonii lui, în care ceva îl durea. El, în schimb, trebuia să facă o baie rece înainte de a intra în pat.

Se duse la picioarele patului pentru a-i scoate pantofii.

— A fost un sărut minunat, murmură ea în spatele lui.

Taylor se întoarse şi văzu mulţumit că nu deschisese ochii.

— Îmi pare bine că eşti de acord, spuse el, încercând să-i scoată pantofii. Acum urma partea cea mai dificilă, îşi spunea, privind la şalul înnodat la piept. Cu grijă, îl scoase şi îl aruncă pe dulapul de lângă pat. Mai rămânea problema rochiei verzi. Decolteul larg era o privelişte tentantă. Se frecă la frunte. Ultima oară când o dezbrăcase, îl acuzase de viol. Oare avea să facă acelaşi lucru acum? Fir-ar să fie, avea acum el nevoie de o gură de whisky. Tocmai se pregătea să o învelească şi să renunţe să o mai dezbrace, când Jalene deschise ochii. Avea o expresie seducătoare pe faţă.

— Te doresc, zise ea.

Vorbise atât de încet încât nu era sigur că auzise bine. Îl dorea? Rămase nemişcat, spunându-şi că nu auzise bine.

— Ce ai spus?

— Mi-ai spus că dacă te doresc vreodată, trebuie să te rog. Te rog!

Se ridică şi îşi coborî rochia sub sâni, expunându-i complet.

Era superbă şi cu greu rezista să nu profite de ea. Se dădu în spate câţiva paşi, ştiind că dacă rămânea prea aproape, avea să-şi piardă minţile. Pipăi în spatele lui şi apucă şalul, pe care îl ridică ca pe un scut şi se îndreptă spre ea.

— Acoperă-te. Nu ştii ce faci.

Încercă să i-l dea, dar ea îl apucă atât de repede încât nu apucă să-i dea drumul şi îşi prinse mâna în el. Jalene aruncă şalul pe podea şi se ridică în genunchi. Sânii erau îndreptaţi spre el, cu sfârcurile deja întărite, gata de a fi supte.

— Iubeşte-mă, căpitane Traynor, ordonă ea.

Cum putea refuza?

O trase cu violenţă spre el şi o sărută. Sânii i se lipiră de pieptul lui şi îi trimitea prin

corp fiori de extaz. Gura îi părăsi buzele pentru a o săruta pe obraz, pe gât, pe ureche. Cu răsuflarea tăiată, se depărtă puţin. Ochii îl ardeau de dorinţă. Mâinile îl părăsiră pentru a-şi ridica fustele. Îşi apăsă coapsele de ale lui înainte de a-l îmbrăţişa din nou. Membrul lui îl durea de dorinţă în timp ce se apropia de punctul ei sensibil, cu toate că nu era destul de aproape. Lipind-o la piept, cu o mână îşi coborî pantalonii, eliberând bărbăţia întărită. Îi luă mâna şi i-o puse pe el. Ea îl atinse timid la început, explorând-o, apoi îl strânse cu putere. Taylor simţea că ajunge în punctul culminant.

— Încet, dragoste. Vreau să nu se termine până când nu eşti pregătită.

O sărută încă o dată, cu afecţiune şi o întinse pe pat. Îi mângâia încet sânii şi fiecare sfârc în parte. Apoi îi sărută sfârcurile. Mâinile ei se jucau cu părul lui. Gemu şi coborî pentru a o săruta pe coapse. După ce îi scoase lenjeria, mâinile i se plimbară un timp de la o coapsă la alta, înainte de a se aşeza între picioare, pentru a simţi delicateţea ei umedă.

— Spune, Jalene. Spune-mi că mă doreşti, îi şopti în ureche.

Ea murmură ceva indescifrabil, iar Taylor se urcă peste ea, despărţindu-i picioarele. Bărbăţia lui suferea în aşteptarea penetrării.

– Jalene, spune că mă iubeşti, îi ceru încă o dată, în timp ce o mângâia pe gât.

Ea nu răspunse. Nu se mai mişca. Taylor auzi în schimb respiraţia liniştită. Fir-ar să fie. Niciodată nu dorise mai mult o femeie, dar nu în felul acesta. Cu siguranţă că ar fi putut face orice cu ea acum, dar nu putea.

— Îmi pare rău, iubito, îi spuse, mângâindu-i buza de sus cu arătătorul, dar nu îmi place să fac dragoste cu o femeie în somn.

O sărută dulce pe buze şi se ridică, trăgându-şi pantalonii. Aranjă rochia lui Jalene şi o acoperi cu o pătură.

— Vise plăcute, dulce Jalene, spuse cu voce tare. Pe altă dată. Îţi promit.

*

Parcă cineva o lovise în moalele capului. Se ridică din pat şi începu să-şi frece tâmplele, încercând să-şi reamintească cum plecase de la King's Arms şi cum ajunsese în camera de oaspeţi a lui Wylie. Încet, scenele i se derulară în minte. Băuse câteva pahare cu

Hug. Acesta o sărutase şi atunci apăruse Taylor. Asta îşi amintea foarte bine, dar îi era greu să revadă ce se întâmplase apoi. Vedea o scenă cu ochii minţii, în care îi arăta lui Taylor sânii. Oare visase sau...

Fir-ar să fie! Nu-şi amintea, dar simplul gând o făcea să roşească. Câteva pahare nu ar fi trebuit să o afecteze în aşa măsură. În fond, fusese obişnuită să bea mai mult când tatăl ei o obişnuise să deguste whisky-ul. Era drept că nu mai pusese alcool în gură de foarte mult timp, dar cu toate acestea, aşa ceva nu ar fi trebuit să se întâmple. Doamne Dumnezeule, fie ca aceste scene să nu fi fost decât un vis urât.

Gemu şi îşi acoperi capul cu perna. Orice s-ar fi întâmplat, nu-l putea întreba pe Taylor. Ultima dată, la depozit, când se trezise dezbrăcată dimineaţa, practic l-a acuzat pe Taylor de viol. Cum ar fi putut să-l întrebe acum fără să pară acuzatoare? Cel puţin era îmbrăcată, aşa că viziunile ei nu puteau decât să fie un vis. Cu toate acestea, era neplăcut să ştie că putea visa asemenea lucruri.

Scoase capul de sub pernă şi auzi paşi care se apropiau. Repede, coborî capul, închise ochii şi aşteptă. Cineva veni în vârful

pe banchetele la capul patului, stătu puțin, apoi se îndepărtă pe furiș.

O dată ce nu mai auzi pașii, se ridică repede. Mișcarea bruscă trimise o durere înfiorătoare în tâmple. Își recăpătă echilibrul și merse în vârful picioarelor de-a lungul holului ce despărțea dormitorul ei de camera de zi. Înainte, când ea și cu Taylor dormiseră prima oară la Wylie, Taylor ocupase acea cameră și se întreba dacă el fusese acela care o controlase.

Din moment ce nu existau uși în casa lui Wylie, putea privi pe furiș pe după colț, așa cum făcuse prima dată, când căutase o luminare. Tocmai voia să tragă cu ochiul când auzi glasul lui Hug.

— Uite ce e, Taylor, trebuie să stăm de vorbă.

— Da, așa e, dar vorbește mai încet, răspunse Taylor în șoaptă.

Jalene își lipi imediat urechea de perete.

— Doarme ca un prunc, spuse Hug.

Taylor mormăi ceva, apoi spuse cu voce tare:

— Nu avem destule probleme în societate cu alcoolismul? Cum ai putut să-i dai voie să bea? Dacă dai unei persoane care nu e

obişnuită să bea câteva pahare se îmbată imediat. Cunoşti foarte bine pericolele...

— Scuteşte-mă cu prelegerile tale, Taylor. Ştiu şi eu: cumpărat legal şi băut cu moderaţie. Ştii că sunt de acord cu tine, dar nu sunt în măsură să discut despre asta. Trebuie să o întrebi tu însuţi pe Jalene. Tot ce pot să-ţi spun e că ceea ce s-a întâmplat aseară m-a surprins şi pe mine.

Era fericită că Hug reuşise să nu dea în vileag secretul ei, dar regreta că acest secret îl pusese pe el într-o situaţie neplăcută faţă de Taylor. Scumpul de Hug! Avusese încredere în ea şi ea îl dezamăgise. Trebuia să îi dea o explicaţie şi să îi ceară scuze.

— Pe dracu', Hug! îi întrerupse Taylor gândurile. Oricum o să o întreb, dar asta nu explică faptul că ai sărutat-o. Ce dracului voiai să faci?

— Cred că a fost evident. Ţin la ea. Nu am văzut nici un semn la tine după care să cred că ai vreun drept asupra ei.

Muşchii i se încordară, de teamă să nu audă ceva ce nu dorea să audă. Cu toate acestea, se gândi că ar fi fost pedeapsa potrivită pentru că trăgea cu urechea.

Vocea lui Hug crescuse în intensitate, ceea ce îl făcu pe Taylor să îi atragă încă o dată atenţia.

Suntem în misiune, spuse căpitanul.

Ce ipocrizie să îl acuze pe Hug pentru un sărut, când el mersese mult prea departe. Ar fi vrut să poată striga: *Dar tu, căpitane!?*

Şi până în seara trecută, tot ceea ce am făcut a fost în consecinţă, replică Hug, înfierbântat. M-am ataşat de ea şi i-o voi spune. De îndată ce Donnegan va fi prins, nevinovăţia ei dovedită şi reputaţia familiei ei restaurată, o voi curta cum se cuvine.

Spusele lui Hug îi purtă gândurile în altă parte. Îşi lipi fruntea de zidul rece. La Belleek, Taylor prevăzuse sentimentele lui Hug, dar nu le luase în considerare. Acum, cu prima ocazie, trebuia să-i spună adevărul lui Hug. Sentimentele ei faţă de el nu erau decât de prietenie, iar sărutul lui, cu toate că fusese plăcut, nu schimbase cu nimic situaţia.

Taylor şopti ceva neinteligibil şi în momentul următor le auzi paşii îndreptându-se spre ea. Cu toată durerea de cap, se aruncă sub pătură şi se întinse, prefăcându-se că abia se trezise. Hug şi Taylor intrară în cameră. Fusese atât de ocupată să tragă cu urechea,

încât nu se pregătise pentru interogatoriu, ajun
că se hotărî să se poarte ca şi cum nimic nu
s-ar fi întâmplat.

— Mă gândeam că te-ai trezit, spuse
Taylor.

— Bună dimineaţa, spuse ea bine dis
pusă, întrebându-se dacă acest lucru însemna
că îşi dăduseră seama că trăsese cu urechea
Trebuie să vorbesc cu voi, dar nu puteţi aş
tepta să mă împrospătez? Nu sunt nici îmbră
cată, adăugă, aranjând păturile mai strâmt în
jurul trupului.

Era clar ca lumina zilei că aveau multe
întrebări să-i pună. Avea nevoie de timp,
pentru a-şi pregăti răspunsurile.

— Da, zise el, dar nu întârzia. Ai multe
de explicat. Te aşteptăm în camera de zi.

Din tonul lui se înţelegea că nu era bine
dispus, dar înainte de a ieşi, Jalene li se
adresă:

— Pot să îi spun ceva lui Hug între patru
ochi?

Se întoarseră amândoi pe călcâie. Cu toate
că ea nu se uita la ei, putea ghici că Hug era
fericit şi că Taylor făcu o grimasă înainte de a
ieşi.

— Desigur, Jalene. Ce este? o întrebă
Hug, care se apropiase de pat şi îi luase mâna

lui a sa. Dacă eşti îngrijorată despre ce s-a întâmplat aseară...

Nu... Da... Adică îmi pare rău că nu m-am putut controla. În mod normal, rezist la băutură. Singura explicaţie ar fi că am băut prea mult prea repede şi asta după un timp îndelungat. Te rog să mă ierţi că nu îmi amintesc nimic după ce am plecat de la tavernă. Am făcut ceva îngrozitor?

– Nu, îi spuse el cu un zâmbet pe faţă. Ai fost puţin cam rea cu Taylor înainte să plecăm, dar nu îţi face griji. Datorită experienţei lui militare, se aşteaptă ca toată lumea să i respecte ordinele. Îi face bine câteodată să-l refuze cineva.

Ea îi întoarse zâmbetul şi îl întrebă:

— Altceva?

— Nimic. Te-am adus înapoi aici şi Taylor te-a dus la culcare. Eu m-am retras imediat.

Jalene privea în gol, sigură acum că dacă ar fi vrut să afle mai multe despre cele petrecute în seara precedentă trebuia să-l întrebe pe căpitan.

— Jalene, nu-ţi face griji. Eu te cred şi secretul tău se află în siguranţă. Hug o apucă

de bărbie, îi întoarse faţa spre el şi o apucă apoi de mână. Ce este?

Ea încercă să zâmbească, încercând să ghicească faţa adevărată a lui Hug sub un chiaj.

— Ceea ce mi-ai spus mi-a adus aminte de Wil. El obişnuia să spună că la el secretul se afla în siguranţă.

Îi dădu drumul la mâini, o îmbrăţişă şi o trase mai aproape de el.

— Nu te îngrijora, Jalene. Nu ai cum să îl ajuţi acum pe Wil.

Ea îşi aminti de discuţia pe care Hug tocmai o avusese cu Taylor şi scăpă din îmbrăţişarea lui.

— Ştiu. Mulţumesc pentru înţelegere şi pentru că eşti un atât de bun prieten. Sper că Taylor nu o să fie mult timp supărat pe tine.

— Taylor îţi va cere o explicaţie, dar nu-ţi face griji în privinţa mea. Are dreptate că e vina mea şi că nu am reuşit să observ că erai..., se întrerupse, neştiind dacă era bine să mai continue, aşa că schimbă subiectul. Ţin la tine, Jalene.

— Şi eu ţin la tine, prietene. Lasă-mă să mă pregătesc acum.

Nedorind să mai continue această discuţie, îl îmbrânci prietenește. Faţa de bătrânel

inspira atâta fericire, de parcă ar fi fost străpuns de o săgeată a lui Cupidon. Dădea impresia că ar fi putut ieşi din cameră în zbor.

Se certă pentru că nu avusese curajul să-i exprime adevăratele ei sentimente faţă de el. Acum, până avea să o facă, el ar fi fost mult prea încrezător şi avea să sufere şi mai mult. Se hotărî să mai stea cu el de vorbă cu prima ocazie. Pentru moment, trebuia să se pregătească pentru confruntarea cu Taylor.

Îşi scoase hainele pentru a se spăla şi continua să se gândească la seara precedentă. Poate era mai bine să fie totul uitat şi dacă avea să fie de acord cu toate reproşurile lui... Pur şi simplu avea să-şi ceară scuze şi să-l asigure că nu avea să se mai întâmple vreodată, apoi avea să schimbe subiectul. Cel mai important era să rămână calmă şi să recunoască comportamentul ei desfrânat.

Îşi termină toaleta şi se îndreptă spre salon plină de încredere. O discuţie aparent prietenească între Taylor şi Hug luă sfârşit odată cu apariţia ei.

— Te simţi mai bine? o întrebă Hug.

Încercă să zâmbească şi rosti:

— De fapt, nu prea. Sper să mă simt mai bine după ce mănânc ceva.

— E normal să te simţi rău după câ băut aseară, interveni brutal Taylor.

Ridică privirea la nivelul lavalierei şi uită la nasturii de alamă ai hainei. Îşi alese grijă cuvintele:

— Ai perfectă dreptate, căpitane. Com portamentul meu a fost abominabil şi îmi pa rău pentru asta.

Nu se poate certa cu mine dacă sunt de acord cu el, nu-i aşa? îşi spuse în gând.

Se uită scurt la faţa lui. Ridicase o sprân ceană şi părea mai degrabă curios decât sur prins de supunerea ei.

— Ce aveai de gând să faci aseară?

Ea luă o bucată de pâine, o mestecă îndelung şi o înghiţi înainte de a răspunde.

— Nu ştiu. Se pare că uitasem de toate în afară de motivul pentru care venisem acolo Te asigur că nu se va mai întâmpla.

— Uită-te la mine! îi ordonă Taylor.

— Taylor, interveni Hug. Nu o putem lăsa baltă. Doamna spune că nu se va mai întâmpla. Nu s-a întâmplat nimic grav. Hai să trecem la motivul pentru care venise să ne caute.

— Aş vrea să discut cu Jalene între patru ochi. Vrei să-i spui şi lui Wylie şi să ne acorzi câteva minute?

Privirea ei se plimba de la farfurie la tacâmuri şi de la tacâmuri la paharul cu apă în timp ce Hug ezita. În cele din urmă ridică privirile şi îi adresă un zâmbet de încurajare.

Bine, spuse el într-un sfârşit şi se aplecă pentru a-i şopti la ureche: Să nu-l laşi să fie prea dur cu tine.

Nu-l voi lăsa, îi răspunse ea în şoaptă şi îi zâmbi încă o dată.

Jalene continuă să privească în gol după plecarea lui Hug.

— Uită-te la mine! ordonă încă o dată Taylor.

Inima îi bătea tare şi îl privi în ochi, ştiind că venise timpul să îl înfrunte. Privirea lui îi confirmă într-o clipă toate cele de care se temuse. Viziunile ei fuseseră reale. În ochii lui strălucea dorinţa şi încă ceva ce ea nu putea defini. Simţi încă o dată fiorii din seara precedentă.

— Îţi mai aminteşti ceva de aseară?

Cuvintele lui o treziră instantaneu din toropeală. Plecă privirile în podea.

— Cu siguranţă, nu eram eu însămi. Îmi amintesc foarte puţine şi sper din toată inima să nu fi...

— Nu ai făcut nimic din ceea ce nu aș vrea să repeți.

Jalene ridică repede capul. Un zâmbet seducător îi apăru pe față, adâncindu-i gropițele acelea hipnotice.

— Ce vrea să însemne asta? șopti ea, vrând să înțeleagă, dar speriată de posibilul răspuns.

— Doar că mi-ai cerut să fac dragoste cu tine.

Jalene privi în lături.

— Nu am făcut așa ceva.

— Ba da.

Ar fi vrut să mai nege o dată, dar nu putea spune că nu i-o ceruse. Știa foarte bine că de multe ori avusese intenția să o facă.

— Nu-ți face griji. Te-am refuzat, spuse, apoi se șterse la gură cu șervetul și se ridică de la masă. Mă duc după Hug și îl trimit pe Wylie să-ți aducă niște ceai fierbinte. Ne poți spune apoi ce era atât de interesant de a trebuit să vii până la King's Arms.

Asta era tot? Nu mai avea nimic de spus? Dezorientată, îl urmări cum ieșe din cameră. Era clar că era mulțumit de el însuși. Se bucurase îndeajuns cu faptul că o șocase cu ceea ce îi spusese. Oricum, acum avea să se gândească la alte lucruri, mai importante.

O parte din ea era fericită că nu făcuse dragoste cu ea. Dacă avea de gând să lase la o parte pudoarea, trebuia să se bucure de fiecare moment în braţele lui. Cel puţin îi arătase o parte onorabilă, dacă spunea adevărul. Alungă acest gând, căci dacă ar fi minţit, ar fi avut dovada că nu fusese aşa.

Cu toate acestea, ceea ce făcuse era ruşinos. În acelaşi timp ar fi vrut să afle detaliile şi în momentul următor nu mai voia să le cunoască. Oftă şi începu să se joace cu şervetul. Taylor spusese că o refuzase, dar mai spusese că voia să facă dragoste cu ea, sau cel puţin voia ca ea să-l mai roage o dată. Închise ochii şi îşi închipui duritatea muşchilor lui apăsând trupul ei delicat. Mâinile lui... O senzaţie ciudată simţi între picioare şi acum îşi aminti când o atinsese...

— Jalene?

Deschise ochii şi îl văzu pe Hug care intra în încăpere, urmat de Taylor.

— Taylor spunea că vrei să ne vorbeşti.

— Da, răspunse ea, fericită că avea cu ce altceva să-şi ocupe gândurile.

Aşteptă ca cei doi să se aşeze. Wylie intră cu un ceainic aburind şi îi mulţumi.

— Aţi cam făcut-o lată azi-noapte, nu? i se adresă Wylie, făcându-i cu ochiul.

Dumnezeule! ştia şi el!

Înainte de a apuca să-şi revină pentru a-i replica, Wylie se întoarse spre Taylor.

— Să mă anunţaţi când plecaţi. Eu voi fi la şanţuri, să le controlez.

— Te vom căuta înainte de plecare, îl asigură Taylor şi Wylie ieşi. Apoi îi aruncă un rânjet lui Jalene. Ai înţeles greşit spusele lui Wylie.

Imediat, pe un ton milităresc, ordonă:

— Acum spune-ne ce ştii.

Taylor i se adresă pe acest ton, ca şi cum cele petrecute cu o seară înainte nu avuseseră niciodată loc. Îi era recunoscătoare pentru asta şi reuşi să se relaxeze. Îi spuse ce făcuse în după-amiaza trecută şi cum ajunsese să stea de vorbă cu copilul. Le spuse apoi că băiatul fusese prieten cu tânărul dispărut de la Enniskillen în condiţii la fel de misterioase ca şi ceilalţi din nordul Irlandei. De asemenea, le spuse că băieţii nu dispăruseră pur şi simplu, ci plecaseră să lucreze pentru salarii mai mari, pe coasta de vest.

— Toate astea sunt foarte interesante, dar ce legătură au cu noi? întrebă Taylor, nerăbdător ca ea să ajungă la miezul problemei.

— Băiatul mi-a spus ca *eu* să mă adresez autorităţilor pentru că se temea să nu fie acuzat că a ascuns toate astea prea mult timp. Nici eu nu am dat mare importanţă. Cu toate astea, după ce ne-am luat la revedere, mi-a mai dat o informaţie. Spunea că, fără să vrea, prietenul lui pronunţase o dată numele femeii aceleia. O chema Nelly.

— Nelly, interveni Hug, care se scărpina în vârful capului.

— Fără îndoială, sunt multe femei cu numele de Nelly, continuă Jalene, dar nu ne-ai spus tu în seara în care Unity a venit la Knights' Head că Nelly Lambert a fost ultima femeie văzută în compania băiatului care a dispărut de la Enniskillen?

Hug aprobă din cap.

— Nelly, cea a lui Donnegan urma să fie adusă la Dublin pentru a fi anchetată în aceste cazuri. Acum ştim că nu e o coincidenţă.

— Da, aşa e, fu de acord Taylor. Copiii aştia au o legătură cu Donnegan. Şi eu m-am gândit la asta când am auzit de dispariţia puştiului din Enniskillen, dar cum nu aveam nici un fir de urmat, am renunţat. În orice caz, orice infracţiune a comis Donnegan, că este vorba de răpiri sau de contrabandă, tot

trebuie să-l facem să vină la noi. Ne vom îndrepta spre coasta de nord-est şi să sperăm că îl scoatem pe Donnegan din ascunzătoare.

— Dacă nu mă înşală memoria, spuse Jalene, asta a fost de la început deducţia mea că Donnegan se îndrepta spre coasta de nord-vest. Dar ai spus că era o prostie.

Se lăsă pe spate şi aşteptă ca el să admită că greşise. Când văzu că nu spune nimic, rosti:

— Cred că îmi datorezi scuze, căpitane. Şi vreau să le aud chiar acum!

CAPITOLUL 17

— Când greşesc, recunosc singur. Cer scuze de bună voie, nu când mi se cere, îi răspunse Taylor calm lui Jalene.

Hug începu să vorbească pentru ea, dar Jalene îi făcu semn să tacă.

— Mulţumesc că ne-ai împărtăşit aceste lucruri, căpitane, replică ea cu sarcasm. Nu ştiam că un lucru atât de simplu cere o asemenea profunzime a gândirii.

Nu voia neapărat să îi smulgă scuzele, dar era oare atât de greu să recunoască că greşise?

— Nu îţi bate joc de mine, Jalene, îi spuse Taylor zâmbitor. Nu mă voi certa cu tine pe tema asta.

Zâmbetul lui o enerva peste poate.

— De ce mergem spre coasta de nord-vest, dacă nu pentru că este mai mult decât probabil ca Donnegan să se afle acolo?

— Ca să-mi dovedeşti că ai dreptate şi astfel să-mi dai o şansă să-ţi mulţumesc, îi răspunse, făcându-i cu ochiul.

Din fericire, Hug nu observă gestul acesta şi spuse:

— Cred că doamna nu vrea decât să i se ceară scuze.

— Mulţumesc, îi spuse ea cu un zâmbet. Eşti un om deosebit. Pentru mine e suficient să dovedesc nevinovăţia fratelui meu şi reputaţia bună a familiei. Voi fi fericită când totul se va termine şi voi uita *totul.*

Acest ultim cuvânt i-l adresă lui Taylor, dar ştia că nu avea să îl uite niciodată.

— Da, spuse acesta şi se ridică brusc de pe scaun. Să ne pregătim pentru călătorie. Vom fi în întârziere din moment ce va trebui să transportăm şi căruţa cu butoaie din sat în sat. Vom negocia băutura la preţuri foarte mici. Dacă avem marfa la îndemână, cârciumarii nu vor pune prea multe întrebări şi nu vor avea timp să se răzgândească. S-ar putea ca Donnegan să scoată alcoolul ilegal din ţară, dar sunt sigur că nu pierde ocazia să vândă o parte din el prin diferite taverne. O dată ce aude de concurenţa noastră, oamenii

lui nu vor căuta. În mai puţin de o săptămână, această problemă va fi rezolvată.

Dar nu avem butoaiele pregătite, îi reamintii Hug.

Întâi mergem la Sligo.

Ce ai în minte, căpitane? întrebă ea, încruntată. Spera să nu fie vorba de butoaiele Blackwater.

– Nu face pe tine, îi răspunse Tylor, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Ţi-am mai spus că dacă folosim butoaiele tale vom distruge inscripţiile.

— Nu fac pe mine şi nu-mi vorbi de butoaiele *mele*. Ţi-am mai spus că inscripţiile au fost falsificate, dacă butoaiele nu au fost furate.

Ştia că James era implicat într-un fel, dar nu avea de gând să recunoască şi nici să-i dea vreo idee.

— Nu am vrut decât să mă asigur că nimeni nu va face vreo legătură între această marfă şi distileria Blackwater, mai zise ea.

— Aşa va fi. Acum mergi să te pregăteşti, în timp ce eu şi Hug ne ocupăm de căruţă şi de caii de povară.

Omul acesta era ca un cameleon, îşi spunea în timp ce se ridica de la masă.

— Şi, Jalene, mai spuse el, nu ai văzut mai nimic din ce se poate petrece într-o călătorie ciumă. Nu vreau să te sperii, dar în afară de pericolul de a-l întâlni pe Donnegan, unii dintre oamenii pe care îi vom întâlni pot deveni foarte agresivi. Eşti sigură că eşti pregătită pentru aşa ceva?

Jalene nu îşi dădea seama dacă într-adevăr era preocupat de siguranţa ei sau dacă nu se gândea decât că prezenţa ei i-ar fi încurcat.

— Da. Nu m-am răzgândit şi nici nu voi sta în cale. Îmi iau lucrurile şi ne întâlnim afară.

Se retrase în camera ei, cu teamă pentru călătoria care urma. Se întreba dacă nu ar fi fost mai bine să renunţe.

*

A doua zi dimineaţă, Taylor oprea căruţa în faţa unei structuri de lemn de pe chei. Potrivit lui Hug, butoaiele se aflau acolo şi nu la Dublin, după cum se obişnuia. Îi văzu pe cei doi sărind de pe capră.

— Cu ajutorul soldaţilor, nu va dura mult timp să încărcăm butoaiele. Plecăm îndată după aceea, îi spuse Taylor.

- Ce vă face să credeţi că vă vor da marfa aşa de uşor? Nici tu şi nici Hug nu mirosiţi a agenţi de fisc, îi spuse de unde stătea, în fundul căruţei.

— Avem acte oficiale de data aceasta, îi spuse Hug.

— Da, adăugă Taylor. Unul din motivele pentru care a durat atât de mult să fim eliberaţi atunci din puşcărie a fost că nu aveam nici un act la mine.

— A, eu credeam că aveţi de gând să-i vrăjiţi pe soldaţi ca să vă dea marfa, îi tachină ea, cu toate că ştia că i-ar fi putut convinge pe paznici.

— Doamna mea, nu am sedus niciodată un bărbat, îi spuse Taylor în glumă.

— Nici eu, spuse Hug, pe acelaşi ton plumeţ.

— Şi cred că Hug va fi de acord cu mine că nu e momentul să încercăm acum, mai zise Taylor, salutându-l milităreşte pe Hug, care îi răspunse la salut în aceeaşi manieră.

Râse şi îi urmări pe cei doi care dispărură într-o construcţie şubredă. Se lăsă pe spate şi începu să se gândească la călătoria obositoare din ziua precedentă. Ajunseseră la Sligo abia la miezul nopţii. Cele opt ore de mers îi

obosiseră pe toţi trei şi hotărâseră să renunţe la cina târzie şi să se retragă pentru a se odihni.

Acum, după somnul binefăcător şi micul dejun simplu, dar bogat, cu pâine neagră şi ouă prăjite, ea se simţea pregătită pentru ziua care abia începuse. Soarele răsări în zare şi câţiva nori mici şi nevinovaţi promiteau o zi fără ploaie, cel puţin pentru dimineaţă.

O poartă mare de lemn se deschise şi Taylor, Hug şi doi soldaţi începură să încarce butoaiele în căruţă. Când ultimul butoi fu urcat, Jalene i se adresă lui Taylor:

— Tatăl meu numea butoaiele astea mici "rupe spinarea".

— Avea dreptate. Par să fie mai uşoare decât sunt în realitate.

— Da. Spunea că oricine nu era obişnuit să ridice greutăţi îşi putea rupe spinarea cu ele, mai zise ea, examinând cele aproape cincisprezece butoaie urcate în căruţă.

— E bine că transportul constă din butoaie mici, pentru că eu şi cu Hug nu am fi putut ridica alte butoaie, mai mari.

— Când aveţi de gând să distrugeţi inscripţiile? întrebă ea, nerăbdătoare ca acest lucru să se întâmple.

– Le lăsăm aşa până în momentul în care va trebui să livrăm, zise el şi se îndepărtă.

Ella privi la butoaiele care umpluseră tot spaţiul atelajului.

– Dar nu cred că e bine să mergem cu toate astea la vedere.

— Nu. Le vom acoperi cu fân. Dacă ne opreşte cineva de la fisc, am documente doveditoare asupra mea, zise el, ascunzându-şi câteva şuviţe de păr sub perucă.. Cu toate astea, documentele nu ne vor ajuta dacă...

— Vrei să spui că s-ar putea să fim jefuiţi?

— Exact, draga mea. Asta e problema tuturor contrabandiştilor. Nu trebuie să ne lăfăim cu ceea ce vindem. Cu siguranţă că te-ai gândit la asta.

Nu avea de gând să recunoască că de fapt nu-şi închipuise niciodată că aşa ceva s-ar fi putut întâmpla. Dintotdeauna a ştiut că poţi fi jefuit de hoţii de buzunare din Dublin sau oprit de tâlhari pe drumurile izolate. Ştia că există tâlhării, dar nu se gândise niciodată la asta. Viaţa ei, înainte de moartea părinţilor, trecuse întotdeauna ferită de primejdii.

Tatăl ei împreună cu James se ocupau de transport. Nu ştia decât că toate căruţele

plecau pline şi se întorceau goale. Poate nu avuseseră niciodată probleme sau dacă da, nu îi spuseseră ei, ca să nu o neliniştească.

Trebuie că arăta foarte speriată, pentru că Taylor îi spuse imediat:

— Ştiu că nu e foarte liniştitor, dar nu-ţi face griji. Dacă suntem atacaţi, nu facem altceva decât să le dăm marfa. Nu are rost să ne riscăm viaţa.

— Aşa e, confirmă Hug. Şi, în plus, tâlharii nu ştiu dacă suntem înarmaţi sau nu. Nu vor risca decât dacă ştiu exact ceea ce transportăm.

Cu asta, se urcară pe capră şi dădură bice cailor.

*

Multe ore mai târziu, cei trei o luară pe un drum de ţară lung de vreo douăzeci de kilometri, dar la numai zece kilometri de Sligo. Jalene era bucuroasă că lucrurile merseseră bine, fără evenimente în acea zi.

Intraseră veseli în fiecare tavernă şi se aşezaseră la masă cu proprietarii. Chiar şi în primele ore ale dimineţii, cârciumile erau

plină de bărbaţi. Din moment ce oamenii erau dornici să afle veşti din ţară, conversaţia cu ei se înjgheba repede. Ei i se adresau comentarii neplăcute, iar pata de pe obraz dădea naştere la multe glume nelalocul lor. Taylor îi spusese că era mai bine să se forţeze să râdă împreună cu ei. Cu toate astea, se scuza dacă era nevoit să o apuce de sâni pentru distracţia proprietarilor. Jalene nu voia să îi dea de înţeles că în momentele în care o săruta doar de formă, ea se afla în al nouălea cer. Ceva în ea dorea ca acele săruturi să fi fost sincere.

După ce deveneau mai prietenoşi, Hug sau Taylor comanda băutură pentru toată lumea, ceea ce dădea naştere la strigăte de mulţumire. La început i se păruse neplăcut să stea singură într-o tavernă, înconjurată de bărbaţi, dar apoi se obişnui. În momentul potrivit şi pe un ton confidenţial, îl chema pe proprietar şi îi propunea să cumpere whisky la un preţ mult mai mic decât cel de pe piaţă.

După cum prevăzuse Taylor, ficare cârciumar reacţiona întrebându-l dacă nu era furat. El nega acest lucru şi cârciumarul era de acord să cumpere. Îl întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi spus că era de furat şi

acesta îi răspunse că nimeni nu ar fi admis să cumpere, pentru că proprietarul ar fi fost arestat dacă ar fi cumpărat băutură furată. Cu toate acestea, foarte mulţi erau circumspecţi şi refuzau. Ştia că Taylor trebuia să evite conflictele de acest gen, pentru a nu fi de conspiraţi.

Imediat după negocieri, Hug sau Taylor se duceau afară şi rădeau cu un cuţit numele distileriei Blackwater de pe butoi, înainte de a-l livra.

Cuvintele de despărţire ale lui Taylor erau întotdeauna. "A fost o plăcere să fac afaceri cu domniile voastre", urmate de locul în care aveau să se afle a doua zi.

Singura dezamăgire din acea zi fusese că nimeni nu văzuse pe cineva care să corespundă lui Donnegan. La sfârşitul zilei, Hug se purta ca o mamă care îşi apără copilul şi îl certa pe Taylor că nu o ascultase pe Jalene. În cele din urmă, ea trebui să intervină şi să spună că înţelesese raţionamentul lui Taylor.

Acum, pe întuneric, în timp ce se apropiau de destinaţie, se întreba dacă nu ar fi fost cazul să ceară să vorbească între patru ochi cu Hug. Voia neapărat să-i spună ceea ce simţea.

Nu voia să strice o prietenie atât de trainică. Încă o zi ca aceasta şi era sigură că asta s-ar fi întâmplat.

În faţa lor apărură la un moment dat acoperişurile unui sat de pescari. După un timp, întrebă:

— De unde ştiţi că e vreun han aici? Din câte am văzut, toate satele acestea au doar taverne, fără camere de închiriat.

— Knights' Head nu e departe de aici, răspunse Taylor, aşa că ştiu locurile. La Tweed au camere.

— Şi chiar foarte frumoase, adăugă Hug. O să te miri. E singurul sat care are han, de aici până la Dublin.

— Întâi te instalăm pe tine, apoi ne ocupăm de cai şi de butoaie. Am vândut jumătate din marfă, după cum mă aşteptam. Oricine ar refuza să cumpere la preţurile pe care le oferim, ar fi un nebun, mai zise el, după ce opri căruţa în faţa hanului.

O ajută să coboare şi în acelaşi timp i se adresă lui Hug:

— Aşteaptă aici. Ne ducem să închiriem camerele şi apoi voi veni să ne ocupăm de marfă.

Era bucuroasă că Hug nu voise să intre și el. O dată ce intră, toate aceste gânduri dispărură. Spre deosebire de celelalte taverne pe care le vizitaseră, aceasta era luminată și sclipitor de curată. La câțiva metri depărtare se aflau scările largi. La dreapta lor se aflau canapele și scaune în fața șemineului. Două colțuri ale încăperii erau aranjate pentru jocul de cărți și la stânga se aflau câteva mese pentru servit cina.

— Vino, i se adresă Taylor după ce închirie camerele.

Îl urmă și observă că hangiul se încruntă la ea.

— Nu cred că îi convine că mă aflu aici, îi spuse ea lui Taylor.

— Nu îi convine, dar l-am asigurat că nu o să te arăți în public. E unul din puținele locuri în care doamnele respectabile pot sta fără să fie acostate. E cam ca la Ochiul Lebedei, unde stăteai, la Dublin.

Aprobă din cap, cu toate că niciodată nu se simțise atât de nedreptățită. Hangiul nu avea de fapt de ce să se îngrijoreze.

O dată ajunși în cameră, Taylor îi spuse:

— Odihnește-te puțin. Mâncăm când mă

intunc. Nu deschide nimănui. Indiferent cine ar fi.

Aruncă bagajul ei pe un pat, pe al lui pe celălalt şi ieşi.

Hug nu exagerase când îi spusese că Tweed avea camere confortabile. În afară de camera frumos decorată de mama lui Taylor la Knights' Head, nu mai dormise într-o asemenea încăpere decât la Dublin. Ambele paturi aveau perne pufoase şi aşternuturi care se potriveau cu culorile draperiilor. Câte o masă de noapte necrăpată se afla sub fiecare pat şi pe podea era întins un covor frumos. Deasupra fiecărui pat se aflau mai multe tablouri cu peisaje ale ţinutului.

O linişte nebănuită o cuprinse. Ziua trecuse fără vreun eveniment şi vânduseră jumătate din marfă. Cel puţin se putea odihni într-o cameră frumoasă. Îşi scoase şalul şi pantofii şi se întinse în pat. Lumânarea nu era întreagă, dar era sigură că Taylor avea să se întoarcă cu una nouă înainte ca aceasta să se stingă. Cu gândul acesta în minte, închise ochii şi încercă să adoarmă.

Prin somn, auzi bătăi în uşă. *Pleacă!* spuse în minte şi îşi puse braţele peste faţă. Bătăile continuară şi se ridică în pat, în în-

tuneric. Privi la pata de lumină care venea pe sub uşă.

— Cine-i acolo?

Bătăile în uşă încetară şi auzi o voce de spatele uşii:

— Te-am văzut când ai intrat şi mi-a zâmbit. Ne putem distra bine împreună. Spune-mi un preţ.

Nu-şi amintea să fi zâmbit decât unui bărbat gras care mânca la o masă, însoţit de un câine alb, la fel de gras. Gândul că acel om dezgustător s-ar fi apropiat de ea îi provoca greaţă.

— Pleacă. Nu am vrut să-ţi sugerez nimic. Sunt o femeie respectabilă.

Aşteptă răspunsul bărbatului de cealaltă parte a uşii, dar nu se mai auzeau decât voci înfundate.

Urmară câteva momente de tăcere, înainte ca ea să observa că cineva încerca clanţa. Sări din pat şi imediat se întrebă dacă Taylor încuiase şi luase cheia cu el, sau dacă nu uitase să facă asta. Nu avu timp să-şi amintească, pentru că uşa se deschise.

— Pleacă sau ţip! strigă ea spre intrus.

— Poţi să strigi cât vrei, iubito. Eu am plătit pentru camera asta, îi zise Taylor şi îi

•ambi. Ducea o lumânare nouă într-o mână şi un pachet învelit în hârtie maro în cealaltă.

Sunt atât de fericită că ai venit. Nu ai văzut un bărbat gras în faţa uşii? întrebă ea şi îl văzu aruncând pachetul pe patul pe care stătuse ea, apoi se apropie.

Ba da, şi i-am spus într-un limbaj mai colorat decât cel pe care îl folosesc faţă de tine că dacă nu vrea să vadă cum îi servesc porţia de jos a anatomiei lui câinelui lui, pe o tavă de argint, ar fi mai bine să te lase în pace.

Spusele lui îi amintiră amănunte ruşinoase şi îşi acoperi faţa în mâini.

Taylor râse, pentru că ghicise la ce se gândea ea.

— Ai o minte bolnavă, îi spuse. Poate că ne refeream la degetele de la picioare.

Nu putea nega că se gândise la sexul acelui bărbat, dar se hotărî să se apere.

— Nu e de mirare că mă gândesc la aşa ceva, dacă sunt în apropierea ta.

— Ah, ce-mi place când îmi faci complimente, spuse şi o apucă de încheietură. O sărută zgomotos şi îi dădu drumul înainte ca ea să apuce să protesteze.

În loc să-l certe pentru sărut, îi spuse pe un ton serios:

— Mă gândeam că niciodată nu o să pot să mă port ca o doamnă.

— Întotdeauna o să fii o doamnă, dar nu în pat, îi răspunse el, pe acelaşi ton serios.

— Ce vrei să spui?

— O să afli în curând, dulceaţo.

— Nu îmi place răspunsul acesta, spuse cu o atitudine sfidătoare.

— Ba cred că o să-ţi placă, îi spuse cu un zâmbet şi îi puse un deget pe buze, pentru a o împiedica să protesteze. Să o lăsăm baltă. Sunt la fel de obosit ca şi tine. Ne întâlnim cu Hug pentru cină după ce ne odihnim puţin. Deschide pachetul.

— E pentru mine? Ce e? întrebă, rupând nerăbdătoare ambalajul. Scoase o rochie albastră similară cu cea pe care o purta în acel moment.

Taylor căută în buzunar şi scoase o bucată mică de material albastru, de forma unei semilune.

— Oh, căpitane, îmi va face atâta plăcere să port şi altceva! Unde ai găsit o rochie la ora asta?

În acelaşi loc de unde am luat-o şi pe cea verde. Pe aceasta am avut-o tot timpul la mine, în speranţa că îţi va face plăcere să porţi şi altceva decât pe asta. Îmi pare rău, dar rochia tot trebuie să se potrivească cu rolul pe care îl joci. Ştiu că poate ai vrea să porţi ceva mai respectabil...

De data aceasta ea fu cea care îi puse un deget pe buze.

- Nu trebuie să-mi explici, zise ridicându-se pe vârfuri pentru a-l săruta pe obraz. Imediat, el o îmbrăţişă şi îşi întoarse capul pentru a o săruta pe gură.

— Hm, şopti el, ar fi trebuit să-ţi fac cadoul acesta mai devreme.

— Un cadou e suficient pentru a-ţi intra în graţii, Jalene? se auzi glasul lui Hug din pragul uşii.

Imediat se despărţiră pentru a vedea figura indignată a lui Hug, care stătea în pragul uşii.

— Poate data viitoare ar fi mai bine să ciuliaţi uşa, spuse el.

— Nu e ceea ce crezi, minţi ea.

— Ah, nu e? Voiam doar să văd de ce întârziaţi. Puteţi continua, mai zise el, cu un gest de lehamite. Eu mă duc la culcare.

— Hug, te rog, aşteaptă! strigă ea în timp ce Hug se depărta cu paşi apăsaţi. Căpitane, trebuie să stau de vorbă cu el şi să-i explic, spuse ea repede.

— Da, răspunse Taylor cu o expresie de vinovăţie pe faţă. Şi apoi poate îmi explici şi mie ce se întâmplă cu noi.

CAPITOLUL 18

Peruca lui Hug zăcea pe podea, în locul în care o aruncase Hug, în parte ascunsă de umbrele din încăpere. Părea o pisică uriaşă, gata să sară la ea. Jalene se gândea că ar fi preferat aşa ceva decât să îi rănească lui Hug sentimentele. Totuşi, văzuse ce văzuse şi era obligată sa-i dea o explicaţie.

— Hug, aş prefera să stai locului când îţi vorbesc. Te rog, pune prosopul acela jos. Îţi poţi curăţa faţa de pudră după aceea, îi spuse Jalene, făcându-i semn să se aşeze lângă ea, pe pat.

După ce acesta se conformă, ea îl privi în ochi. Sub alte circumstanţe, ar fi râs de faţa lui doar pe jumătate curăţată şi de părul răvăşit, care îi dădeau o înfăţişare de clovn.

— Taylor şi-a dat seama că femeile se plictisesc să poarte aceleaşi haine zile în şir,

începu ea, aşa că mi-a dat o alta. Am fost încântată de gest şi am recţionat fără să mă gândesc, în loc să-i fi spus pur şi simplu "mulţumesc".

— Întotdeauna săruţi pe gură pentru a ţi arăta recunoştinţa? o întrerupse Hug, retrăgându-şi mâinile.

— Nu, nu fac întotdeauna aşa. Am vrut să-l sărut pe obraz dar... Nu ştiu cum am reuşit să-l sărut pe gură, îi spuse, pentru că nu voia să se înfurie mai mult pe căpitan.

Jalene îi apucă din nou mâinile şi îi spuse

— Chiar crezi că aş săruta atât de uşor un bărbat?

— Nu, dar ţi-am spus că ţin la tine şi când te-am văzut cu Taylor mi-am pierdut minţile. Voiam să aştept până când îl prindem pe Donnegan pentru a te întreba asta dar acum trebuie să ştiu. Când totul se termină, aş vrea să ne mai vedem.

— Bineînţeles. Şi eu vreau să rămânem prieteni, spuse ea, ştiind că nu la asta se referea el.

— Voiam să spun că aveam de gând să te curtez.

De data aceasta ea fu cea care îşi retrase mâinile.

— Din ziua în care te-am văzut, am ştiut că vreau să rămânem prieteni, dar nu în acest fel, cu toate că ţin la tine.

Hug o trase la piept şi o sărută cu patimă. Ea nu se feri, pentru că ştia că dorea doar să-i arate cât de mult o iubea.

— Spune-mi că sărutul meu nu te-a mişcat.

— Îmi pare rău.

Hug rămase cu umerii coborâţi şi expresia de speranţă de pe faţă îi dispăru. Era ca şi cum l-ar fi înjunghiat. Jalene îi puse o mână pe spatele lat şi îi spuse:

— Ţin la tine, Hug şi nu vreau ca prietenia noastră să se termine. Te-am încurajat cu vreodată să crezi că aş căuta ceva mai mult decât aşa ceva?

El rămase un timp în tăcere. În cele din urmă, îşi urmă firul gândurilor.

— E vorba de Taylor. Aţi petrecut prea mult timp împreună. Sunt un prost. Îl preferi pe el, nu-i aşa?

De ce nu anticipase întrebarea aceasta? Era o deducţie logică, în această situaţie. Se ridică şi se întoarse cu spatele la el, apoi ridică peruca de pe jos şi o aruncă pe pat, ca şi cum ar fi fost un pisoi obraznic. Ce simţea

ea pentru căpitan? Da, trebuia să recunoască că ţinea la el, în ciuda suspiciunilor în privinţa distileriei şi ale lui James. Făcea tot ce putea să îl ţină pe căpitan şi atracţia pentru el la distanţă, dar de fiecare dată când o atingea, se topea ca un bloc de gheaţă. Făcuse să se nască în ea senzaţii pe care nu le mai cunoscuse vreodată. Oare era ceva mai mult decât credea ea?

— Înţeleg că tăcerea ta e un semn de aprobare.

Îl auzi pe Hug cum se ridică, fără să se apropie de ea. Se întoarse şi văzu că stătea cu spatele la ea şi îşi curăţa restul de pudră de pe faţă.

— Nu vreau să te mint, Hug. Ţin în aceeaşi măsură şi la Taylor. Dincolo de asta, nu ştiu.

— Înţeleg, spuse el repede, pe un ton care însemna că refuza să mai continue discuţia.

— Hug...

— Nu e nevoie să spui mai mult. Nu sunt un prost, zise, întorcându-se brusc spre ea, apoi se duse la uşă şi o deschise, rămânând lângă ea. Dacă nu te superi, aş vrea să mă odihnesc.

Jalene ieşi şi îi spuse în şoaptă:

Noapte bună. Ne vedem mâine.

Mâine. A doua zi nu avea să fie acelaşi lucru şi prietenia lor avea să dispară. Simţea că pierduse ceva foarte important şi se îndreptă încet spre camera ei şi a lui Taylor. Aresta o lăsase descuiată. Intră şi o încuie în urma ei.

Citesc pe faţa ta că discuţia cu Hug nu a mers prea bine. Ce i-ai spus? o întrebă Taylor, care stătea cu mâinile sub perna pe care şi sprijinea capul.

Jalene se aruncă pe patul celălalt.

— I-am spus adevărul în ce ne priveşte şi făcând asta, am impresia că am pierdut un prieten.

— O să-i treacă. Şi care e adevărul?

— Că nu făceam decât să-mi exprim mulţumirile cu prea mult zel, spuse ea, privind în lături.

— În parte s-ar putea să fie adevărat, dar amândoi ştim că era mai mult decât recunoştinţă în acel sărut, zise Taylor, pe un ton foarte serios. Hai să vorbim despre ce este adevărat. De câte ori te ating îmi dau seama că te doresc din ce în ce mai mult. Tu ai negat că săruturile mele te afectează prea mult, dar

de fiecare dată îmi dau seama că nu e așa. Poți să-i spui oricum: pasiune, curiozitate, oricum, dar nu poți nega atracția fizică dintre noi.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse ea și se ridică din pat.

El făcu același lucru.

— Recunoaște și nu mai discutăm despre asta.

— Bine, recunosc, spuse ea, dornică să schimbe subiectul. Acum putem să mergem la culcare?

Pe fața lui citi un zâmbet seducător și o expresie ironică care trebuia să pară dorință.

— Știi foarte bine ce vreau să spun! exclamă ea. Își scoase un pantof și îl aruncă spre el. Taylor se feri cu abilitate.

— Da, înțeleg foarte bine, dragoste.

Acestea fiind spuse, se ridică de pe pat.

— Am comandat niște pâine de secară și niște brânză cât timp ai fost plecată. Din păcate, apetitul inimii l-a întrecut pe cel al stomacului. Ți-e foame?

— Nu.

Taylor începu să-și scoată pantalonii. Jalene se îndepărtă și strigă:

— Ce faci?

Nu-ţi face griji. Cu toate că eşti foarte tentantă, nu în noaptea asta. Totuşi, în curând, îţi promit. Noapte bună, scumpă Jalene. Nu uita să stingi lumânarea.

Jalene se uită la lumânarea de la capul patului. Taylor se pregătise de somn înaintea ei. Norocul ei. În felul ăsta nu mai era nevoie să îi explice de ce dormea cu lumânarea aprinsă.

Oftă. Dumnezeule, bărbatul acesta o înfuriora şi o umplea de nerăbdare în acelaşi timp cu promisiunile lui de a face dragoste. Cât de curând însemna acest curând? Riscă şi îl privi peste umăr. Nu putea şti dacă era cu faţa la ea sau nu, pentru că îşi trăsese pătura peste cap.

— O să fiu pregătită pentru tine, şopti îndeajuns de slab ca el să nu audă. Nu ştiu în ce fel, dar o să fiu pregătită.

Se dezbrăcă repede şi se urcă în pat. Aşternuturile reci erau ca un balsam pentru pielea ei şi în puţin timp adormi.

*

— O suspectezi sau nu? întrebă Hug, după ce sări de pe capră lângă el.

— Din câte am văzut până acum, nu cu noaşte nimic despre distileriile clandestine Dacă fratele ei, James, a fost implicat, nu cred că Jalene era implicată la rândul ei.

Cel puţin aşa spera. Se întinse pentru a se dezmorţi. Opriseră la marginea drumului pentru că Jalene îi rugase. Era prima încercare a lui Hug de a închega o conversaţie, după ce plecaseră de la Tweed, în zori.

— Te-ai culcat cu ea?

— Nu te priveşte, Hug, spuse Taylor, nervos.

— Te-ai culcat cu ea, nu-i aşa, Taylor? exclamă Hug, cu braţele spre cer. Şi de ce nu? De când am plecat de la Knights' Head ai petrecut toate nopţile cu ea în cameră. Să fii blestemat! Nu se apropie de mine pentru că suntem în misiune, dar cu tine poate să-şi facă de cap.

— Ajunge, Hug, spuse Taylor şi se urcă pe capră. Hug se lupta să-şi pună ordine în gânduri, dar Tylor nu îl ajuta cu nimic.

— Nu am terminat de vorbit cu tine, strigă Hug la Taylor, cu mâinile în şolduri.

— Vom mai vorbi după ce te vei fi calmat.

Nenorocit ce eşti! exclamă Hug, cu un pumn ridicat spre el. Coboară imediat!

Ce sunt strigătele astea? Ce se întâmplă? întrebă Jalene, care se întorsese între timp.

Nimic. Urcă în căruţă, îi spuse Hug.

Taylor văzu cum Jalene îl privi cu atenţie întâi pe Hug, apoi pe Taylor, înainte de a urca. Taylor dădu din cap, semn că nu avea rost să mai continue discuţia

O dată aşezaţi pe capră, Taylor dădu bice cailor. La dracu'! blestemă în sinea lui. Tensiunea dintre cei trei persista de dimineaţă. Singurele dăţi când Hug nu mai era încruntat erau acelea când trebuiau să intre în vreo tavernă. În aceste cazuri, îşi juca bine rolul. Dar de fiecare dată când porneau din nou la drum, aceeaşi tăcere se înstăpânea între ei. Nici Jalene şi nici el nu reuşeau să îl facă să vorbească.

Taylor dădu din cap supărat. Singura dată când Hug se hotărâse să vorbească, fusese doar ca să se certe. Atâta timp cât nu le afecta misiunea, avea să nu îl bage în seamă, îşi spunea.

Cu toate acestea, nu putea să nu bage de seamă. Hug îi era prieten şi înţelegea senti-

mentele acestuia. În orice caz, orice bărbat ajungea să cunoască ce este refuzul unei femei, mai devreme sau mai târziu. Nu se aşteptase ca Hug să se îndrăgostească de Jalene. Dacă ar fi prevăzut acest lucru, nu ar fi luat-o deloc cu el. Aceasta era toată problema: nu se aşteptase ca Hug să se îndrăgostească de ea şi nu se aşteptase nici ca el să fie atras atât de mult de această femeie. Cui foloseau aceste complicaţii? ştia că trebuiau să ajungă la o înţelegere, dar pentru moment nu putea decât să spere ca tensiunea dintre ei să scadă, pentru a se putea concentra asupra prinderii lui Donnegan.

După douăzeci de minute de gândire, peisajul îi atrase atenţia. Drumul părăsise zona deluroasă şi trecea acum printr-o pădurice despre care Taylor gândea că se afla la trei sferturi de milă de destinaţia lor. Imediat ce intrară în pădurice atmosfera se schimbă. Taylor se bucură de răcoarea care îi atingea faţa şi spera ca aceasta să-i calmeze şi pe însoţitorii săi. Trase aer adânc în piept şi îşi aduse aminte de pădurea din jurul Knights' Head. Parcă trecuseră patru luni şi nu patru zile de când plecaseră de acasă. Mai mult

decât atât, s-ar fi putut să dureze mult mai mult. Cu toate că avuseseră noroc cu vânzarea whisky-ului, nu căpătaseră nici o informaţie despre Donnegan. Nimeni nu îl văzuse. Acest om parcă fusese înghiţit de pământ. Mai era oare în nord? Ce şanse mai aveau să îl găsească? În timp ce Taylor se gândea la toate acestea, liniştea pădurii fu spulberată de un foc de armă. Taylor opri căruţa la marginea drumului.

– Ce este? întrebă Jalene, speriată.

— Nu ştiu. Hai să aruncăm un ochi, Hug, spuse Taylor, dându-i una din muschetele pe care le scoase de sub pătura de pe capră.

— Nu ştiam că avem şi arme, spuse Jalene repede, amintindu-şi brusc de pericolul cu care dădeau piept în fiecare zi. Ce vreţi să faceţi?

— Aşteaptă aici, îi ordonă Taylor.

Sări de pe capră. Hug îl urmă în tăcere şi împreună merseră cu grijă în susul drumului.

Taylor privi în spate peste umăr pentru a se asigura că Hug mai era cu el. Ar fi vrut să aibă încredere în el, dar ceea ce ieşise la iveală în urma discuţiei lor se pare că îi afectase judecata. Ar fi vrut să poată să îl întrebe ceva, fără să îl jignească. Dar nu

putea decât să își închipuie că erau într-o misiune obișnuită.

Se auzi o altă împușcătură și Taylor spuse:

— Se pare că vine din fața noastră, dar ceva mai departe.

— Da, vine din apropierea luminișului la care trebuia să ajungem în curând, spuse Hug, rupând astfel tăcerea.

Un zgomot care aducea a strănut înăbușit se auzi în spatele lor și se întoarseră imediat să verifice.

— La dracu', Jalene! întoarce-te imediat la căruță. Ți-am spus să stai acolo și să aștepți, spuse Taylor, cu voce scăzută.

— Știu ce ai spus, dar nu o să stau cu mâinile în sân și să mă îngrijorez în privința voastră. În plus, parcă era vorba să fiu în siguranță numai cu voi.

Cu brațele încrucișate pe piept, avea o atitudine care spunea că era gata să se lupte cu ei dacă era nevoie. Părul vopsit negru îi era bătut de vânt. Se schimbase în rochia albastră de seară pe care el i-o dăduse. O șuviță de păr se prinsese pe bucata de mătase în formă de semilună de pe obraz. Întinse o mână să i-o dea la o parte, dar ea se trase repede. În ciuda

expresiei de pe faţă, de înfruntare, era evident că era speriată.

Simţi o gheară în piept. Era îngrijorat; nu de focurile de armă care se auziseră înainte, ci de pericolul în care se afla ea... Cristoase! Dare era bine că o luase şi pe ea. Dacă avea să i se întâmple ceva...

Însemna pentru el mai mult decât îşi imaginase, dar acum nu era momentul să se gândească la asta.

Îi atinse obrazul cu dosul palmei şi spuse:

— Da, de fapt, eşti mai în siguranţă cu mine. Nu ţi se va întâmpla nimic. Rămâi în spatele lui Hug.

Jalene se conformă. Cinci minute mai târziu, pe când se apropiau de obiectiv, spera ca tensiunea pe care o resimţea să fi fost lipsită de motiv, dar chiar la acest gând, auzi un râs răutăcios de bărbat, pe măsură ce se apropiau de locul de unde se trăsese.

Taylor se opri şi duse un deget la buze, înainte de a-i conduce într-un tufiş des. Erau foarte aproape de luminiş. Taylor privi printre ramuri şi îi făcu semn lui Hug să facă acelaşi lucru. Întrebându-se ce se întâmpla, se lipi de Hug şi făcu şi ea acelaşi lucru.

Îşi acoperi gura cu ambele mâini, pentru a nu scoate vreun ţipăt. Putea vedea doi tâlhari călare - fiecare purtând câte o mască făcută din cap de lup - care îndreptau armele de foc spre o familie de căldărari care îşi făcuseră tabăra la marginea pădurii. Observă un cal costeliv, priponit lângă un pârâu mai departe şi îşi dădu seama că această familie alesese acest loc pentru că nu aveau apă. O femeie, probabil cu numai câţiva ani mai tânără decât ea, ţinea un copil mic în braţe, la jumătatea distanţei dintre pârâu şi caravană. O altă femeie, mai în vârstă, şi un bărbat cam de vârsta lui Taylor stăteau lângă caravană neajutoraţi. Unul din tâlhari descălecă, îşi băgă pistolul la cingătoare şi se apropie de ei.

— Vino aici, spuse cel rămas în şa spre femeia cu bebeluşul în braţe, în timp ce celălalt începu să cerceteze caravana.

Căruţa căldărarului avea acoperişul arcuit şi nu prea mare. Exteriorul era vopsit în roşu aprins, cu nervuri verzi şi negre pe părţi. De-a lungul ei se afla o poliţă pe care erau puse tot felul de căni, ibrice şi vase de tablă, pe care tâlharul le inspecta zgomotos.

Jalene simţi o mână pe umăr şi se întoarse.

Rămâi aici şi ţine minte că vei plăti scump dacă nu faci ce spun, îi spuse Taylor, atât de încet încât abia putea să-l audă. Cu toate acestea, era clar că vorbea foarte serios.

I se adresă apoi lui Hug:

— Ştii ce ai de făcut.

— Da, răspunse acesta şi porniră fiecare în direcţii opuse.

Privi încă o dată printre ramuri şi îl văzu pe tâlharul care cercetase căruţa adresându-se complicelui lui:

— Prinde!

Începuse să arunce cu cănile de tinichea spre el. Acesta rămase în şa şi începu să râdă.

— Vă rog, nu faceţi asta, spuse căldărarul. Sunt făcute cu mâinile mele şi e greu să le vând fără să le repar.

— Zău? replică tâlharul pe un ton neîncrezător. Îmi pare rău.

Intră în căruţă şi scoase un cazan mare, îl întoarse cu gura în jos şi începu să îl lovească cu tocul cizmei.

Ce putea face căldărarul? se întreba Jalene. Dacă încerca să se apere, tâlharii l-ar fi rănit. Oare erau în stare să ucidă? Jalene spera că nu. Se ruga în tăcere ca Taylor şi Hug să pună capăt acelei scene.

Căldărarul îşi împreună mâinile ca într-o rugăciune.

— E singura mea posibilitate de a-mi hrăni familia. De ce faceţi asta?

— Afacerile au mers prost astăzi şi avem nevoie de un pic de distracţie, spuse el şi râse în spatele măştii. Nu-i aşa? se adresă apoi celuilalt.

Vocea din spatele măştii înfricoşătoare spuse aspru:

— Aşa e, dar e timpul să mergem.

— Nici nu am apucat să controlez căruţa. Nu am văzut niciodată o căruţă ca asta. E o cameră pe roţi.

— Sunt prea multe cătune prin apropiere şi e foarte posibil ca cineva să vină în curând, replică cel de pe cal.

— Cam târziu ţi-ai dat seama de asta, spuse Hug cu voce tare, în timp ce îndrepta muscheta spre spatele tâlharului. Aruncă pistolul.

Jalene răsuflă uşurată când văzu această scenă, dar imediat celălalt hoţ scoase pistolul de la cingătoare şi o prinse pe femeia mai în vârstă pe după gât, după care strigă la Hug:

— Cred că ar fi mai bine ca tu să arunci arma, altfel o omor pe baba asta.

Bărbatul şi tânăra se apropiară, vorbind amândoi în acelaşi timp, implorându-l să-i dea drumul. Captiva, spre mirarea lui Jalene, nu scotea un cuvânt. Hug aruncă muscheta şi Jalene simţi că inima i se opreşte în loc. Singura ei consolare era că Taylor trebuia să apară. Dar dacă ceva nu avea să meargă conform planului? Dacă şi Taylor avea să fie capturat? Îngrijorarea în privinţa acestuia o copleşea şi înţelese că sentimentele ei faţă de Tylor erau dincolo de simpla atracţie fizică. Dar unde era?

Din pădurice din apropiere, Taylor se strecură în spatele răpitorului înainte ca partenerul lui să apuce să-l avertizeze.

— Nu face decât o singură mişcare: dă-i drumul femeii, altfel eşti un om mort, ordonă Taylor.

— Mai degrabă o omor, răspunse tâlharul, speriat.

— Şi, cum spuneam, eşti un om mort. În locul tău, dacă nu cumva eşti pregătit să ţi se spună rugăciunea, aş arunca pistolul acela.

Tâlharul se conformă şi familia se îmbrăţişă imediat după aceea. Între timp, Taylor şi Hug se ocupau de hoţi.

Cel de pe cal descălecă, cu mâinile deasupra capului. Hug îl îmbrânci pe celălalt în direcţia unui pâlc de stejari din apropiere. Se părea că nici Taylor şi nici Hug nu voiau să riște nimic, pentru că ţineau muschetele ridicate spre spatele acestora.

— Slavă Domnului, spuse Jalene cu voce tare.

Gândindu-se că îi poate ajuta, ieşi dintre tufişuri şi se îndreptă spre cei doi.

— Vă pot ajuta cu ceva? strigă ea.

— Fir-ar să fie! ţi-am spus să nu te arăţi, spuse Taylor, care se îndreptă spre Jalene.

Când se apropiase la câţiva paşi de ea, Jalene spuse:

— Aşa am şi făcut. Voiam doar să văd dacă pot ajuta cu ceva.

— Nu voiam ca bandiţii ăştia să-ţi vadă faţa.

— De ce nu? întrebă ea, dezorientată.

— E mai bine aşa, dar acum dacă tot eşti aici, poţi fi de folos după ce scăpăm de ei, zise şi se îndreptă spre locul în care Hug îi ţinea pe cei doi sub control.

— Doar nu o să-i împuşcaţi, nu-i aşa? spuse ea alergând în urma lui Taylor.

— Nu, nu o să-i împuşcăm, dar nici nu avem timp să-i predăm autorităţilor. Pentru

moment trebuie doar să ne asigurăm că nu mai fac vreodată vreun rău.

Jalene aruncă o privire familiei de căldărari, care priveau speriaţi scena. Le aruncă un zâmbet cald, înainte de a-şi întoarce privirile spre Taylor şi Hug.

– De unde dracului aţi luat astea? zise Taylor, după ce smulse măştile celor doi, dezvăluind feţele a doi bărbaţi cu feţe comune. V-aţi gândit că hoţia nu e îndeajuns de înfricoşătoare şi atunci aţi recurs la astea? continuă Taylor, aproape de faţa unuia dintre ei.

— De-abia am făcut rost de ele. E prima dată când le folosim, răspunse acesta.

— Şi ultima, adăugă Taylor şi îi aruncă măştile lui Hug. Le aruncăm mai târziu, dar mai întâi să îi legăm cu mâinile la spate.

Odată legaţi, el şi cu Hug îi duseră departe de locul taberei căldărarilor şi îi legară de un stejar gros. Apoi, Hug veni şi lovi crupele cailor, care plecară în galop spre satul cel mai apropiat. Taylor se duse la căldărar şi îi spuse:

— Asta ar trebui să-i liniştească pentru noaptea asta. Dacă devin zgomotoşi, le băgaţi ceva în gură. Dimineaţă vă duceţi la autorităţi şi le spuneţi unde pot fi găsiţi.

Căldărarul aprobă din cap şi spuse:

— Vă mulţumim pentru ajutor. Nu vreţi să staţi cu noi la masă? Ştiu că nu e mult, dar e singurul mod în care vă pot fi recunoscător.

Jalene ştia că de obicei căldărarii erau oameni singuratici şi că mâncarea pe care o ofereau era câştigată cu greu. Ar fi fost jignitor să îl refuze pe acel om şi era sigură că Taylor nu ar fi făcut aşa ceva.

— Cu plăcere, spuse Taylor şi o luă de mână pe Jalene. Ea e femeia mea, Jalene. Tu poţi să-i spuneţi "Bunicul", adăugă, după ce îl luă pe Hug pe după gât.

Căldărarul râse cu gura până la urechi.

— Numele meu e Lem. Ea e mama mea. Nu vorbeşte. O boală, ceva, nu ştiu ce, dar şi-a pierdut vocea. Ea e nevasta mea, Twyla şi el e băiatul meu, Jonathan. Îi strânse la piept pe toţi trei.

Introducerile fiind făcute, Taylor şi Hug aduseră căruţa cu butoaie în tabără şi apoi îl ajutară pe Lem să facă pregătirile pentru noapte.

Curând după aceea, se strânseră în jurul focului de tabără. Dacă nu ar fi ştiut adevărul, Jalene ar fi zis că Hug şi Taylor făceau parte din familia lui Lem. Taylor, cu pantalonii săi

vizi şi haina cu nasturi de alamă, rivaliza cu îmbrăcămintea lui Lem: pantaloni roşii şi cămaşă plină de dantele. Hug, îmbrăcat - era adevărat, mai sobru - cu culori bej şi maron, părea soţul mamei lui Lem. Jalene zâmbea în sinea ei şi începu să o ajute pe soţia lui Lem să pregătească masa.

Află în curând că, cu toate că Twyla era foarte cordială, era la fel de timidă ca şi copilul ei. Era adevărat, mama lui Lem era mută. Aceste lucruri îi dădură posibilitatea să studieze felul de a fi al căldărarilor.

Îmbrăcămintea lor nu era ieşită din comun sau excentrică, aşa cum auzise că poartă ţiganii din Anglia sau din alte părţi. Pur şi simplu nu le păsa cum se îmbrăcau. Erau la fel de ţipător îmbrăcaţi ca şi culorile de pe căruţa lor şi ştiau să nu lase să se vadă nici o parte a trupului. Se simţea la fel de jenată în rochia ei cu decolteul mare şi îşi trase şalul mai aproape de piept. Se uită la Jonathan şi văzu că micuţul era la fel de ţipător îmbrăcat ca şi părinţii. Mai mult, era cu cel puţin trei numere mai mare.

Twyla îi dădu o şalată pe care trebuia să o taie şi să o pună în oală, împreună cu varza. În acel moment, Jalene văzu verigheta sim-

plă, de argint, de pe inelarul ei. Acest lucru i duse gândurile la Taylor şi se întreba ce gân deau aceşti ţigani despre ea. Oare chiar cre deau că era desfrânata care părea? Oare le păsa? Auzise multe poveşti despre ţigani şi al fel de nomazi promiscui, dar aceştia nu păreau de acest gen. Poate că totul nu fusese decât o poveste. Îi părea rău ca aceşti oameni să aibă o părere proastă despre ea, dar în aceste condiţii nu avea ce să facă.

O privi pe Twyla şi zâmbi. Purta părul liber, peste umeri şi singura bijuterie în afară de inel era o pereche de cercei cu toartă largă la urechi. Mama lui Lem, care pregătea mielul, avea o pereche de cercei similară, dar în plus mai purta şi un inel de aur cu un rubin mare. Prinse privirea lui Jalene şi îi zâmbi, dezvelindu-şi gura fără de dinţi.

Nu după mult timp, masa fu gata. Twyla puse zeama de varză şi mielul în boluri şi Jalene le oferi pe rând, fiecăruia. Twyla se aşeză lângă Lem, în timp ce mama acestuia se aşeză lângă Hug. Sclipirea din ochii ei arăta că îi cam plăcea de Hug. Ultima, Jalene, se aşeză lângă Taylor şi începu să mănânce cu maniere cât mai apropiate de cele ale unei doamne. Când se aşeza, observă că la pieptul

în Lem se putea vedea o umflătură ciudată. Îşi întoarse privirile, sperând că acesta nu observase, dar nu era aşa.

Lem duse mâna la piept şi scoase un măr roşu, pădureţ.

– Ăsta-i pentru calul meu.

Jalene îi zâmbi. Omul acesta era atât de mândru de calul lui, ca şi cum ar fi făcut parte din familie.

– Şi e chiar un cal foarte frumos, spuse privind spre patrupedul care se apropia de căruţă.

— Face parte din familie, spuse Lem. Fostul proprietar voise să îl împuşte când s-a îmbolnăvit. Eu l-am rugat să mi-l dea mie să am grijă de el şi iată că s-a însănătoşit.

— De unde aveţi căruţa? întrebă Hug, care părea acum mai dornic de discuţie, în urma tensiunii dintre ei.

— Căruţa a fost zestrea Twylei, când m-am căsătorit cu ea, explică Lem. Desigur, nu era decât o platformă la început, dar am adunat fiecare aşchie de lemn şi aşa a ajuns să arate cum o vedeţi acum.

— Frumoasă, spuse Taylor. O operă de artă.

Se vedea pe faţa lui Lem că era fericit de compliment.

Se lăsă tăcerea un timp, în care începură să mănânce. Focul strălucea şi era foarte plăcut pentru Jalene, care se bucura de răcoarea nopţii.

Mama lui Lem se ridică după un timp şi cu acelaşi zâmbet care îi dezvelea gura fără dinţi, îi oferi lui Hug încă o porţie de mâncare. Acesta refuză, cu toate că fusese delicioasă. Fiecare făcu la fel, pe măsură ce cratiţa trecea printre ei. În cele din urmă, Twyla se ridică şi strânse vasele.

— Aş vrea să te ajut, spuse Jalene, ridicându-se, gata să o ajute să spele vasele.

— Nu, spuse Twyla, stai cu soţul tău cât timp mă ocup eu de asta.

În alte condiţii, Jalene ar fi protestat, dar fu luată prin surprindere de tonul autoritar al Twylei şi de faptul că îl considerase pe Taylor soţul ei, cu toate că nu purta verighetă. Se uită imediat la Taylor să-i vadă reacţia, dar el nu făcu decât să zâmbească şi să-i întindă mâna pentru a o ajuta să stea lângă el. După o scurtă ezitare, se conformă.

Taylor se aplecă spre ea şi îi spuse cu voce scăzută:

- Ţi se pare o idee îngrozitoare, Jalene? Îmi pare pe faţa ta că asta te face să suferi. Nu vreau să par încrezut, dar cunosc multe femei care ar fi fericite să-mi fie neveste.

Da, cum ar fi una din gemenele de la Inniskillen, spuse în sinea ei, dar lui îi şopti:

— Mă mir că Twyle se poate gândi la aşa ceva. Habar nu am cum ai fi ca soţ, zise sincer, acum că această idee îi apăruse în minte. Ştia că avea să se gândească la asta cu prima ocazie.

Se pare că Lem interpretă altfel şoaptele lor, pentru că spuse:

— Încă mai sunteţi porumbei, nu-i aşa? Puteţi să dormiţi în căruţă noaptea asta.

Cu asta, Lem se ridică şi îşi aranjă părul în spatele urechilor.

— Nu am vrea să vă deranjăm, spuse Jalene pe un ton ascuţit, ştiind că aceasta avea să fie ocazia pentru Taylor să facă dragoste cu ea. Cu toate că ceva în ea era de acord cu acest lucru, o altă parte îi spunea că nu era bine.

— Nu e nici o problemă. Insist, spuse Lem pe un ton serios, care îi dădea de înţeles lui Jalene că nu avea rost să mai discute, decât dacă avea de gând să îl jignească.

— E o noapte frumoasă şi tocmai bună
privit la stele, continuă el.

Twyla apăru cu o farfurie pe care stăteau
câteva felii de prăjitură. Lem o îmbrăţişă cu
mână şi aproape că o făcu să răstoarne far
furia.

— Am făcut ieri prăjitura asta, pentru
ocazie mai specială, spuse Twyla, în
tinzându-i lui Jalene farfuria.

— Pare delicioasă. Mulţumesc, spuse e
şi luă prăjitura, ştiind că rareori acest fel de
oameni îşi permiteau aşa ceva. Era mişcată de
generozitatea lor.

— Mai am o bucată şi pentru tine, spus
Twyla spre Hug.

Acesta făcu ochii mari şi îşi linse buzele
de poftă. Râseră cu toţii.

— Nu vă faceţi griji cu Bunicul. O să aibă
loc suficient între mine şi mama mea. Şi nu-ţi
face griji nici cu tâlharii. Mă mai uit o dată la
ei înainte de a mă culca.

— Mulţumesc, Lem, îi zise Taylor şi se
ridică. Luă prăjitura din mâna lui Jalene şi o
ajută să se ridice cu cealaltă. Îi dădu apoi
prăjitura înapoi, fără să îi dea drumul la
cealaltă mână. Lem îi dădu o lampă şi Taylor
o conduse pe Jalene spre căruţă.

Ea simţea nevoia să-şi liniştească inima care îi bătea tare, aşa că se hotărî să-i spună:

— Sunt atât de bucuroasă că tu şi Taylor aţi putut să-i ajutaţi pe căldărari. Twyla a pregătit o cină minunată. Nu crezi? Nu?

El nu răspunse şi atunci ea se opri şi trase în piept aerul proaspăt al nopţii. Erau în dreptul căruţei şi Taylor îi dădu drumul la mână pentru a o deschide. Intră, agăţă lampa, îi luă prăjitura din mână şi coborî să o ajute să urce.

Jalene făcu o ultimă încercare să evite inevitabilul.

— E o seară minunată. Cred că o să mai stau afară un timp. Nu prea mi-e somn.

— Foarte bine, pentru că nu la somn îmi era mie gândul, spuse el imediat, luând-o de talie şi urcând-o în căruţă.

CAPITOLUL 19

Jalene se aşezase confortabil pe blănurile de pe pat. Deasupra lor se aflau numai rafturi. Era foarte strâmt înăuntru, dar îşi dădea seama cum dormeau cei patru: Jonathan şi mama lui Lem dormeau pe jos, în timp ce Lem şi Twyla dormeau pe blănuri.

Lampa era agăţată de un cârlig lângă intrare. Cu uşile închise, căruţa dădea iluzia unui refugiu sigur. Taylor stătea lângă ea şi o urmărea cum admira interiorul.

— Lem a făcut o treabă bună, nu-i aşa? îl întrebă, speriată de apropierea lui.

— Da, răspunse el, fără să-şi ia ochii de pe faţa ei.

Nu ştia ce să facă, aşa că rupse o bucată de prăjitură şi i-o dădu. Degetele li se atinseră şi în acel moment simţi din nou senzaţia aceea

plăcută în stomac. Mai rupse încă o bucată şi începu să o mănânce. Privirea lui era stăruitoare. Parcă spunea că avea să aibă răbdare ceva, între anumite limite.

Mai rupse o bucată de prăjitură, dar de această dată, pentru a evita să îl mai atingă, îi dădu drumul prea devreme şi îi căzu în poală. Umflătura pantalonilor era o dovadă clară a gândurilor lui. Jalene începu să tremure de emoţie. Încet, îşi ridică privirile spre el. Taylor se ridică în picioare şi o apucă de încheieturi. O lipi de el şi ea simţi mai bine cât de mult o dorea. Cu buzele apropiate de ale ei, îi şopti:

— Te doresc mai mult decât am dorit vreodată o femeie în toată viaţa mea. Doamne, cât te doresc!

Jalene închise ochii. Da, o dorea, dar oare îl şi iubea? Oare ea îl iubea? Oare avea vreo importanţă? În aceste cazuri nici nu se puneau asemenea probleme.

Deschise ochii şi îl privi. În acel moment îşi dădu seama că nici ea nu dorea un bărbat mai mult decât îl dorea pe el.

— Vreau să mă ai, îi şopti.

Avu imediat impresia că avea să n strivească numai cu acel sărut plin de patimă

*

Şşş, fetiţo. Te scoatem de acolo imediat.

Repede, tăticule. E atât de întuneric! Nu văd nimic. Tăticule, iar vine la mine! Nu! Nu! Pleacă!

Jalene deschise ochii şi încă mai auzea ţipetele din visul care se repeta... a câta oară? Pentru un moment se sperie de gândul că ar fi fost chiar vocea ei. După un timp îşi dădu seama că ţipetele erau ale lui Jonathan, copilul Twylei. Se uită la Taylor. Spre bucuria ei, acesta dormea.

Se despărţiseră cândva în timpul nopţii. Acum, în lumina dimineţii, avea ocazia să se uite la el. Stătea pe burtă şi spatele lui plin de muşchi îi trezea amintiri pe care nu le putea controla. Până la urmă o avusese şi nu regreta nici un moment acest lucru. Cum avea să afecteze în viitor acest lucru relaţia dintre ei? Nu ştia. Dar un lucru era cert: acum îşi dădea seama că îl iubea.

Nu ştia când începuse, dar spera din toată inima să fie adevărat. Desigur, niciodată nu

avea să mărturisească aşa ceva în faţa lui Taylor. Nu ar fi vrut ca acesta să-i reamintească că ea îi ceruse să facă dragoste. Oare ştiuse şi el că avea să-şi piardă minţile pentru el?

Se întoarse pe spate şi acu, în lumină, observă pictura de pe tavan. Un bărbat stătea pe malul unui râu, iar pe celălalt se vedeau toate bunătăţile pe care acel om le-ar fi putut visa. Sub pictură se putea citi: *Urmează-ţi visul.*

Şi dacă cineva nu avea ce visuri să urmeze? Singura ei dorinţă era ca Donnegan să fie prins şi vinovăţia fratelui ei să fie dovedită. Ea avea să meargă pe drumul ei, iar Taylor pe al lui. Totuşi, cum avea să trăiască fără să-l mai vadă vreodată?

Nu trebuie să mă gândesc la asta. Trebuie să mă bucur de timpul petrecut cu el. Trebuie să ştiu în fiecare moment că într-o zi o să dispară din viaţa mea.

Hotărî că era mai bine să iubeşti puţin timp decât să nu iubeşti deloc. Avea să se bucure cât putea de zilele care aveau să urmeze şi să se descurce după ce el avea să dispară din viaţa ei.

Taylor se mişcă şi ea privi spre el.

Se trezise şi se uita la ea.

— De cât timp te-ai trezit?

— Nu de mult.

Taylor îi luă mâna şi i-o sărută.

— Regreţi ceva?

— Nimic. Dar asta nu înseamnă că sunt gata să mă căsătoresc cu tine.

— Nu-ţi face griji. Voi avea grijă de tine cum se cuvine de acum încolo.

Răspunsul acesta o făcu să creadă că glumea. Cu toate că o întrista, îşi urmă hotărârea de a-l iubi cât mai mult, înainte de despărţire.

Taylor se apropie de ea şi o luă în braţe.

— Niciodată nu m-am simţit mai bine cu o femeie. Vreau să te mai iubesc o dată, zise şi o sărută cu patimă, trăgând-o peste el.

— Doamne, niciodată nu mă voi sătura de tine!

În acel moment se auzi o bătaie în uşă.

— Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez, se auzi glasul lui Lem de afară. Vremea frumoasă de afară s-a schimbat într-una noroasă. Se pare că vine furtuna.

— La dracu'! spuse încet Taylor şi o sărută. Într-o zi o să te iubesc la nesfârşit. Mulţumesc, Lem. Ies imediat, mai zise, ridicând-o de pe el.

Taylor se îmbrăcă fără ruşine de faţă cu ea, apoi se îndreptă spre uşă, o descuie, se

întoarse la pat, o sărută pe frunte şi ieşi în grabă.

Oare era în stare să îl iubească atâta timp cât ştia că într-o bună zi avea să o părăsească? Se părea că da. Asta era tot ce avea de făcut.

În grabă, îşi căută hainele în fundul căruţei, le găsi, se îmbrăcă şi câteva minute mai târziu coborî din căruţă.

— Bună dimineaţa! îi strigă Lem din locul în care făcuseră focul cu o noapte înainte.

Hug stătea lângă mama lui Lem, care îşi dezvăluia ca de obicei gura lipsită de dinţi.

— Bună dimineaţa, Jalene. E o zi minunată, nu-i aşa? i se adresă Hug cu cana în aer.

Surprinsă de atitudinea acestuia, se uită la Taylor, dar acesta nu făcu altceva decât să ridice din umeri. Jalene nu mai ştia dacă se referea la vreme sau la altceva.

— Da, dacă îţi place burniţa şi norii ameninţători de la orizont.

— Trebuie să încercăm să ajungem în satul următor înainte de a începe ploaia, îi avertiză Taylor.

— Eu sunt gata, replică Hug vesel. Mă duc să pregătesc căruţa.

Se îndepărtă voios.

— Măcar gustaţi puţin din ceaiul nostru înainte de a pleca. E reţeta specială a mamei, zise Lem, în timp ce îşi aranja părul. Singura problemă e că am impresia că mama l-a făcut prea tare. Aşa face când are impresia că cineva e prea supărat sau mahmur. De obicei ajută la toate.

— Ce a pus în el? întrebă Jalene.

— Nu vă pot spune asta. V-am spus că e preparat special. Dacă v-aş spune, nu ar mai fi special. Totuşi, nu vă poate face rău.

— Şi când i se termină efectul? întrebă Taylor.

— O să vi se facă puţin somn, asta e tot, zise Lem, scărpinându-se în barbă. De fapt, ar mai fi ceva.

— Ce anume? întrebă imediat Taylor.

— Mă iertaţi că vorbesc aşa de faţă cu o doamnă, dar ceaiul ăsta te face să o iei razna.

— Să o iei razna? întrebă Jalene încruntată, neînţelegând ce era atât de jignitor în această expresie.

— Vrea să spună că îţi vine pofta să te descarci, îi explică Taylor.

— A! spuse ea repede, încercând să-şi ascundă ruşinea.

— I-am spus mamei că nu e bine să se joace aşa cu oamenii, dar n-am ce-i face.

Ute. Totul e aici, spuse el, întinzându-i o mină. E foarte gustos. Chiar nu vreţi?

— Mulţumesc, dar trebuie să plecăm, răspunse Taylor pentru ea.

— Măcar luaţi nişte pâine cu voi, spuse Lem şi puse câteva felii de pâine neagră într-o bucată de pânză, după care i-o întinse lui Jalene.

— Sunteţi prea generoşi cu noi. Mă duc să duc pâinea în căruţă şi apoi îmi voi lua haina.

Se întoarse să plece, dar mama lui Lem o opri. Ridică inelul de la deget spre ochii ei, ca şi cum ar fi vrut să spună că se potriveau culorile. Apoi îi arătă lui Jalene vârful inelului, care nu era decât un capac care se deschidea pentru a dezvălui o pudră ascunsă înăuntru. După gesturi, Jalene îşi dădu seama că un pic din această substanţă pusă cuiva în mâncare îl făcea să se simtă bine, dar prea mult l-ar fi adormit.

— Asta e ce pune în ceai - reţeta ei secretă de ierburi.

Mama lui Lem aprobă din cap şi îi întinse inelul.

— Oh, nu pot primi aşa ceva, zise ea şi îi împinse mâna.

— Nu vi l-ar da dacă nu ar vrea cu adevărat. E felul ei de a vă mulţumi pentru că ne aţi salvat de tâlhari, îi spuse Lem.

Jalene se uită în jur şi văzu că toată lumea îi făcea gesturi să primească darul. Îl luă şi îl puse pe inelarul de la mâna dreaptă.

— Mulţumesc, spuse ea. Mă duc acum să-mi iau haina.

Câteva minute mai târziu, Taylor controla pe cei doi tâlhari pentru ultima oară. După aceea, toţi trei îşi luară la revedere de la familia de căldărari. De îndată ce căruţa a fost pusă în mişcare, Hug începu să fluiere un cântec vesel.

— Fără îndoială, eşti mai vesel decât ieri dimineaţă, îi spuse ea lui Hug, după ce îi aruncă o privire complice lui Taylor.

— Astăzi sunt alt om. M-am tot întrebat cum m-aş simţi dacă vreunul dintre voi ar păţi ceva sau dacă... Oricum, am greşit mult fa cându-mi vise inutile.

Hug se foi un timp pe capră, apoi continuă:

— Cum îmi stă pudra? Sper că nu s-a şters în somn. Hei! De unde ai inelul acela?

— E cadou de la mama lui Lem.

— Foarte frumos, spuse el şi în momentul

următor i se adresă lui Taylor. Stai puţin. Am o întâlnire în tufişuri.

Taylor chicoti.

Jalene îl prinse pe Hug de mână înainte ca acesta să coboare şi îi spuse:

— Amândoi ţinem la tine. Mă bucur că suntem încă prieteni.

— Da, şi în plus te-am ferit prea mulţi ani de pericole ca să mă laşi baltă tocmai acum, adăugă Taylor.

— Tu m-ai ferit pe mine!? protestă Hug în glumă.

Taylor râse din toată inima.

După ce Hug sări din căruţă, Taylor strigă la el, printre hohotele de râs:

— Ar fi bine să te grăbeşti. Căruţa pleacă în trei minute.

Între ei se lăsă un timp tăcerea şi Jalene se întreba dacă nu cumva Taylor regreta faptul că făcuseră dragoste cu o noapte înainte. Nevoind să deschidă subiectul, întrebă:

— Crezi că e din cauza ceaiului sau e ceva normal?

— Cred că amândouă. Ceaiul l-a făcut să o spună mai uşor.

Norii se vedeau ameninţători la orizont.

— Cât de departe e următorul oraş?

— Donegal e la numai zece mile, dar dacă ceaiul are asemenea efecte, cred că o să facem mai multe opriri înainte să ajungem.

— Cred că o să fim uzi până la piele.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Hug, care tocmai se urca pe capră. Nu am lipsit prea mult. Avem timp destul.

Hug avea dreptate, dar numai pentru că nu ştia secretul ceaiului. Mai făcură încă trei opriri şi abia la a doua începu o ploaie torenţială. Drumul deveni noroios, dar rămaseră bine dispuşi, iar când intrară în taverna Deer's Head, râdeau unul de celălalt de felul în care arătau.

— Mor de foame, spuse Taylor.

— Nici nu am apucat să mâncăm din pâinea pe care ne-au dat-o căldărarii, replică ea, începând să-şi scuture părul.

Hug începu să tragă de hainele care se lipiseră de el, din cauza umezelii.

— Sunt obosit. E greu să faci faţă unei vremi ca asta.

Taylor râse şi îi întinse o batistă udă.

— Încearcă să te ştergi cu asta. Poate că pudra se va uniformiza.

Hug se conformă şi într-adevăr faţa îi

oglindă aceeaşi înfăţişare de bătrânel simpatic.

Ialene scuturâ din cap, uluită. Se părea că această zi avea să fie complet diferită de cea precedentă. Cel puţin aşa spera, înainte ca o voce să se audă din spatele lor. Acel glas îi trimise fiori reci pe spate, care cu siguranţă nu puteau fi puşi pe seama vremii. Auzise clar:

— Era şi timpul...

CAPITOLUL 20

— Cine dracu' sunt ăştia? întrebă Hug.

Jalene nu avea nevoie de răspunsul la această întrebare. Recunoscu imediat vocea lui Donnegan şi o trecu un fior. Dumnezeule mare, dacă omul acela avea s-o recunoască la rândul său?

— De curând am suferit un accident, aşa încât trebuie să mă mişc ceva mai încet, spuse Donnegan ridicându-se şi ieşind din umbra în care stătuse până atunci, sprijinindu-se greoi în bastonul cu măciulie de fildeş. O tânără rotunjoară şi cu un chip nostim apăru lângă el, iar Jalene presupuse că fata era Nelly. De cealaltă parte îl încadra Henry, bărbatul care dăduse buzna în camera lui Wil, la Belleek.

— Sunt informat că vinzi whisky de cea mai bună calitate la preţuri imposibil de concurat.

— Poate da. Sau poate că nu. Poate sunteţi amabil să vă şi prezentaţi, adăugă Taylor, purtându-se de parcă îl vedea pentru prima oară în viaţă şi păşind hotărât pentru a se aşeza pe un scaun de lângă masa din apropiere. Hug îl urmă.

Simţind că atrage şi mai mult privirile datorită ţinutei ei neglijente, ea se grăbi să-l urmeze. Donnegan nu-l cunoştea pe Hug, iar Taylor nu mai semăna cu bărbatul bărbos, îmbrăcat în haine ponosite, pe care Donnegan îl cunoscuse la Dublin. Jalene se întrebă dacă aspectul ei de femeie decăzută şi culoarea în care-şi vopsise părul ei negru erau suficiente pentru a-l păcăli pe Donnegan.

Testul era inevitabil pentru că, fără a fi fost invitat, Donnegan luă loc la masă, exact aşa cum procedase la Dublin. Nelly şi Henry rămaseră în picioare, încadrându-l.

— Vă temeţi cumva să nu fiu agent al percepţiei? îi întrebă Donnegan. Fiţi liniştiţi, nu sunt.

Jalene nu-şi putu stăpâni un uşor chicot pe care îl mască prefăcându-se că îşi drege glasul. Sigur că nu era agent al percepţiei, iar ei i se părea ciudat să-l audă vorbind aşa, mai ales că avea în faţă doi agenţi veritabili. În-

cercă din răsputeri să-şi stăpânească râsul ce părea de necontrolat, întrebându-se în acelaşi timp ce o făcea să se poarte atât de nesăbuit într-un moment în care chiar vieţile lor depindeau de acceptul lui Donnegan. Nu-şi putu explica acea ieşire decât printr-o stare de nervozitate.

— Mi se pare că v-am mai văzut undeva, constată Donnegan, privind-o serios.

— Ce vă veni? îl întrebă Taylor şi, cu un gest nepăsător, îşi puse mâna pe coapsă înainte de a-şi netezi pantalonii uzi, după care întinse mâna spre pulpa Jalenei, apucând-o strâns, într-o încleştare ca de crab, pentru a o avertiza.

Jalene îşi reprimă strigătul de durere şi nevoia de a-şi masa locul din care pornea durerea.

— De unde aţi luat whisky-ul? întrebă Donnegan. Mă interesează de unde îl obţineţi pentru vânzare?

— Dar cine a spus că aş vinde? replică Taylor.

— Vă înţeleg atitudinea precaută, dar ştiu cine sunteţi. Informatorii mei v-au descris pe toţi trei cu o precizie deosebită, aşa că nu cred că are rost să faceţi pe proştii. Spunând

acestea, Donnegan făcu un semn cu mâna către proprietarul cârciumii. Adu-ne un rând de bere, porunci el.

— Şi nişte mere, şuncă tăiată felii, pâine şi ce mai aveţi pe-aici, adăugă Nelly, aşezându-se. Se aplecă spre Donnegan, îmbrăţişându-l scurt. Nu te superi, nu? îl întrebă ea. Câteva gustări acolo, să ne mai potolim foamea... şi, pe urmă, cu stomacul plin omul e mai relaxat.

Proprietarul ezită. Donnegan aprobă cu o înclinare a capului.

— Ai auzit ce-a spus doamna, adăugă el.

Donnegan era îmbrăcat foarte elegant şi pe cap avea o perucă neagră. Dar, în ciuda aspectului său ieşit din comun, Donnegan era întrecut de proprietarul tavernei; acesta purta o perucă pudrată din abundenţă, buclele ce încadrau urechile păreau doi cârnaţi, iar şorţul ce-i acoperea burta era pătat de grăsime. Ţinuta sa împreună cu atitudinea pompoasă în care şedea alcătuiau un tablou ridicol. Pe vremea aceea, era la modă ca persoanele din rândul micii nobilimi să poarte peruci, mai cu seamă la Dublin, dar majoritatea celor din provincie se descurcau şi fără. Dar, dacă intenţia cârciumarului fusese de a ieşi în evidenţă, ei bine, îşi atinsese scopul.

Jalene simţi că gura i se lărgeşte din nou într-un zâmbet, dar amintirea micii agresiuni pe care tocmai o suportase din partea lui Taylor şi conştiinţa faptului că se aflau într-un real pericol o făcură să redevină serioasă. Dacă Donnegan avea să descopere cine era cu adevărat, vieţile lor erau în primejdie. Acesta avea să-i omoare. Numai această idee, completată de gândul că Taylor avea să dispară pentru totdeauna de lângă ea, o făcu să reintre din nou în rol.

— Şi ce dacă vând whisky? reîncepu Taylor. Ce te priveşte pe dumneata? Pot să fac negoţ cu cine poftesc.

— Lu' stăpânu' meu nu-i place să te pui cu dumnealui. Mata faci negoţ cu clienţii noştri, spuse Henry, care stătea în continuare în picioare, lângă Donnegan.

— Halal noroc, lăsă Hug să-i scape. Bag seama că nici unul din cârciumari n-a avut nimic împotrivă.

— Mnu..., dar eu am, spuse Donnegan, frecându-şi bărbia crăpată. Am vrea ca voi să trataţi direct cu noi, şi-apoi noi vom vinde whisky-ul în toate tavernele de-a lungul coastei.

— Adică să aveţi monopolul asupra zonei spuse Taylor, făcând o pauză până când câr

cumnarul lăsă pe masă berea şi mâncarea, după care dispăru. De ce ne-am învoi? Noi ce avem la afacerea asta?

Jalene crezu că Hug va interveni şi el pentru a adăuga câteva comentarii zgomotoase, dar, privindu-l, văzu că acesta ţinea ochii închişi, cât pe ce să aţipească. Nu se aşteptase ca ceaiul să-şi facă efectul aşa de repede şi mai ales într-un moment nepotrivit. Sperase ca Hug să poată vorbi în apărarea lor dacă era nevoie. „Ajută-ne, Doamne, să nu avem nevoie de asta".

— În locul vostru mi-aş face griji în legătură cu ce se întâmplă dacă nu cădeţi la învoială, vorbi Henry primul.

— Ajunge! îl admonestă Donnegan pe Henry, zâmbindu-i lui Taylor înainte de a vorbi la rându-i. Nu-l luaţi în seamă. Dacă aveţi whisky de vânzare, vă pot ajuta să-l vindeţi şi vă pot da un preţ bun. Ce vi se pare aşa îngrozitor? Ridică mâna spre Nelly, care i-o apucă imediat, strângând-o afectuos.

La prima vedere, Nelly nu părea a cunoaşte faptul că Donnegan urmărea o altă femeie. Ori nu ştia, ori n-o interesa, presupuse Jalene, urmărind-o pe Nelly care continua să-i zâmbească lui Donnegan şi-i

întinse acestuia platoul cu gustări. Donnegan îi răspunse printr-un zâmbet de apreciere.

Dar, indiferent de interesul dovedit de acest bărbat față de alte femei, inclusiv față de ea însăși, era clar că Nelly reprezenta adevărata lui dragoste. Știa însă că sub acea mască mimând afecțiunea se ascundea un om periculos. Jalene abia de mai putea respira, de teamă să nu atragă atenția acestuia asupra ei. Se uită atentă la Taylor. Chipul său inexpresiv nu-i dădu nici un indiciu asupra modului în care acesta avea să reacționeze. Taylor luă o bucată de măr, o înghiți, apoi gustă din bere. Dacă acceptau târgul, ajungeau într-un punct mort. N-ar fi obținut nici o altă informație în afară de aceea legată de faptul că Donnegan opera de partea aceea a coastei. Iar dacă refuzau să vândă, nu-i aștepta decât moartea.

— Dați-ne câteva minute, le spuse Taylor. Trebuie să-i explic Bunicului că ne oferiți o ocazie excelentă. Își făcu palmele cupă în jurul buzelor și-i șopti lui Donnegan la ureche: E al dracu' de greu. În prima clipă Bunicul o să ia foc ca un butoi de pulbere și pe urmă o să fie mai mulțumit decât oricine.

Donnegan se încruntă, privindu-l pe Hug neîncrezător, dar până la urmă făcu un semn aprobator din cap și se ridică.

— Mie mi se pare că-i daţi prea multă atenţie. Noi urcăm în cameră. Aveţi zece minute la dispoziţie să vă hotărâţi. Sprijinându-se greoi în baston şi ţinându-se cu cealaltă mână de mijloc, Donnegan se întoarse către scări. Nelly veni lângă el să-l ajute şi-şi strecură mâna pe sub braţul său. Fură urmaţi de Henry.

Acesta era momentul pe care-l aşteptaseră. Îl găsiseră pe vinovat. Taylor aşteptă până când cei trei dispărură din raza lor vizuală, apoi scuturã braţul lui Hug.

— Hug, fii atent, îi porunci el.

— Am fost atent, răspunse acesta. Dar mi-e atât de somn. Am simţit nevoia să închid ochii o clipă. Se frecă la ochi, apoi se scărpină sub peruca grizonată.

— Ascultă-mă, reluă Taylor. Nu avem altă şansă decât să ne învoim să-i vindem, dar trebuie să-l fac să mă roage, într-un fel să mă asociez cu el, pentru că numai aşa îl voi putea urma oriunde se duce. O dată ce ştiu unde se află, mă pot întoarce cu întăriri, opresc orice acţiune şi-l bag la zdup.

— Vrei să spui că eu şi Hug trebuie să stăm cu braţele încrucişate în timp ce tu bântui cine ştie pe unde împreună cu Donnegan?

îl întrebă Jalene, adăugând imediat: Pentru că, dacă la asta te gândeşti, să nu te bazezi pe mine. Cum ne vei da de ştire unde eşti şi mai ales cum o să ştim dacă vei avea nevoie de ajutor? continuă ea trecându-şi degetele prin părul ud. Nu mi se pare deloc înţelept.

— Lasă-mă pe mine să calculez riscul. Ai fost şi-aşa la doi paşi de primejdie, din cauza mea, îi explică Taylor.

— Am ştiut de la bun început în ce mă bag, la fel ca şi tine. Nu poţi pleca singur, spuse ea, hotărâtă să-l convingă că îl va însoţi în cazul în care avea să plece cu Donnegan.

— Zău? i-o întoarse Taylor, accentuând cuvântul. Ascultă ce-ţi spun, se întoarse el către Hug. La dracu, exclamă el, zgâlţâindu-l. Ai auzit ce-am spus?

— Da, da, ai dreptate, răspunse Hug căscând.

— Grozav. Chiar că e grozav, spuse Taylor sarcastic. Am pus în sfârşit mâna pe Donnegan, iar eu m-am înhăitat cu unu' care doarme pe el şi o fetişcană care se crede protectoarea mea.

— Dracu' să te ia, îl înjură Jalene, ridicându-se de la masă. Parcă era vorba că o să lucrăm împreună. Dacă Hug e adormit asta nu

e vina lui, cât despre mine, n-am pretins că sunt o martiră, dar, dacă tot o să fim pe urmele tale, trebuie să-ţi reamintesc că suntem singurii care vom şti vreodată pe unde umbli şi care-ţi vom sări în ajutor dacă vei avea nevoie. Făcu o pauză, încruntându-se la el, apoi continuă cu şi mai mult sarcasm în glas: Dar probabil că un tip aşa de puternic şi curajos ca tine n-o să aibă nevoie de nimeni, ce zici? Îl înjură încă o dată în gând. N-avea de gând să i se supună.

— Mă rog, ai dreptate, răspunse el calm. Dar asta nu înseamnă că n-o să rămâi în spate cu Hug.

Jalene strânse din buze înghiţindu-şi blestemele la adresa încăpăţânării lui. Oare de ce nu pricepea omul acela că avea nevoie de ei? Împreună cu ei putea să-i facă faţă mai uşor lui Donnegan. Se pregătea să se lanseze într-o nouă dispută cu Taylor, când în capul scărilor apărură Donnegan şi cei doi însoţitori ai săi. Coborî scările şi se apropie de masă.

— Sper că aţi ajuns deja la o înţelegere, spuse el.

— Mda, răspunse Taylor făcându-i semn să ocupe scaunul din faţa sa. Nelly şi Henry rămaseră în picioare, în spatele lui Donnegan.

O să-ţi vând whisky-ul meu, dar pun şi eu o condiţie: vreau să mă iei ca partener în afacere.

— Să ştii că pot cumpăra cât whisky vreau fără să fie nevoie să mă asociez cu cineva. N-am de gând să-ţi fac decât o singură ofertă şi-ar fi bine s-o accepţi. În felul ăsta ne putem despărţi onorabil, îl avertiză Donnegan.

— Înţeleg că faci afaceri ilegale, îndrăzni Taylor cu jumătate de gură, ştiind prea bine că avea dreptate, dar nu mai aşteptă răspunsul. Te-ai îmbogăţi şi mai mult dacă ai accepta şi oferta mea. E totuşi obositor să umbli din tavernă în tavernă. Dacă preferi să-ţi pui oamenii să facă asta, treaba dumitale. N-ai nimic de pierdut şi ai o grămadă de câştigat, vreau să spun, mult peste capacitatea de distilare. Taylor se purta de parcă abia atunci l-ar fi străfulgerat o idee. Şi de unde ştiu că voi căpăta vreun ban de la dumneata?

— Ai cuvântul meu de onoare.

Jalene îşi aminti că-l auzise pe Donnegan rostind aceleaşi cuvinte când erau în Dublin şi acesta se târguia cu Taylor pentru a fi eliberat. Atunci Taylor spusese că venind din partea lui Donnegan, această promisiune nu valora

nimic. Cum va reacţiona de data aceasta Taylor?

— Mă tem că sunt cam sceptic în privinţa asta. Nu cred până nu văd, asta mi-e deviza. În ciuda faptului că va fi destul de greu să umblu din cârciumă în cârciumă să-mi vând marfa, toţi cârciumarii vor dori să facă târgul cu mine. Acum mă întreb totuşi de ce trebuie să mai fii şi dumneata la mijloc. Aş obţine un profit mai mare dacă mi-aş vinde singur marfa, spuse Taylor.

— Văd că ţii cu tot dinadinsul să mi te pui de-a curmezişul, tună Donnegan, dând pe gât o gură zdravănă de bere.

— E o ocazie pe care nu vreau s-o pierd. Sper că înţelegi că până la urmă scopul meu este să obţin un profit cât mai mare, îi explică Taylor.

Jalene stătea deoparte, ascultându-i în tăcere, dând din când în când câte un cot lui Hug pentru a-l menţine treaz. Aparent, Taylor era hotărât să-l convingă pe Donnegan că ar fi fost bine să îl ia asociat, dar după părerea ei Donnegan nu era interesat. În consecinţă, riscă.

— Iertaţi-mă că vă întrerup. Ştiu că nu e treaba mea să mă bag, începu ea luându-l pe

Taylor de braţ şi lipindu-se de el aşa cum ar fi făcut orice târfă de rând, apăsându-şi sânii pe el. N-am putea discuta despre asta la locuinţa dumneavoastră? Mi se pare că aţi putea ajunge la o înţelegere dacă aţi fi în alt loc. Şi pe urmă, noi nici măcar nu ştim cum vă cheamă, adăugă ea, mijind şi aruncând un zâmbet cochet spre Donnegan. Judecând după vena ce zvâcnea sub tâmpla lui Taylor, îşi dădu seama că acesta era extrem de tensionat sub aspectul acela de calm exterior.

— Eu zic că e bine să ne mulţumim cu numele mic, interveni Nelly care până atunci fusese la fel de tăcută ca Jalene. Eu sunt Nelly. Dânsul este Cory, iar acesta este Henry.

La rândul ei, Jalene se prezentă sub numele de Jane, pe Hug îl prezentă drept Bunicul, dar pe Taylor îl prezentă sub adevăratul său nume.

— Sunt de acord cu tine, Jane, reluă Nelly. Se pare că deocamdată bărbaţii nu reuşesc să cadă de acord. De ce nu vrei să îi invităm pe oamenii aceştia la distilărie, acolo putem să şi mâncăm şi să discutăm mai pe îndelete? mai propuse ea, luându-l pe Donnegan de gât, pe la spate.

După expresia chipului lui Donnegan, Jalene îşi dădu seama că acesta făcea, de obicei, ceea ce spunea Nelly. Schimbarea pe care prezenţa acestei femei o producea în el era absolut surprinzătoare. Donnegan luă mâna lui Nelly, o sărută, apoi vorbi.

— Nelly... dulce Nelly. Ai perfectă dreptate. Era cât pe ce să uit bunele maniere.

— În schimb, Nelly îl sărută uşor pe obraz, apoi se îndreptă, rămânând în continuare în spatele lui.

— Pot să zic şi io ceva, domnu' Cory? întrebă Henry, fără să mai aştepte răspunsul lui Donnegan. O fi bine să le arătăm ăstora locul nostru?

— Sper că vă daţi seama că nu trebuie să suflaţi o vorbă despre locul în care se află distilăria noastră, îi preveni Donnegan, uitându-se fix la Taylor.

"Doamne", îşi spuse Jalene. "O să se răzgândească". Fu şi mai surprinsă când îl auzi vorbind iar.

— Aveţi ceva împotrivă să mergem cu trăsura mea? Ferestrele au perdeluţe, aşa că nu vom fi văzuţi de nimeni. Henry vă va însoţi. Mai trebuie să vă mai spun că nu permit intrarea nimănui înarmat? adăugă Donnegan.

— Nu. Vreau să negociem. Lăsaţi-mă să îl instalez pe Bunicul şi pe fată şi vin şi cu dumneavoi.

— Nţţ, spuseră într-un glas, Nelly şi Jalene. Îşi aruncară câte o privire scurtă, zâmbind, apoi Nelly continuă. Avem rareori musafiri şi eu am puţine ocazii să mai stau de vorbă cu o femeie. Te rog, Cory, scumpule, spune-i să o ia şi pe fată cu el.

— Dar nu e nevoie, insistă Taylor.

— Vreau să merg şi eu, spuse Jalene.

— Vine şi fata, hotărî Donnegan.

— Nu, refuză Taylor, uitându-se când la Jalene, când la Donnegan. Până la urmă, îşi dădea seama că de răspunsul lui atârna acum şansa ce i se oferea de a pătrunde în bârlogul lui Donnegan. Bine, consimţi el într-un târziu, scuturându-l pe Hug. Bunicule, bunicule. Hai că plecăm. Hug reuşi cu greu să deschidă ochii. Înainte ca Taylor să mai poată spune ceva, Donnegan interveni.

— Bunicul o să rămână aici. N-am răbdare cu bătrânii şi cu ticurile lor.

Jalene observă că Taylor se pregătea să riposteze, aşa încât aşteptă cu sufletul la gură să vadă ce va spune.

— Când vreţi să plecaţi? întrebă Taylor.

– Henry va conduce trăsura mea şi va închiria încă una pentru mine şi Nelly. Asta înseamnă cam un sfert de oră.

– Vom fi gata. Eu îl instalez pe bunicul.

– Te ajut şi eu, spuse Jalene ridicându-se în picioare. Hai, îl îndemnă ea pe Hug, te ducem în camera ta.

— Aaah, da, sună bine, spuse Hug. Aţi aranjat totul?

– Da. Nu-ţi face griji. O să-ţi explic totul după ce ajungem sus, răspunse Taylor, conducându-l pe acesta împreună cu Jalene. Ce cameră liberă ai? strigă Taylor către cârciumar când ajunseră în capătul scărilor.

— Prima de lângă scări, răspunse hangiul.

Taylor îi făcu semn că pricepuse.

— Vă mulţumesc, spuse Hug. Ştiu că sus mă aşteaptă un pat cu numele meu pe el.

Jalene se uită la Taylor întrebându-se dacă nu cumva era supărat pe ea pentru că nu-i respectase ordinele.

— Te rog, nu fi supărat pe mine, şopti ea.

— N-a fost vina ta, Jalene. Alţii au hotărât pentru noi. E clar că Donnegan n-o contrazice pe Nelly. Şi asta nu-mi place. Ar fi fost mai simplu dacă n-ar fi trebuit să-mi port decât mie de grijă.

— Îţi înţeleg îngrijorarea, dar...

Taylor se opri la cea mai apropiată uşă şi se întoarse spre Jalene. Hug se sprijinea de umărul lui.

— Aici nu-i vorba de faptul că sunt îngrijorat, Jalene, spuse el, privind-o pentru o clipă în ochi, apoi se duse lângă uşa întredeschisă. O dădu de perete lovind-o cu piciorul. Jalene nu înţelese prea bine ce exprimau chipul şi cuvintele lui, dar, atât timp cât ştia că nu era supărat pe ea, putea fi liniştită.

— Acum odihneşte-te, Hug, spuse ea în timp ce păşeau alături în dormitor.

De îndată ce uşa se trânti în urma lor, Hug ţâşni dintre ei.

— La dracu', Taylor, ce-ţi veni să închei târguri fără mine?

Jalene rămase cu gura căscată.

— Ce puteam să fac? Ai auzit prea bine că tipul n-avea de gând să facă nici o afacere, până când nu s-a băgat în discuţie Nelly aia a lui.

— Vreţi să spuneţi că până acum v-aţi prefăcut? întrebă Jalene surprinsă.

— Cam aşa ceva, recunoscu Hug. Am aţipit puţin. Dar am auzit totul. M-am gândit

că am un prilej bun pentru a mă preface că dorm, dar zău dacă îmi place cum ați pus problema, concluzionă el întorcându-se spre Taylor, care se așezase pe pat.

— Hug, ai procedat foarte bine. Nu înțelegi? Donnegan o să creadă că ai ajuns deja în lumea viselor, când de fapt ne vei urma la o distanță ce nu-ți va primejdui viața.

— Mda..., admise Hug, dându-și seama că Taylor avea dreptate deși, cu câteva secunde în urmă, fusese tentat să-l contrazică. Mi-am făcut griji crezând că va trebui să vă las singuri cu tipul, continuă Hug, dar acum știu ce am de făcut. O dată ce văd unde vă duce, o să pot să mă întorc după ajutoare.

— Exact. Îi trimiți vorbă colonelului Hume și ceri să ți se dea câțiva oameni.

Hug înclină aprobator din cap. Taylor se ridică de pe pat și o luă pe Jalene de braț.

— O fi suferit Donnegan un accident, îi spuse el, dar nu e în nici un caz neajutorat.

— Rana a căpătat-o la Belleek, îl lămuri Jalene. Se pare că de vină a fost un birjar.

— Probabil ăla care a încercat să scape atunci când Donnegan a salvat-o pe Nelly, presupuse Taylor, strângând-o ușor pe Jalene de braț pentru a-i face semn să pornească.

Trebuie să mergem înainte ca Donnegan să devină bănuitor. Dar s-ar putea să avem probleme cu cârciumarul. După ce vei auzi trăsura îndepărtându-se, vezi cum faci să prinzi momentul să te strecori afară.

— Da, spuse Hug. N-am încredere în el.

— Nici eu, completă Jalene şi îl îmbrăţişă. Ai grijă, îl preveni ea.

— Şi voi, răspunse Hug, strângând-o cu putere înainte de a se despărţi de ei. Îi făcu semn cu capul lui Taylor, apoi îi strânse mâna. Păreau a se înţelege din priviri.

— Ne-om vedea, mai zise Taylor.

— Suntem în mâna lui Dumnezeu, răspunse Hug.

Ajungând în capul scărilor, Jalene văzu că Donnegan, Nelly şi Henry îi aşteptau. Taylor o luă de mână.

— Eşti gata? o întrebă el.

— Fie ce-o fi, la luptă, răspunse ea aşa cum ar fi răspuns în Evul Mediu un cavaler, mai mult pentru a-şi face curaj.

— Jalene, încearcă să fii serioasă.

— Ştiu că trebuie să mă stăpânesc, dar dacă mă gândesc prea mult la asta, îmi pierd tot curajul.

Taylor îi sărută mâna, aducând-o în dreptul gurii.

— N-o să ţi se întâmple nimic rău. Voi avea eu grijă de asta.

— Mulţumesc. Deja mă simt mai bine, spuse ea, fără a minţi câtuşi de puţin. În ciuda primejdiei ce li se deschidea înainte — înţelegând prin asta chiar şi eventualitatea de a nu scăpa vii — Jalene nu s-ar fi despărţit de Taylor pentru nimic în lume. Îl iubea. Era sigură de asta. Se simţea mult mai bine alături de el, în miezul problemei şi prefera această alternativă unei aşteptări prelungite, în care ar fi înnebunit de grijă.

Hug ieşi şi el din cameră, ascunzându-se într-o nişă ce se deschidea în perete. Taylor o ţinu pe Jalene de mână până când ajunseră jos. O împinse apoi uşor de la spate către cei trei oameni care-i aşteptau.

— A adormit ca un bebeluş, înainte chiar ca noi să ieşim din cameră, îi explică Taylor lui Donnegan.

— A durat mai mult decât am crezut, spuse Donnegan, privindu-i cu o oarecare suspiciune.

— Hainele bunicului erau încă ude şi i se lipiseră de corp, ca să nu mai spun că a fost imposibil să-i scoatem cizmele, se amestecă Jalene, netezindu-şi cu gesturi leneşe rochia

de seară de culoare albastră, apoi îşi aranja câteva şuviţe rebele de păr după ureche. Sperase ca explicaţia ei să-l satisfacă pe Donnegan, mai ales că nici hainele lor nu arătau prea bine. Oricum ,trebuia să aibă mare grijă pentru a nu mai da motive în plus de bănuială.

— Ştiu că rochia aceea udă e cam incomodă, îi zâmbi Nelly. Când ajungem, o să-ţi dau ceva de la mine să te schimbi, dar mă tem că va fi greu să-ţi aranjezi părul.

— Îţi mulţumesc, răspunse Jalene, sesizând o nuanţă ciudată în vocea lui Nelly. Dar nu e cazul să-ţi faci griji în legătură cu buclele mele ciufulite. Nu-mi trebuie decât un pieptene. Recurg la coafuri din astea mai sofisticate când e vorba de o ocazie mai specială. Mai-mai că-i plăcea femeia din faţa ei şi se întrebă cum de se încurcase aceasta cu un om ca Donnegan.

Nelly păşea alături de Donnegan, care se sprijinea în baston, lăsându-se pe el cu toată greutatea. Părăseau acum taverna " Capul Căprioarei". Henry aşteptă ca Jalene şi Taylor să iasă şi ei, după care păşi în urma lor.

Între timp, ploaia încetase. Cerul era încă înnorat. Dacă ar fi fost senin, soarele ar fi fost

deja foarte sus pe cer, pentru că era aproape de prânz.

Trăsura lui Donnegan era oprită în faţa tavernei. Aşa cum le spusese, ferestrele erau dotate cu copertine. În spatele trăsurii mai era încă una, în care se urcară Donnegan şi Nelly, pornind imediat către destinaţia amintită mai devreme.

Jalene tocmai se pregătea să se urce în cealaltă trăsură când simţi mâna lui Henry pe braţ.

— Trebuie să vă caut de arme, să nu aveţi vreuna, le spuse el.

— Nu port arme, îl lămuri ea, gata să urce.

— Da' eu trebuie să văz cu ochii mei, o opri el, punându-i mâna pe umăr. Jalene îl privi nevenindu-i să creadă. Apoi se uită la Taylor la fel de nedumerită.

— O să fac eu asta, interveni Taylor pe un ton tăios. Tu priveşte doar, îi spuse el lui Henry, dându-i acestuia de înţeles că nu accepta nici un fel de ripostă. Apoi se întoarse cu faţa la Jalene, explicându-i: Acum o să îmi plimb mâinile pe corpul tău, în aşa fel încât Henry să poată urmări şi să vadă că nu ascunzi nimic sub rochie.

Spunând acestea, Taylor îi smulse şalul negru de pe umeri.

— Ridică braţele, îi porunci el. Jalene se supuse şi în clipa următoare îi simţi palmele de-o parte şi de cealaltă a bustului, apoi pe şolduri, până jos spre genunchi, şi înapoi, spre umeri. Zăbovi îndelung asupra unora din părţile corpului lângă care ar fi putut fi ascunsă o armă şi-i lipi rochia de trup în aşa fel încât să se muleze perfect.

Jalene îşi dădu seama că roşise de ruşine, dar mai ştia că dacă Henry ar fi dus la îndeplinire această sarcină, mai mult ca sigur i-ar fi venit să verse de dezgust. Cel puţin era liniştită pentru că Taylor era cel care o percheziţiona. Însă gândul care o înnebunea cel mai tare era acela că, deşi pusă într-o situaţie penibilă, controlată ca un răufăcător, nu putea nega senzaţia de plăcere pe care o provoca atingerea mâinilor lui Taylor. După ce îşi termină treaba, acesta o trase aproape de el şi-i şopti:

— În alte împrejurări, hainele astea n-ar mai fi rămas mult timp pe tine.

— În alte împrejurări, răspunse ea, străbătută de un fior de plăcere, n-ar fi fost nevoie să fiu controlată.

Taylor îşi apropie gura de buzele Jalenei, vrând parcă să o sărute, când Henry, probabil enervat de întreaga scenă şi de faptul că scăpase ocazia de a pipăi o femeie, îi întrerupse.

— Ia, hai, gata. Vă ajunge, se răsti el, apropiindu-se de ei.

— Da... Eşti mulţumit acum, îl întrebă Taylor, dând fetei drumul.

— Mda, răspunse Henry iritat. Acu' e rându' tău, adăugă, întorcându-se cu faţa la el.

„Cred că ar fi cazul să-mi iau revanşa", îşi spuse Jalene zâmbind în sinea ei, urmărind cum Henry îl controla pe Taylor aşa cum acesta o făcuse mai devreme cu ea. Simţi că i se taie răsuflarea în momentul în care îl văzu pe Henry pipăind piciorul lui Taylor, de la gleznă până la coapsă, pentru a se opri o clipă în zona şoldurilor.

Taylor îi înţelese gândul, pentru că, întâlnindu-i privirea, îi spuse, făcându-i cu ochiul:

— Mai târziu, păpuşă.

— Ce înseamnă asta? întrebă Henry. Nu fă pe deşteptu' cu mine. Crezi că mie-mi place că trebuie să fac asta?

Jalene duse mâna la gură, pentru a-şi masca zâmbetul. Numai Taylor era în stare să facă asemenea glume în momente critice. Până la urmă, Henry le dădu voie să se urce în trăsură. Fetei îi bătea inima cu putere. Spaţiul din interiorul trăsurii era prea mic. O cuprinse panica şi vru să se întoarcă spre uşă, când privirea îi fu atrasă de lumina ce străbătea de sus. Trase adânc aer în piept. Se gândi să spargă geamul, în caz de nevoie. Ceva mai liniştită la gândul că exista totuşi o şansă de scăpare, se sprijini de spătarul banchetei. Şi totuşi, trăsura nu era total închisă, aşa cum crezuse la început. Ce uşurare!

— Stai bine, Jalene? o întrebă Taylor, încruntându-se puţin cam neliniştit.

— Da, răspunse ea, zâmbind.

— Am avut impresia că ai pălit. Sigur te simţi bine?

— Pe cuvânt, n-am nimic. Îşi aranjă părul negru după urechi. Ce-o să faci când o să ajungem în bârlogul lui Donnegan?

— O să profit de prima ocazie pe care o s-o am de a ieşi de-acolo, tu ce crezi? Dar trebuie să mă asigur că Donnegan va fi înăuntru. Şi cu cât Hug va aduce mai repede ajutoarele, cu atât mai bine.

— Şi cum o să faci asta? întrebă ea, privindu-şi mâinile. Sunt sigură că toată distilăria e bine păzită.

— Păi tocmai aici e şmecheria. Probabil că, oaspeţi fiind, vom fi trataţi ca atare. Iar în momentul în care or să vadă că am dispărut, or să-şi dea seama că nu suntem cine am spus că suntem. Trebuie să încercăm să ne mişcăm cât mai repede.

În clipa aceea, pe Jalene o încerca un alt fel de teamă. Următoarele ore avea să fie o luptă pe viaţă şi pe moarte. Incapabilă să-şi stăpânească tremurul de groază, se scuturâ. Taylor înţelese ce se petrecea în mintea ei. Stătea pe cealaltă banchetă, faţă-n faţă cu ea. O luă de mână.

— Iartă-mă... N-ar fi trebuit să mă las convins să te iau cu mine. A sosit momentul pe care-l aşteptam, cel mai periculos.

— Taci... Am ştiut de la bun început în ce mă bag. Nu-mi doresc decât să-l văd pe Donnegan după gratii, pentru ce ne-a făcut mie şi lui Will. Dar poate că ştie ceva despre fratele meu. E bine că Donnegan şi-a arătat, în sfârşit, mutra. Nu ştiu dacă aş mai fi fost în stare să mai intru în altă cârciumă şi să suport remarcile tâmpite ale vreunui hangiu fără

dinţi în gură şi care mă tratează drept ultima târfă. Nu ştiu dacă de-acum încolo voi mai fi vreodată în stare să mă port ca o doamnă şi cred că n-o să mă mai mire nimic. Mă tem că toate simţurile mi-au fost zdruncinate.

— Ba nu... De ce nu gândeşti altfel? Nu crezi că ai învăţat mai multe despre viaţă? Uite cum ai descoperit şi o altă lume dincolo de cercul social în care te învârteai. Deja eşti mai înţeleaptă pentru că ai avut şansa să cunoşti şi altceva. Profită...

— Asta dacă totul decurge conform planului, spuse ea privind cerul prin fereastra de deasupra.

— Nu cred că Donnegan are vreun motiv să creadă că am pleca fără ştiinţa lui. După ce aflăm unde îşi au cartierul general şi mă lămuresc care îi sunt rosturile pe-acolo, plecăm. În timp ce vorbea, Taylor se juca absent cu inelul de argint de pe degetul mic. Atât timp cât eşti cu mine n-ai de ce să te temi, Jalene, şi nu uita că Hug e pe urmele noastre.

— Îţi mulţumesc, răspunse ea, aşezându-se pe cealaltă banchetă, lângă el. Vorbele lui o liniştiseau. Ştia că Taylor va veghea asupra ei, nu va lăsa să i se facă vreun rău, atât timp cât îi stătea în putere. Dar îl iubea cu atâta

patimă, încât era convinsă că nimic nu i se putea pune stavilă. Se lipi de el, sprijinind capul pe umărul lui, într-un gest cam îndrăzneţ. Dar în momentul acela nu-i mai păsa de nimic.

— Îţi promit că n-o să-ţi ies din cuvânt şi n-o să pun vieţile noastre în pericol.

— Singura mea dorinţă, la ora asta, ar fi fost să mă simt bine alături de tine în patul meu din Knights' Head şi nu în trăsura asta incomodă, îi spuse Taylor, luând-o de după umeri şi trăgând-o aproape de el. Auzind cuvintele lui, Jalene se ridică brusc, ca trăsnită.

— Vezi, scumpa mea, am bănuit că aşa o să reacţionezi, râse el şi o trase înapoi, lângă el. Şi totuşi mai există ceva care să te mire, să te oripileze chiar.

CAPITOLUL 21

„Ei, drace", își spuse Taylor, privind în ochii Jalenei care exprimau aceeași mirare ca și ai lui. Înaintea lor era o căsuță de țară. Șiruri de răsaduri de in, perfect orânduite, deasupra cărora răsăreau delicatele petale albastre abia deschise, înconjurau căsuța pe o distanță de mai mult de un pogon. Nu semăna deloc cu ceea ce-și imaginaseră ei despre locul în care putea fi ascunsă o distilerie ilegală.

Ușița trăsurii fu trântită cu putere în spatele lor.

— Intrați, îi spuse Henry lui Taylor, apoi se îndepărtă, ducând calul și trăsura într-o altă construcție, ceva mai mică, aflată la mică distanță. Probabil că Nelly și Donnegan ajunseseră deja, pentru că trăsura care îi adusese nu se vedea nicăieri.

— Uite ce câmp înflorit! exclamă Jalene, vrăjită de priveliştea ce i se deschidea înainte. N-am văzut niciodată o culoare mai frumoasă.

— Asta mă miră şi pe mine. Nu prea pare a fi locul unei distilării. Văzută din partea asta căsuţa parc a fi construită cu o latură ce aproape că intră în deal.

Taylor se întoarse spre clădirea unde Henry dusese calul şi se uită atent la drumeagul pietruit ce ducea spre ea. Scărmănă cu vârful cizmei în prundiş, până făcu o mică groapă.

— Ce faci? întrebă Jalena.

— Dacă te uiţi atent la sol poţi afla multe lucruri în legătură cu zona care te interesează. Noroiul de aici e ca ăla din nord... Mă îndoiesc că suntem aproape de coastă.

Păşind cu grijă, se strecură pe lângă fereastra din faţă a căsuţei şi, mergând prin iarba înaltă, ajunse la marginea culturii de in. Tulpinile erau destul de înalte, aproape patru picioare, semn că plantele ajunseseră la maturitate şi aveau să fie culese curând. Se lăsă pe vine şi scormoni cu degetele în pământul pe care era plantat inul. Solul era gras şi bine întreţinut, semn că proprietarul era un cultivator priceput. Nu înţelegea de ce îi adusese Donnegan tocmai aici.

— Cred că domnul Donnegan ne aşteaptă înăuntru, o auzi el pe Jalene strigând. Se ridică şi văzu că fata era ţinută strâns de braţ de unul din oamenii lui Donnegan.

— Vin, răspunse el. Se apropie de ei din câţiva paşi şi o luă pe Jalene de braţ, zâmbind bărbatului care fu nevoit să o lase liberă. Admiram cultura dumneavoastră de in. Admirabilă! exclamă el. Folosiţi vreo metodă specială de arată aşa de bine?

— Întrebaţi-l pe conaşu' Cory. Acu' intraţi.

Imediat ce păşiră înăuntru, Taylor îşi dădu seama că interiorul nu era unul obişnuit. Speculaţiile lui cu privire la amplasamentul ciudat al căsuţei se dovediră a fi fost întemeiate. În partea opusă uşii se afla un zid construit în peretele dealului, un zid mascat de o perdea. Şi, la fel ca în casa în care el şi Jalene fuseseră duşi după întâmplarea din Dublin, singurele piese de mobilier erau o masă şi câteva scaune.

Cu toate că, în aparenţă, se aflau acolo la ordinele lui Donnegan, acesta nu era nicăieri de văzut, ceea ce-l făcu pe Taylor să creadă că acolo exista şi un coridor secret. Văzu fereastra din zidul opus.

— Nu ţi se pare ciudat că în peretele ăla e un geam? îi şopti el Jalenei, îndreptându-se spre el.

— Ba bine că nu, remarcă Jalene, mai ales că ăla pare a fi peretele care dă spre deal.

Ceea ce Taylor luase drept fereastră era de fapt o uşă. Omul lui Donnegan bătu de cinci ori în ea, într-un anume fel. Uşa se deschise cu un zgomot greu. Aproape imediat simţiră aerul neînchipuit de rece biciuindu-le feţele.

— Unde duce coridorul acesta? vru să ştie Jalene, venind mai aproape de Taylor.

— Doar mergeţi de-a lungul lui, le porunci bărbatul şi le făcu semn cu mâna să o ia înainte.

Într-o clipă, uşa grea se închise cu putere în urma lor, făcându-i să tresară. Taylor observă expresia de îngrijorare ce se întipărise pe chipul Jalenei. Îşi şterse palmele murdare de pantalonii verzi.

— Relaxează-te. Probabil că tipul n-a vrut să trântească uşa în halul ăla. Nu şi-o fi dat seama de forţa lui, încercă Taylor să o liniştească, conştient de faptul ca Jalene era mai mult speriată de ideea de a negocia cu Donnegan. Fata îi zâmbi şi se pregătea să-i răspundă, dar se opri înainte de a rosti vreun

cuvânt. Dacă cu câteva clipe mai devreme fusese neliniştită, acum era de-a dreptul îngrozită. Taylor îi urmări privirea pentru a-şi da seama la ce se uita. Coridorul ce li se deschidea înainte era slab luminat de câteva sfeşnice.

— Jalene?

Nici un răspuns.

— Jalene? o scutură el cu blândeţe. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse ea într-un târziu, ridi când privirea şi scuturând din cap, apoi îl strânse uşor de mână. Mă întrebam numai dacă nu cumva sunt şi şobolani pe-aici.

— De-asta erai atât de speriată? Se poate să fie şi şobolani. Deşi mă îndoiesc, pentru că am impresia că acest drum subetran e folosit destul de des. Şi pe urmă, crezi că Donnegan ar lucra în asemenea condiţii?

— Nu. Ai dreptate... dar tot nu-mi place locul ăsta, zâmbi ea, convinsă.

— Păi atunci, hai să ducem treaba la ca păt ca să scăpăm mai repede. Bineînţeles, da că ne aflăm acolo unde am urmărit să fim. O luă pe Jalene de mână şi continuară drumul.

Pasajul cobora şi devenea din ce în ce mai rece. În timp ce mergeau, Taylor îşi spuse ca

şansele lor de scăpare se micşoraseră judecând mai ales după felul în care fuseseră trataţi. Şi totuşi nu-i dăduse lui Donnegan nici măcar un motiv de bănuială. Pe de altă parte, tipul i se păruse exagerat de binevoitor. Acum i se părea că invitaţia fusese făcută cu prea multă uşurinţă. Dacă Nelly — şi nu Jalene — ar fi fost cea care ar fi propus această discuţie într-un loc mai retras, anume reşedinţa lui Donnegan, presimţirile sale n-ar fi fost atât de sumbre. Încercă să înlăture acele gânduri rele. Oare de ce se gândea numai la ce era mai rău?! Fie ce-o fi!

Într-un târziu, departe, în faţa lor, zăriră o lumină puternică.

— Nu-mi place aici, spuse iar Jalene. E prea întuneric şi prea strâmt. Mă sperie. Nu-i aşa că suntem undeva sub pământ? Ţie ţi se pare normal?

— Fii liniştită, îi spuse Taylor, strângând-o de mână. Plecăm imediat ce ni se iveşte ocazia. Promit.

Îşi continuară drumul până ajunseră în capătul pasajului subteran şi pătrunseră într-o încăpere, luminată puternic. Parcă treceseră în cu totul altă lume. N-ar fi crezut că se află la câţiva metri sub pământ pentru nimic în

lume. Dacă n-ar fi ştiut că sunt în anul 1770, ar fi crezut că se află în mijlocul unui bal din Evul Mediu.

Chiar în faţa lor, într-un fel de nişă semicirculară, pe perete, atârna o tapiserie imensă. De-o parte şi de alta a tapiseriei erau expuse coifuri şi armuri de cavaleri, plasate într-o ordine strategică. O masă uriaşă se afla în mijlocul încăperii şi era înconjurată de scaune masive, cu spătar înalt, din lemn sculptat.

Jalene rămase cu gura căscată. Trecură câteva secunde bune până simţi că-şi recapătă glasul.

— Parcă m-aş fi întors în timp, exclamă ea surprinsă.

— Înţeleg că vă place, spuse Donnegan, apărând în cadrul unei uşi laterale ce dădea într-o cameră mai mică. Se sprijinea în nelipsitu-i baston. Nelly îl înconjura cu drăgălăşenia ei.

— Da, răspunseră Taylor şi Jalene la unison, zâmbindu-şi unul celuilalt.

— Tapiseria aceasta, începu Donnegan arătând cu bastonul spre peretele opus ieşirii din pasaj, mi-a fost adusă de la Paris şi are aproximativ cinci sute de ani vechime. Mi-a

plăcut dintotdeauna vânătoarea, iar scena aceasta o găsesc absolut deosebită.

Donnegan vorbea despre o scenă de vânătoare înfăţişată de acea tapiserie şi care reprezenta o haită numeroasă de câini de vânătoare atacând un fazan, în timp ce stăpânii lor, călare, îi priveau cu expresii pe care era întipărită plăcerea. În pădurea din spatele călăreţilor se ascundeau nenumăraţi alţi fazani printre tufişuri. „Ce bine ilustrează asta modul de gândire al lui Donnegan", îşi spuse Taylor. Scena era de-a dreptul dezgustătoare. Nu fusese niciodată adeptul ideii de omor ca sport.

— Această scenă îmi făcea rău înainte, interveni Nelly, apropiindu-se de tapiserie într-o atitudine aproape afectuoasă. Cu timpul, însă, am început să apreciez calitatea artistică despre care mi-a vorbit mereu Cory.

Donnegan se uită la Nelly, apoi la tapiserie. Chipurile lor exprimau acelaşi lucru. Taylor deduse că părerile şi ideile lui Nelly se schimbaseră în timp, de când aceasta îl cunoscuse pe Donnegan. Nici o femeie din nici un alt mediu n-ar fi apreciat astfel lucrarea.

— Ce crezi, draga mea? o întrebă Donnegan pe Jalene.

În cazul în care aceasta fusese şocată de imaginea din faţa ei, atunci reuşise să-şi ascundă foarte bine sentimentele. Încerca să-şi păstreze ţinuta dreaptă şi avea mâinile aduse înainte aşezate calm una peste cealaltă, dar asta numai pentru a ascunde privirilor inelul de chihlimbar.

— Nu sunt în măsură să apreciez calitatea unei lucrări, fie ea tablou, tapiserie sau altceva, răspunse Jalene. E probabil o piesă unică, dar nu cred că ăsta e motivul pentru care ne-ai adus aici.

— Da, se amestecă şi Taylor, admirând în sinea lui felul în care fata evitase un răspuns direct la întrebarea lui Donnegan. Spuneai că faci whisky, dar nu văd nici urmă de distilerie în jur.

— Vai, cum vă înşelaţi, spuse Donnegan mândru, rânjind. Dar aici îl facem. Tocmai asta e partea frumoasă. Nimeni n-ar căuta o distilerie într-o grotă, mai ales că, teoretic, grota aceea nu există. Veniţi cu mine, adăugă el pe un ton poruncitor. Veţi vedea singura distilerie subterană din toată Irlanda şi poate din toată lumea.

Taylor observă că Jalene păli̇se şi tremura la auzul acelor cuvinte. O luă imediat de mână, pentru a-i transmite siguranţă.

— Ai făcut vreodată dragoste într-o peşteră, draga mea? o întrebă el cu voce tare, pentru a fi auzit şi de ceilalţi, apoi adăugă în şoaptă: Fii liniştită. Aproape am reuşit. Joacă şi rolul în continuare.

— Du-te-ncolo, răspunse ea alintându-se. Cum adică să fac dragoste într-o grotă?... Ştii că n-am ajuns chiar aşa. Ia termină! Vrei să le lăsăm pe gazde să ne aştepte?

Donnegan şi Nelly priviră amuzaţi scena, apoi le făcură semn să-i urmeze printr-un alt pasaj subteran.

Mergeau doar de cinci minute, dar Jalene era atât de speriată încât avea impresia că timpul stă pe loc. Pasajul era atât de întortocheat... şi din loc în loc tavanul era atât de jos încât trebuiau să se aplece pentru a-şi continua drumul. La un moment dat se sprijini de unul din pereţi, dar retrase imediat mâna, speriată, din cauza senzaţiei neplăcute pe care o simţi atunci când ceva ud i se prelinse pe braţ. Scoase un mic ţipăt, făcându-l pe Donnegan să se întoarcă.

— Nu-i nimic, îl linişti ea.

Câteva minute mai târziu, ajunseră într-o porţiune de drum extrem de întunecată. Donnegan încetini ritmul, păşind mai cu atenţie. La fel făcură şi ceilalţi. Jalene se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă toate sfeşnicele s-ar fi topit. Se luptă cu propriile ei reacţii. Îi era frig şi umezeala îi pătrunsese în oase. Locul acela semăna foarte bine cu pivniţa în care fusese închisă, din greşeală, în copilărie. Îşi aduse aminte că maică-sa nu le dădea voie, ei şi lui John, să se apropie de partea aceea a casei. Era o porţiune întunecată şi sinistră, în care se depozitau vinurile şi alte provizii ce trebuiau ţinute la rece. Într-o bună zi, arzând de curiozitate, îl urmări pe tatăl ei până în pivniţă, fără ca acesta să fi ştiut de prezenţa ei acolo. La început îi fusese puţin teamă, ştiind că nu respectase dorinţa mamei sale şi intrase totuşi în pivniţa aceea stranie. La distanţă, în faţa ei, văzuse lampa tatălui ei; la un moment dat, prea uimită de ceea ce vedea în jurul ei, călcă greşit, alunecă şi se lovi la cap. Următorul lucru de care îşi mai putuse aminti atunci fusese că, deschizând ochii mai târziu, se trezise în întuneric şi simţise ceva mişcându-se lângă picior. Ţipase şi începuse să alerge. Se rătăcise, dar până la urmă ajunsese la uşă.

ușa închisă. Strigase după ajutor, până când simți că o doare gâtul. Nimeni nu o auzi.

Un fior o trecu amintindu-și acea scenă. Acum vedea în față o altă cameră luminată — centrul operațiunii lui Donnegan — și se lumină. Intrară într-o cameră imensă; pe toți pereții din piatră se sprijineau rafturi cu nenumărate recipiente supravegheate de muncitori. Operațiile de tescuire și fermentare se făceau probabil în altă încăpere, pentru că în capătul opus al camerei se vedeau multe țevi ce urcau prin peretele de piatră și altele ce ieșeau de acolo și erau legate de vasele de-nici. Unul din băieți umplea butoiașele cu whisky. Un altul supraveghea vasele de distilat. Nici unul nu ridică privirea când cei patru intrară. Se mișcau de parcă ar fi fost hipnotizați.

— Băieții ăștia sunt orfani, spuse Donnegan, surprinzând încruntarea Jalenei înainte ca aceasta să o poată masca. Eu i-am scos din orfelinatul din Dublin. Nimeni nu-i voia. Sunt inofensivi, numai că nu prea îi duce mintea. Aici au mâncare din belșug și primesc o răsplată bună pentru munca lor.

— Ești foarte generos, răspunse Jalene, prea puțin convinsă. Într-adevăr, băieții

păreau bine hrăniţi, dar ea se îndoia de faptul că ar fi fost muţi, sau săraci cu duhul. Păreau mai degrabă drogaţi şi ceva îi spunea că undeva, în lumea de-afară, cineva îi mai căuta încă pe acei băieţi.

— Ce ai dumneata aici depăşeşte imaginaţia, spuse Taylor.

— Da, dar un singur distilator funcţionează zi şi noapte dacă e nevoie. Distilatorul numărul unu are o producţie constantă, uitaţi acolo, le arătă Donnegan cu degetul recipientul aflat cel mai aproape de el Ajutoarele mele au grijă să alimenteze cuptorul cu cărbune, aşa că lucrează în schimburi.

— Dar de ce nu lucraţi cu mai multe vase o dată? întrebă Jalène cu adevărat curioasă.

— Aerisirea e păstrată la un nivel cât mai mic, astfel încât mirosul să nu ajungă la suprafaţă şi să trezească bănuielile oamenilor. Lângă coşul casei e un fel de ventilator şi orice scăpare ar fi pusă pe seama acelei zone.

— Şi cum faceţi să acoperiţi mirosul de whisky, care nu se confundă aşa uşor? Afară, din câte mi-am dat seama, nu pătrunde nici un fel de miros din subteran, îl provocă Taylor, atent în acelaşi timp la cei doi băieţi.

— De obicei se găteşte ceva cu miros puternic, de pildă varză cu şuncă sau grătar de porc.

— Şi nimeni n-a bănuit nimic până acum?

—Nici un suflet.

— Vai, dar nu suntem deloc gazde bune, spuse Nelly. Îmi cer scuze, adăugă ea, întorcându-se spre Jalene. Doar am propus să venim aici ca să vă mai răcoriţi şi să luăm o mică gustare înainte ca bărbaţii să discute afaceri. Hai să-i lăsăm acum, îi zâmbi ea Jalenei, apoi se uită la Donnegan, care îi răspunse cu acelaşi zâmbet; Jalene avu impresia că cei doi îşi transmiteau unul celuilalt un mesaj secret, care n-avea nimic de-a face cu politeţea sau cu faptul că ea şi Taylor erau oaspeţi acolo.

— Du-i în salonul special, ăla pe care-l folosim numai pentru musafirii mai deosebiţi, îi porunci Donnegan lui Henry, care îi urmase în tot acest timp. Rana mă supără foarte tare. Vreau să mă aşez.

Jalene se uită la Taylor, dar chipul lui nu exprima nimic care să o facă să înţeleagă cum avea să procedeze.

— Mulţumim, răspunse Taylor. Venim şi noi imediat. Spunând acestea, o luă pe Jalene

de mână. În clipa în care îi simţi degetele încleştate pe mâna ei, Jalene înţelese că ceva nu era în regulă. Dar nu era nici locul, nici momentul să-i pună întrebări. Ieşiră din distilerie, pomenindu-se într-un alt coridor.

— Aici, le arătă Henry o uşă care era de două ori mai joasă decât o uşă obişnuită.

— Cam ciudată uşiţa asta, nu crezi? îl întrebă Jalene pe Taylor. Numai dacă te apleci poţi să intri prin ea. Ezita. Nu ştia dacă era înţelept să o deschidă, darămite să mai păşească dincolo de ea. Ştii ceva? Acum, că m-am uscat, mă simt mai bine.

— Atunci hai să ne întoarcem, spuse Taylor, luând-o de mână şi încercând să treacă de Henry.

— Io zic să staţi aici, ripostă Henry, fără a se mişca din loc. Se postase în mijlocul coridorului, blocând trecerea. Scoase un pistol de la brâu. Hai, intraţi, le ordonă el, făcând semn cu pistolul către uşiţă.

— Suntem oaspeţii domnului Donnegan, spuse Jalene revoltată. Nu cred că o să-i placă când o să audă cum ne-ai tratat.

— Ha-ha, râse Henry. Păi eu execut ordinul lui. Hai, intraţi de bunăvoie, îi ameninţă el cu pistolul.

— Vreau să vorbesc cu Donnegan, ceru Taylor, fără a se mişca din loc.

— O să vorbeşti, fii pe pace. Acu' mişcă.

Henry făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut s-o lovească pe Jalene în cap. Taylor ţâşni imediat în apărarea ei, încercând să ia pistolul lui Henry, dar acesta anticipase mişcarea şi îndreptă ţeava spre capul lui Taylor, oprindu-l la jumătatea drumului.

— Mişcaţi-vă fundurile. Nu mă faceţi să folosesc jucăria, îi avertiză Henry.

Taylor o luă de mână şi apăsă clanţa. Se aplecară mult pentru a putea intra. Înăuntru era întuneric. O dată intraţi acolo, se îndreptară. Jalene îşi smulse mâna şi se întoarse cu faţa la uşă. Nefiind încă închisă, era singura sursă de lumină. Întinse mâna spre clanţă, dar Henry trânti imediat uşa.

— Aşteaptă, strigă ea şi din vocea ei răzbătea teama. Nu e lumină aici.

Henry nu răspunse. Întunericul cuprinse neăpercea. Un ţipăt de groază scăpă de pe buzele fetei. Îngrozită, trăgea de clanţă, încercarea disperată de a o deschide.

— Nu ne lăsa aici. Nu vedem nimic. Trebuie să ne laşi măcar o lampă.

— Jalene, îl auzi ea pe Taylor. Întinse mâna în întuneric, pentru a-l putea atinge. Era deja înnebunită.

— Pleacă de lângă mine, ţipa ea, lovind pământul cu piciorul. Când nu mai simţi mişcare în jurul ei, se întoarse spre uşă. Lovea în ea cu piciorul şi trăgea cu putere. Trebuie să se deschidă într-un fel! striga ea.

— E încuiată, Jalene. E inutil să încerci, vru Taylor s-o potolească.

Ea îl auzi din nou mişcându-se în direcţia ei şi lovi din nou pământul cu piciorul.

— E ceva aici! Simt asta! Se târăşte pe podea. Prinde-l! Prinde-l o dată! striga ea disperată, împiedicându-se de ceva imaginar. Taylor o luă de mâini şi o trase în braţele lui. Jalene vru să i se împotrivească, dar el era cu mult mai puternic. Nu mai suport! continua ea să strige. Trebuie să văd, se lupta ea. Ajutor! Doamne, ajută-mă! Scoate-mă de-aici!

— Potoleşte-te! îi porunci Taylor. Eşti deja isterică. N-ai de ce te teme. Sunt aici, cu tine.

— Lasă-mă în pace, ţipă ea, continuând să se zbată în braţele lui. Cuvintele lui de consolare nu însemnau nimic pentru ea. Trebuia să scape de iadul în care nimerise.

Simţi mâinile lui blânde pe păr. Începuse să-i maseze uşor ceafa. Apoi cealaltă mână ţâşni pe neaşteptate, oprindu-se pe obrazul ei. O plesnise. Jalene îşi ţinu răsuflarea. Amuţise.

— Iartă-mă, iubito, o rugă el, mângâind-o. Dar trebuia să te calmez într-un fel. O mângâia pe păr, pe spate, făcând-o să se simtă în siguranţă. Când simţi că începe să tremure, îi luă palmele şi le încălzi. Închide ochii, spuse el într-un târziu. Nu trebuie să te temi de întuneric. De ce te-ai speriat în halul ăsta?

— Mi-a fost mereu frică de întuneric, suspină ea. De când am rămas închisă în pivniţa de vinuri, când eram mică, intru în panică dacă n-am lumină în jur.

— Dar cine a putut să fie atât de crud cu tine încât să te închidă acolo?

— N-a fost nimic intenţionat. A fost numai vina mea, îi explică ea cum ajunsese să fie blocată acolo, fiind nevoită să stea câteva ore bune până când cineva o găsise. Şi-acum am coşmaruri, visez că stau în întuneric şi mă trezesc strigând după tata. Vocea ei suna neobişnuit de tare în camera aceea ca un cavou, deşi vorbea pe un ton normal.

— O asemenea experienţă ar speria până şi un om mare, darămite un copil, comentă Taylor, strângând-o mai tare la piept.

— De-asta dorm cu lumânarea aprinsă, atunci când nu e lună, cu excepţia... Se opri amintindu-şi noaptea în care făcuseră dragoste, în căruţă. Dormise atunci în întuneric deplin. Poate că...

— Cu excepţia...? întrebă Taylor.

— Nimic.

— E de înţeles, Jalene, o linişti Taylor.

— Îţi mulţumesc, Taylor, dar tot nu mi e uşor. Trebuie să văd. Nu pot sta în întuneric, altfel am să înnebunesc, mai spuse ea, îngropându-şi faţa în braţul lui.

— Ba ai stat deja şi ai supravieţuit pentru că am putut vorbi despre asta. Închide ochii şi încearcă să dormi.

— Nu pot. Nu mă gândesc decât la faptul că sunt închisă în întuneric, nu ştiu cât timp şi nu ştiu dacă voi mai ieşi vreodată de-aici.

— Poate mai există o altă uşă. O să cercetez toţi pereţii şi în felul ăsta o să-mi dau seama şi cam cât de mare e camera.

— Nu, nu pleca de lângă mine, îl rugă ea, apucându-l strâns. Nu ştii peste ce dai. Dacă e vreo groapă adâncă pe-aici? O să cazi în ea şi...

— Ai o imaginaţie bogată, dar spaţiul e strâmt. Nu simţi că aerul e închis aici? E probabil o fostă nişă a unuia din pasajele subterane. Se poate ca Donnegan s-o fi folosit ca mic depozit, sau pentru ca oaspeţii lui să se simtă mai... confortabil, spuse el şi râse, cam forţat. Jalene fusese atât de copleşită de teamă încât uitase complet motivul pentru care se aflau acolo.

— Băieţii ăia se mişcau de parcă ar fi fost drogaţi, spuse ea preocupată. Donnegan e amestecat în afacerea cu băieţii dispăruţi.

— Da, o aprobă el. Unul din ei e fiul lui Paddy. Îl cheamă Kyle. Nu cred că m-a recunoscut. Mai mult ca sigur că Donnegan îi drogheză.

— Crezi că bănuieşte că nu suntem cine am spus că suntem? mai vru ea să ştie.

— Nu neapărat. De ce să nu credem că n-a avut intenţia de a trata cu noi şi cu nimeni altcineva şi că asta făcea parte din plan. Oricum ar sta lucrurile, suntem într-o situaţie destul de critică. O dată ce ne va chema la el, va trebui să ne mişcăm repede.

Jalene începu să tremure iar din toate mădularele. Taylor îi masă mâinile şi spatele.

— Şi dacă nu ne cheamă? Dacă are de gând să ne lase aici pentru totdeauna? îl întrebă ea disperată.

— Nu aşa operează Donnegan. Preferă să se joace puţin la început, pentru a-şi demonstra superioritatea. Nu-şi pune niciodată problema că ar putea pierde. Ai văzut cum s-a purtat atunci când ne-a abandonat în casa aia părăsită din afara Dublinului. Se va întoarce.

Jalene îl crezu pe cuvânt, dar o neliniştea încă faptul că nu vedea nimic. Nu ştia cât îşi va mai putea păstra cumpătul. Pe de altă parte, era conştientă de faptul că, după ce vor fi scăpat din acea cameră, vor considera întunericul doar un preludiu al întunecimii finale a morţii. Destinul le fusese favorabil înainte, dar de data aceasta existau puţine şanse ca ei să scape. Îi pipăi braţul, luându-l pe Taylor de mână. Degetele lor se încrucişară.

— Vreau să-ţi mărturisesc ceva, şopti ea.

CAPITOLUL 22

— Ce anume? întrebă Taylor, curios. Să ştii că nu sunt pe post de confesor, Jalene, şi nici n-am căderea să te absolv dacă îmi spui că Distileria Blackwater a fost implicată în afaceri ilegale încă de la început, glumi el. Te rog, nu-mi spune asta acum, în împrejurările astea atât de precare. Taylor nu-i mai spuse că spera ca Hug să-i fi urmat mai îndeaproape decât plănuiseră şi să aducă mai mulţi oameni cu el.

— Te iubesc, spuse ea repede. Nu spune nimic. N-am pretenţia să-mi răspunzi la fel. Îţi spun asta pentru că există posibilitatea de a nu mai ieşi vii din cuşca asta. Simt pur şi simplu nevoia să-mi uşurez sufletul. Nici prin cap nu mi-a trecut că voi ajunge la asta, mai ales după felul în care te-ai purtat cu fratele meu. Dar, cu cât luptam mai aprig împotriva

sentimentelor pe care le-ai trezit în mine, cu atât mă simţeam mai legată de tine. M-am întrebat deseori cum voi reacţiona dacă am să te revăd vreodată. Şi-atunci mi-am dat seama că începusem să te iubesc. Îşi desprinse mâna din palma lui şi lăsă o mică distanţă între ei. Taylor simţi un nod de plăcere în stomac. Un fior îl străbătu, încreţindu-i pielea. Nu se aşteptase la asta. Îi plăcuse din clipa în care o văzuse plecând din Casa Kilronan, împreună cu Donnegan, după supeul acela. Atunci se întrebase şi el dacă era înţelept să o urmărească, dar înlăturase orice gând sentimental din minte concentrându-se numai asupra atracţiei fizice ce se născuse între ei. Acum, dacă era pe deplin sincer cu el însuşi, trebuia să recunoască şi el că o iubea. Cum ar fi reacţionat dacă n-ar mai fi văzut-o niciodată? Numai la acest gând îl încercă un fel de teamă. Dacă Hug nu ajungea la timp? Dacă soarta făcea ca el să o piardă pe Jalene? Nu putu îndura acel gând. Va face tot ce-i va sta în putinţă să o salveze. Era în stare să-şi dea şi viaţa pentru ea.

— Ştiu că te-am rugat să nu spui nimic, reluă ea, dar aş vrea să te aud, vorbeşte-mi, despre orice, numai vorbeşte-mi. Acum că

ţi-am spus ce ăm pe suflet m-am mai liniştit. Ce n-aş da să-ţi pot vedea faţa acum!

— Dacă m-ai vedea, ai şti că zâmbesc. Jalene, dragostea mea! o alintă el, luând-o la pieptul său, vrând parcă să devină una cu ea. În ciuda ploii de mai devreme, în ciuda umezelii din grotă şi a timpului ce trecuse, Jalene mirosea încă a levănţică. Adulmecă cu nări lacome parfumul discret. Dacă tot suntem la ora mărturisirilor, trebuie să-ţi spun şi eu ceva.

— Ce anume? îl întrebă ea nerăbdătoare, aşteptând să-l audă spunând că o iubeşte. Taylor, însă, îi înşelă aşteptările.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că atunci când ţi-ai expus lenjeria în faţa lui Donnegan şi a oamenilor săi, nu m-am putut abţine şi m-am uitat pe gaura cheii. Mă ierţi?

— Da, desigur, şopti ea, încercând să se tragă de lângă el, dar Taylor o ţinu şi mai strâns.

— Stai că mai vreau să-ţi spun ceva, continuă Taylor zâmbind în sinea lui. Îşi dăduse seama că Jalene aşteptase să audă cu totul alte cuvinte. Cu puţină răbdare, avea să le audă.

— Ce? Ce mai e? dori ea să ştie. Glasul ei exprima frustrare.

— Şi eu te iubesc.

— Taylor, nu e timp de glume, îl dojeni ea, tensionată. Nu trebuie să-mi spui asta doar pentru că am făcut-o eu.

El întinse mâna, căutându-i faţa. Îi atinse obrajii cu degetele mari, apoi o sărută cu patimă.

— Aşa sărută un bărbat care nu vorbeşte serios? o întrebă el după ce-i dădu drumul în sfârşit.

— Nu, răspunse ea, aproape fără suflare. Când ţi-ai dat seama? Cum s-a întâmplat? îl chestionă ea, surescitată, alintându-se ca o pisică. De ce ai amânat atât de mult să-mi spui? Să ştii că a fost o cruzime din partea ta să mă tachinezi astfel.

— Să spunem că asta mi-a amintit de ziua în care am aşteptat cu sufletul la gură să te aud spunându-mi că mă doreşti, râse el. N-am putut rezista tentaţiei. E în mine un mic diavol, care acum a ieşit la suprafaţă. M-am simţit atras de tine din prima clipă, dar ştiam că nu trebuie să mă încurc cu tine. După ce ne-am certat, atunci când ai plecat de la Knights' Head să te întâlneşti cu Wil, am simţit că înnebunesc de grija ta. Până atunci nu mai simţisem nimic de genul ăla faţă de-o femeie. Probabil că aşa a început totul, atunci mi-am dat seama că te iubesc, dar m-am

purtat de parcă în mine s-ar fi aflat doi oameni, Taylor cel raţional încerca să îl liniştească pe Taylor cel îndrăgostit.

— Vreau să ştiu sigur când ţi-ai dat seama, îl întrerupse Jalene.

— Când ai făcut dragoste cu mine în căpiţă. În ciuda neînţelegerilor dinainte, am ştiut atunci că te iubesc. Faci parte din mine... dar mi-a fost teamă să recunosc asta faţă de tine, am crezut că o să mă respingi, deşi mi-am dat seama că şi tu simţeai mai mult decât o pură atracţie fizică faţă de mine. Acum că tu ai mărturisit dragostea pentru mine, pot spune că mi-am văzut visul cu ochii.

— O, Taylor, ce-o să ne facem? Abia ne-am găsit unul pe celălalt şi probabil că mai avem atât de puţin timp la dispoziţie.

— Nu neg că suntem într-o situaţie grea, dar ai uitat că mai e şi Hug? El e pe urmele noastre şi aduce întăriri. Mai avem încă speranţa, scumpa mea şi te asigur că acum sunt mai convins decât oricând că trebuie să scăpăm vii de-aici.

— Am încredere în tine.

Rămaseră în tăcere, aşezaţi pe jos, cu spatele sprijinit de uşă, cu braţele şi picioarele încolăcite, îmbrăţişaţi şi totuşi fiecare cu

gândurile sale. Taylor era mulţumit că Jalene îşi depăşise, cel puţin în aparenţă, teama de întuneric, reuşind să se stăpânească. O femeie ceva mai slabă de înger şi-ar fi pierdut deja minţile. Acesta era încă unul din motivele pentru care o iubea. Indiferent de situaţie, reuşea să se adune. La dracu', trebuia să gândească cu repeziciune cum va proceda cu Donnegan. Habar n-avea cum să-i vorbească. Ştia că va găsi ceva de spus pe moment. Intenţiona să-l ducă cu vorba şi, dacă asta nu ar fi ţinut, era sigur că va găsi altă modalitate. Nu putea lăsa un ticălos să-l despartă de femeia pe care tocmai o regăsise.

*

Un zgomot greu o trezi pe Jalene din somn. Tresări şi deschise ochii. Nevăzând nimic, intră în panică, dar numai pentru o clipă; îşi aminti unde se afla, cu cine şi ce se petrecuse între ei doi. Se agăţă de Taylor şi vru să se ridice.

— A sosit momentul, spuse acesta. Întinse mâna să o ajute, apoi se depărtară de uşă.

Uşiţa se deschise lăsând să pătrundă lumina puternică ce aproape că-i orbi la

început. Jalene clipi de câteva ori, apoi încercă să se obişnuiască cu lumina. Taylor păţi la fel. Se ridicară în capul oaselor şi ieşiră.

— Unde vă grăbiţi? spuse Henry. Nu aveţi voie să plecaţi. Luaţi-o p-aici, ordonă el, arătând în dreapta uşii. Eu o să fiu în spatele vostru, aşa că să nu-ncercaţi nimic.

Ţinându-se de mână, Taylor şi Jalene ajunseră înapoi la sala ce semăna cu un interior medieval. Donnegan şi Nelly şedeau la masa lungă din lemn masiv. Pe ea erau puse încă două tacâmuri în afară de ale lor. Cei doi mâncau. Donnegan păru a fi primul care îi auzi când intrară. Se ridică de la masă.

— Nelly a avut ideea de a vă oferi o cină pe cinste înainte de a ne despărţi de voi.

— Ce dracu' ai-domnule? Ce-ţi veni să ne aduci în grota aia? Parcă am făcut un târg, spuse Taylor, ignorând remarca lui Donnegan. Vorbea ţinând braţele încrucişate la piept.

Donnegan luă bastonul şi se sprijini bine în el.

— V-am lăsat o grămadă de timp să cugetaţi. Probabil că v-aţi dat deja seama că felul în care aţi fost trataţi înseamnă că nu

vreau să închei un târg, explică el, râzând cu poftă.

— Nu puteai să ne spui de la bun început? Ce rost a mai avut deranjul? Am înțeles. Acum, dacă nu te superi, am vrea să plecăm.

— Dacă treceți cumva de ușa aia, spuse Donnegan zguduit de hohote de râs, mă tem că... spuse el, făcând un semn ca și cum și-ar fi tăiat gâtul.

— De ce? De ce a trebuit să faci asta? vru să știe Jalene. Lasă-ne să plecăm. N-o să spunem nimănui ce am văzut aici.

— Da' chiar așa tâmpit mă credeți? N-aș risca pentru nimic în lume. Și pe urmă, să știi că mi-ai dat de furcă, cu părul vopsit în halul ăsta și cu rochia asta de femeie ușoară; dar până la urmă mi-am amintit de unde te știu. Nu te cheamă Jane, ci Jalene. Jalene Somerville, dacă nu mă-nșel. Își mângâie bărbia, uitându-se preț de câteva clipe foarte atent la Taylor. Ăsta e prietenul tău din Dublin, presupun, exact aceeași statură, înălțime. Se întoarse iar spre ea, rânjind. Trebuie să recunosc că ești chiar mai cu moț încoa așa, pe post de târfă.

Jalene crezu că Taylor va reacționa la remarca crudă a lui Donnegan, dar acesta părea să nu fi acordat nici o atenție. Nelly se

rdică, scuturată de un fior. Strecură braţul pe sub braţul lui Donnegan şi-l obligă să se aşeze.

— Văd că l-aţi supărat pe Cory tocmai când credeam că o să stăm frumuşel de vorbă, spuse ea. Am aşa rar ocazia să vorbesc cu alte doamne.

— Ştii că vei fi acuzată de complicitate, o avertiză Jalene sperând să o atragă pe Nelly de partea lor, dar ştiind în acelaşi timp că tentativa ei era inutilă.

— Nu pricepi că ştiu asta de mult, dar nu-mi pasă? Dar să lăsăm asta. Aşezaţi-vă. Cina e excelentă, ar fi păcat să refuzaţi.

— Eu nu iau masa cu d-ăştia ca voi, replică Jalene.

— Foarte interesant, se miră Donnegan. Mă rog, treaba ta.

— Ba o să mâncăm, interveni Taylor tăios. Nu lua în seamă ce spune puicuţa. Eu, unul, ştiu că mi-ar prinde bine o masă bună.

Se aşezară cu toţii la masă, iar Jalene realiză faptul că ieşirea ei s-ar fi putut solda cu un final mult mai rapid şi poate chiar fatal pentru ei, dacă Taylor n-ar fi intervenit. Era mai bine să tragă de timp luând masa... Cine ştie, poate între timp le va veni ideea salvatoare.

Apăru bucătarul, aducând pe o tavă bucăţi de crab fiert, rasol de vită şi stridii.

— Vin imediat şi cu celelalte feluri, îi spuse el lui Donnegan, care dădu aprobator din cap.

— Îmi pare rău, zău, pentru fratele dumitale, îi spuse Donnegan lui Jalene, continuând să rânjească.

— Ce ştii despre fratele meu? întrebă Jalene imediat.

— Ştiu totul, draga mea. Vezi tu, noi am fost parteneri. Sau poate că „parteneri" nu e tocmai cuvântul potrivit. Să spunem doar că el îmi punea la dispoziţie butoiaşele, eu cheţele şi chiar whisky-ul uneori, în schimbul promisiunii că nimic nu li se va întâmpla soţiei sale şi copiilor — parcă gemeni avea.

— L-ai şantajat, îl întrerupse Jalene dispreţuitor, jucându-se cu inelul cu chihlimbar de pe deget. Ştiam eu că James nu s-ar fi amestecat niciodată într-o afacere ilegală.

— Chiar trebuie să fii aşa de aspră? Eu aş spune doar că am urmărit să putem coopera. Singura problemă a fost că, în ultimul timp, era din ce în ce mai nemulţumit. Şi pe urmă, tipul ăla, Wil, vărul vostru din câte-am înţeles, a început să-şi bage nasul unde nu-i fierbea oala. Până la urmă mi-am dat seama

că nu mai pot avea încredere în James şi nici nu voiam ca Wil să-l vadă şi să se ducă la poliţie. Singura soluţie pe care o aveam era să mă debarasez de ei.

— Unul din oamenii tăi s-a strecurat în depozit şi a aranjat ca un raft de butoaie să cadă peste el, nu-i aşa? presupuse Taylor.

— Inteligent, nu crezi? zâmbi Donnegan, încuviinţând din cap.

Jalene îşi aminti bucăţile de lemn pe care Taylor i le arătase în timp ce inspectase locul în care murise James. Se uită la ochii verzi, batjocoritori ai bărbatului vinovat de moartea fratelui său. Simţi că o năpădeşte ura, dar strânse din pumni pe sub masă, nelăsând să i se citească nimic pe faţă. Nu simţise un asemenea dezgust faţă de nimeni până atunci. Era pentru prima oară în viaţa ei când ar fi dorit să ucidă. Bărbatul din faţa ei se făcuse vinovat de moartea fratelui ei şi aproape că o primejduise şi pe cea a lui Wil, nemaivorbind de faptul că şi pe ea o umilise. Logica nu mai avea ce căuta în situaţia aceea. Nu se putea gândi decât la răzbunare.

— Ce te miri aşa? Sunt sigur că vărul tău ţi-a vorbit despre legătura dintre mine şi James.

Oare asta dorise Wil să-i spună în salonul Casei Kilronan, în Dublin? Totul prindea un sens, acum, constată Jalene.

— Ei, poftim, ai supărat-o! se amestecă Nelly, încruntându-se. Şi nici măcar nu s-a atins de mâncare. Cory, dragule, chiar era nevoie să-i iei pofta de mâncare? N-avea cum să se necăjească dacă nu ştia nimic.

Bucătarul intră din nou, dar Donnegan îi făcu semn cu mâna că nu avea nevoie de el deocamdată.

— Te chem eu, îi spuse. Nelly, dragă, eşti mult prea drăguţă. Cred că asta-mi place cel mai mult la tine. Tu ai mereu grijă să nu exagerez cu răutatea.

— Ticălosule! îi strigă Taylor, ridicându-se în picioare, gata să sară la Donnegan, în ciuda celor câţiva oameni care-l păzeau. Pe de altă parte, Jalene ar fi vrut să-i smulgă inima lui Donnegan, atât era de îngrozită de dezvăluirile lui în legătură cu moartea lui James. Ar fi vrut să-l jignească în toate felurile posibile, chiar să inventeze cuvinte noi pentru a-şi striga ura. Dar, ciudat, imaginea lui James îi apăru în minte, ca şi cum ar fi avertizat-o să se calmeze, să aibă răbdare. În consecinţă, tăcu, rămânând pe locul ei.

— Cred că ţi-am mai spus ce le fac celor care mă insultă, spuse Donnegan. Ajunge. Luaţi-i de-aici! Henry veni lângă ei, ieşind din umbra în care stătuse până atunci.

— Nu, strigă Jalene, ridicându-se ca o săgeată, în ciuda moliciunii pe care o simţea în picioare. Încercă să-şi stăpânească impulsul violent pe care-l simţea faţă de Donnegan şi se concentră asupra a ceea ce avea de spus. Barbatul acesta, zise ea arătând spre Taylor, e un poliţist. M-a forţat să-l ajut să vă prindă. Eu n-am vrut să am de-a face cu el. Cât despre fratele meu, a fost un tâmpit. Eu, în schimb, nu-i semăn. Faceţi ce vreţi cu ăsta! mai spuse ea, fără a îndrăzni să se uite la Taylor, de teamă că furia de pe chipul său ar fi îngrozit-o mai rău decât însăşi situaţia grava în care se aflau. Am o propunere să-ţi fac. „Dumnezeule mare, dă-mi puterea să trec şi de asta", se rugă ea în gând.

— Ce splendidă răsturnare de situaţii! exclamă Donnegan încântat.

— Cum adică, ai o propunere? o chestionă Nelly, căreia schimbarea nu i se părea deloc splendidă. Cory e al meu, să ştii!

— Da, dar nu la asta m-am gândit.

— Ce vrei să spui? se încruntă Nelly neîncrezătoare.

— E, acu' chiar că m-ai făcut curios, adăugă Donnegan, câtuşi de puţin impresionat.

— Mă gândesc să preiau treaba fratelui meu de-acolo de unde el a lăsat-o. Pot şi eu să vă aprovizionez cu sticle şi etichete. Distileria Blackwater e închisă temporar, dar pot s-o pun din nou pe picioare.

— Jalene, nu face asta, te rog! îl auzi ea pe Taylor în spatele ei, iar glasul lui sună strident. Ştia că dacă s-ar fi întors cu faţa la el şi l-ar fi privit în ochi, n-ar fi fost în stare să-şi ducă planul la capăt, ci, dimpotrivă, s-ar fi aruncat în braţele lui, riscând mai mult. Blestemaţi fie Donnegan şi moartea pe care o aduce după sine. Mai avea totuşi o şansă şi era gata să facă orice numai pentru a se bucura de o viaţă alături de Taylor.

— Gura! se răsti ea la Taylor, fără a se uita în ochii lui. Am primit destule ordine de la tine cât să-mi ajungă pentru o viaţă întreagă! Ne-am înţeles, Donnegan, îl întrebă ea apoi pe contrabandist, întinzând mâna pentru a-i fi strânsă. Acesta, însă, nu-i răspunse, aşa încât Jalene lăsă mâna jos, încercată de sentimentul că eşuase.

— Nu încă, răspunse Donnegan într-un târziu. Hai să bem ceva şi să mai stăm de

vorbă. Jalene reuşi să zâmbească. Spera încă într-o soluţie. Lupta nu era încă definitiv pierdută.

— P-ăsta du-l înapoi, se adresă Donnegan lui Henry, arătând spre Taylor. Cu el mă socotesc eu mai târziu. Şi tu, draga mea, îi spuse lui Nelly, bătând-o uşor pe palmă, lasă-ne o clipă singuri.

Nelly se uita când la el, când la Jalene. Era clar că nu-i plăcea ce auzea, dar n-avea de gând să-l contrazică. Puse doar mâinile pe umerii lui şi-l sărută. Acesta îi răspunse printr-un sărut lung. Nelly ieşi până la urmă, călcând băţoasă şi cu o expresie acră întipărită pe chip.

— Nu durează mult, iubirea mea, o asigură Donnegan, trimiţându-i o bezea.

Scena de afecţiune pe care o jucă în prezenţa lui Nelly fu aproape imediat înlocuită printr-o privire străpungătoare destinată Jalenei, care simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Doamne, cum de fusese atât de naivă încât să creadă că va reuşi să-l păcălească?! Poate ar fi fost mai bine să rămână cu Taylor şi să-l lase pe el să descurce iţele. Parcă vedea trăsăturile frumoase ale acestuia şi parcă îi simţea privirea albastră ca marea, strălu-

citoare şi atât de profundă. Gândul la Taylor făcu să-şi revină. Era din nou hotărâtă. Îi rândul ei să-şi rişte viaţa pentru el. Măcar atî putea să încerce.

CAPITOLUL 23

Donnegan sprijini bastonul de masă. Rana începuse să-l supere din nou. Se aşeză pe scaun, apoi o studie pe Jalene cu multă atenţie.

— Să nu îndrăzneşti să mă păcăleşti. Nu ştiu ce e aia răbdare. Altfel te omor cu mâna mea, chiar aici.

—Am vorbit serios, răspunse ea, înghiţind nodul ce i se pusese în gât. Nu e nevoie să mă ameninţi sau să mă şantajezi. Sunt gata să-ţi pun la dispoziţie sticle cu eticheta Blackwater pe ele. Numai că vreau şi eu o parte din profit. Spunând asta, Jalene spera să nu fi împins lucrurile prea departe. Donnegan n-avea să o creadă dacă nu făcea ceva concret.

— Deci vrei să intri în afaceri cu mine... aşa, nitam-nisam, cu toate că ştii că sunt

răspunzător pentru moartea fratelui tău. Luă cana de pe masă şi sorbi din ea. Jalene ar fi vrut să bea şi ea ceva pentru că brusc avu impresia că i se uscase gura. Trebuia să-şi aleagă cu mare grijă cuvintele, pentru că de ele atârnau viaţa sau condamnarea ei la moarte; dacă Donnegan ar fi reacţionat cum bănuia ea, mai avea o şansă.

— Nu poţi să mă condamni pentru că încerc să-mi salvez pielea, ripostă ea, privindu-l drept în ochi, făcând eforturi să-şi ascundă emoţia din glas şi să nu tremure. Dacă vrei să ştii adevărul, mi-era frate doar pe jumătate, şi nu ne-am înţeles niciodată prea bine. Pot să şed? mai întrebă ea, rugându-se ca faţa să nu-i trădeze adevăratele sentimente.

— Da' de ce nu v-aţi înţeles? o întrebă Donnegan, încuviinţând din cap că poate să ia loc.

— Păi, în primul rând, pentru că-mi vorbea mereu de sus, şi nu era de acord ca eu să-mi ţin propriul registru. Nu-i plăcea cum ţin socotelile, îmi făcea observaţie atunci când uitam să înregistrez vreo intrare, iar eu făceam asta pentru că nu mi se părea drept ca oamenii să plătească taxă pe anumite bunuri.

James era prea corect. Vorba lui era „dacă aşa vrea regele, aşa va fi". Mi-era greaţă când auzeam asta.

— Aici suntem de acord, spuse Donnegan zâmbind şi ducând din nou cana la gură.

— Deci, ce spui? N-ai nimic de pierdut. Cât despre câştig va fi mare. Aşa cum spuneai, dacă ţi se pare dezavantajos, poţi să mă lichidezi imediat.

Donnegan pufni în râs, ceea ce îi dădu Jalenei un sentiment de uşurare. Primul pas fusese făcut şi el reprezenta cheia supravieţuirii. Reuşise. Acoperea încă inelul cu chihlimbar cu cealaltă mână. Îşi recăpătase calmul.

— Nu vrei să închinăm un pahar? Cu whisky, adăugă ca când îl văzu că întinde mâna după carafa cu vin.

— Cum să nu, se arătă el de acord, deşi propunerea îl surprinse. Chemă bucătarul să mai aducă whisky. După câteva clipe, acesta se întoarse cu o altă sticlă plină cu lichid roşiatic. O puse pe masă şi părăsi camera.

— În sănătatea noastră, toastă Jalene, apoi goli paharul.

— În sănătatea noastră, spuse şi Donnegan.

Jalene umplu din nou paharele, dar, punând sticla pe masă, o scăpă intenţionat Sticla căzu şi se rostogoli sub masă. Donnegan se trase înapoi, din instinct, apoi se aplecă să ia sticla de jos. În acest moment, Jalene deschise piatra inelului. Tot praful din el se scurse în paharul lui Donnegan. Jalene amestecă cu degetul în el. Mai dură până când Donnegan se ridică. Nu ştia ce efect va avea praful asupra lui, pentru că doza era mult mai mare decât cea recomandată de nevasta spoitorului de cazane, dar, oricare ar fi fost acesta, Jalene spera să apară cât mai curând.

— Ai făcut asta intenţionat, spuse Donnegan, privind-o cu suspiciune. Era furios. Jalene nu avea timp de pierdut.

— Nu, crede-mă. Sunt nervoasă. Pe cuvânt. Îmi pare rău. Goli şi al doilea pahar şi se uită lung la sticla goală. Nu e la fel de bun ca whisky-ul Blackwater. Mi se pare mai aspru, continuă ea, sperând să-i distragă atenţia.

— Cum se face că o domnişoară ca tine cunoaşte atâtea în legătură cu whisky-ul? Ai învăţat să deosebeşti soiurile, sau vorbeşti chiar din experienţă?

— Eram degustătoarea tatălui meu. În timp ce vorbea, îşi aranja cutele fustei albastre şi-şi perie părul cu degetele.

— Nu te cred. O adevărată doamnă nu e educată în felul ăsta.

— Serios? îl contrazise ea, rugându-se în gând ca Donnegan să înghită băutura din pahar. Bătrâna ţigancă o învăţase să folosească praful în doze mici. Era sigură că o doză mai mare avea să îşi facă efectul mai rapid. Începea să se încălzească, dar ştia că, exceptând experienţa de la Enniskillen, alcoolul nu avea efect nociv asupra ei. Măcar de asta putea fi sigură. Trebuia să se păstreze cu mintea limpede şi să fie gata să acţioneze imediat ce Donnegan va fi băut conţinutul paharului. Aşteptă ca el să spună ceva. Acesta nu se atinse de pahar. Îşi încrucişă mâinile la piept şi se uită atent la ea.

— Să ştii că aş putea să te bag sub masă, sparse ea tăcerea.

— Să vedem, o provocă el, întinzându-i paharul său.

— Nu pot să-ţi iau paharul. O să-mi torn altul, zise ea, întinzând mâna după sticlă, uitând că se vărsase.

— Ia-l pe-al meu.

— N-are rost. Aştept să vină bucătarul să aducă altă sticlă, spuse ea, păstrându-şi cal-

mul, deşi ceva îi spunea că greşise şi de data aceasta.

— Te-ai jucat destul. Bea-l, pentru că dacă n-o faci înseamnă că mi-ai turnat otravă în el în timp ce nu mă uitam. Chiar aşa de naiv eşti încât să crezi că o să cad în cursă? o întrebă Donnegan ridicându-se brusc.

— Nu. Tu te înşeli, ripostă ea, ridicându se la rându-i.

— Nu ştii să minţi, se răsti Donnegan, întinzându-se peste masă să o apuce de mână. Mişcarea fusese prea bruscă şi rana începu să-l doară din nou. Fu nevoit să se aşeze la loc. Henry, porunci el, apropie-te. Henry apăru imediat. Arată-i doamnei sabia aceea specială pe care ţi-am adus-o din India.

Henry scoase sabia din teacă. Metalul strălucea în lumina lămpilor. Henry îşi trecu degetul peste tăişul sabiei, tăindu-se intenţionat şi lăsând câteva picături de sânge să cadă pe jos. Dar nu fusese nevoie şi de această mică demonstraţie pentru ca Jalene să priceapă cât de bine era ascuţită.

— Ori dai paharul pe gât, ori îl pun pe Henry să-ţi aranjeze faţa şi gâtul, o ameninţă Donnegan.

— M-ai înţeles greşit, spuse Jalene,

uitându-se când la sabie, când la pahar. Ţi-am spus că...

Donnegan făcu un semn spre Henry, iar acesta făcu câţiva paşi către masă.

— Bine, bine, încercă Jalene să-l oprească. Se aşeză, pentru a nu mai simţi genunchii tremurând. O să beau tot paharul. Întinse mâna şi privi lichidul. Deci acesta avea să-i fie sfârşitul. Mai bine să moară în felul acesta, decât să fie torturată de Donnegan. Ridică paharul la gură, apoi sorbi tot conţinutul, după care lăsă paharul gol pe masă. Închise ochii. Nu regreta decât faptul că nu fusese în stare să-l salveze pe Taylor şi că n-avea să se bucure de iubirea lui abia mărturisită. I se părea nedrept ca destinul să-i smulgă această şansă. Simţi o căldură neobişnuită inundându-i trupul. Capul îi atârna pe umeri greu ca un pietroi. „Te iubesc, Taylor mai spuse ea în gând înainte de a cădea în nesimţire".

Donnegan îşi masă încet bărbia. Se uita la Jalene, fără pic de remuşcare. Îşi meritase soarta pentru că crezuse că-l poate păcăli.

— Adu-l şi pe celălalt aici. Să-i arătăm tipului unde a ajuns târfa lui, îi porunci Donnegan lui Henry. Acesta din urmă se supuse.

Donnegan îl strigă pe bucătar. Spune-i lui Nelly să vină aici, îi zise.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Nelly câteva clipe mai târziu, intrând în grabă. Fu suficient să arunce o privire spre Jalene ca să-şi dea seama. Doamne, Cory! Ce bine-mi pare că ţi-ai dat seama la timp ce urmăreşte. Nelly îşi lipi şoldurile late de bustul lui Donnegan. Acesta îi cuprinse mijlocul cu braţele.

— Niciodată să nu te temi pentru mine, dragostea mea. Ştiam ce pune la cale. O conduse pe Nelly în capătul celălalt al mesei, unde Jalene zăcea cu capul într-o farfurie. Mâinile îi atârnau de-o parte şi de cealaltă a corpului. Avea ochii închişi şi abia mai respira. Luară câte un scaun, aşezându-l în câte o parte, în aşa fel încât să o încadreze pe faţă.

— Să înceapă distracţia, ordonă Donnegan, pocnind cu pumnul în masă. Nelly îi zâmbi, primind în schimb răsplata unui hohot de râs.

*

— Dracu s-o ia pe muierea asta, spuse Taylor cu voce tare. Îl înnebunise ideea de a şti ce punea la cale Jalene şi înţelesese din

prima clipă că încerca să-l salveze. Din nefericire, mai știa că oamenii de teapa lui Donnegan nu se entuziasmau la prima propunere de afacere, și cu atât mai puțin atunci când ea venea din partea unei femei. Ticălosul! Unde dracu' era Hug? Se juca cu inelul de argint de pe degetul mic. Încă o dată, el și Jalene se aflau într-o situație disperată. Își storcea acum creierii să găsească o soluție, dar în minte nu-i venea nimic, cu excepția dorinței de a-l omorî pe Donnegan cu mâna lui. Ciudat cum se întoarce roata destinului! Aici își regăsise în sfârșit iubirea; întâlnise, în sfârșit, o femeie care i se dăruise, care intrase ca o furtună în viața lui, pentru a dispărea la fel de repede. La dracu ! Nu se amăgise niciodată cu ideea că viața ar fi fost dreaptă, dar ceea ce i se întâmpla acum era mai mult decât o nedreptate. Trebuia măcar să încerce să-l convingă pe Donnegan să o lase măcar pe Jalene liberă — asta în cazul în care nu se lăsase deja convins de varianta ei. Era conștient de faptul că unica ocazie care avea să i se mai ofere va apărea atunci când Henry urma să vină din nou după el. Își sprijini fruntea de peretele grotei și aștepta. Câteva clipe mai târziu se ivi și șansa

mult aşteptată. Auzi cheia răsucindu-se în broască. Lumina inundă camera.

— Stăpânu' Donnegan are o surpriză pentru tine. Ieşi.

Taylor lăsă să treacă câteva secunde pentru a se obişnui cu lumina.

— Mişcă o dată! îl împinse Henry, râzând. Taylor căzu în genunchi. Îl ignoră, se ridică în picioare, îşi îndreptă tunica brodată şi păşi dincolo de uşă, cu atenţia treză, pentru a putea profita imediat de o eventuală şansă ce i s-ar fi ivit de a scăpa. După un timp văzu lumina puternică a lămpilor din salonul medieval şi inima începu să-i bată cu putere. Putea s-o mai vadă încă o dată pe Jalene. Poate că mai exista încă şansa de a se târgui măcar pentru viaţa ei. Când intră în încăperea imensă, ochii îi căzură imediat pe corpul inert al Jalenei. Părul îi atârna într-o parte.

— Ce i-ai făcut? strigă el, cu pumnii încleştaţi, apropiindu-se în fugă de ea şi mângâind-o apoi pe păr, pe obraz. Răspunsul lui Donnegan fu un hohot de râs.

— Ai avut exact reacţia pe care am bănuit-o, spuse el în loc de orice altă formulă de salut.

— Ea şi-a făcut-o cu mâna ei, spuse Nelly. A încercat să îl otrăvească pe Cory al

meu, da' pân' la urmă a trebuit să înghită licoarea pe care o pregătise pentru el. A găsit ce-a căutat.

Taylor o aşeză pe Jalene într-o poziţie ceva mai puţin chinuită şi-i aduse mâna la buzele sale. Nicicând nu-l urâse mai mult pe acel om. Chiar dacă ar fi riscat să-şi piardă şi el viaţa, tot nu s-ar fi dat în lături să-l omoare. În clipa următoare, dădu drumul mâinilor lui Jalene şi ţâşni spre Donnegan, băgându-i mâna în beregată. Strânse cât putu de tare. În spatele lui, Nelly începu să ţipe. Ca prin vis, îl auzi pe Henry apropiindu-se în fugă. Donnegan încleştase degetele pe braţele lui Taylor, încercând să mai slăbească strânsoarea. Taylor continuă să strângă până când simţi că Donnegan cade în nesimţire, apoi îl trase în faţa lui, folosindu-se de corpul acestuia ca de un scut. Îl apucă de gât, pe la spate, şi îi prinse traheea între degete, ca într-un cleşte. Henry ezita, neînţelegând ce se întâmpla.

— Nu e mort, spuse Taylor. E doar leşinat, din cauza stării sale de sănătate. Dacă vreunul din voi se apropie, îi smulg beregata. O singură mişcare greşită şi-l trimit pe lumea cealaltă.

— Minţi, strigă Henry, ţinând un pistol în mână şi sabia în cealaltă.

— Hai, riscă dacă-ţi dă mâna, îl provocă Taylor.

— Nu, nu! îl opri Nelly. Să nu faci asta. Te implor, nu-i face nici un rău lui Cory al meu.

— Ce vrei? întrebă Henry.

— Aruncă armele şi pe urmă vă duceţi amândoi în partea aia, cu faţa la perete, le arătă Taylor, ducându-se spre peretele opus locului de lângă masă unde se afla.

Henry îi execută ordinul, deşi pe faţă i se citea ura. Nelly făcu ceea ce i se ceru. Taylor îl târî pe Donnegan până la locul în care Henry aruncase armele. Îi dădu drumul acestuia pe podea. Trupul său greu căzu cu un zgomot surd. Henry şi Nelly se întoarseră.

— Ai spus că n-o să-i faci nici un rău, ţipă Nelly.

Taylor se ridică, luând de jos pistolul şi sabia.

— Treceţi acolo... amândoi!

Henry ezita încă, dar Nelly alergă lângă Donnegan şi-l luă în braţe. Când Henry veni suficient de aproape, Taylor îi ordonă să îl ia

pe Donnegan în spate şi să pornească înaintea sa. Acesta se supuse.

— Unde ne duci? întrebă Nelly, asigurându-se că în poziţia în care se afla, Donnegan nu se va lovi din nou la rana pe care o căpătase.

— Mi-am spus că poate doriţi să vă răcoriţi puţin înainte de a vă preda autorităţilor, o lămuri Taylor, făcându-i semn cu mâna să o ia înainte. Când ajunseră la o răscruce în drumurile subterane, Nelly şi Henry o luară, în virtutea inerţiei, spre camera femeii.

— Opriţi-vă. Luaţi-o pe aici!

— Dar ăsta e drumul spre...

— Exact. Mai ştiţi şi alt loc în care vă puteţi răcori? întrebă el sarcastic.

Cei doi pricepură intenţia sa abia câteva clipe mai târziu, când se opriră în faţa aşazisei camere de oaspeţi, scufundată în întuneric. Henry se eliberă de povara stăpânului său, îl puse pe acesta jos, sprijinindu-l de perete.

— Tu intri prima, o îndemnă Taylor pe Nelly.

— Nu vreau să intru acolo, începu Nelly să plângă, fandosindu-se. E întuneric.

— Mişcă! tună Taylor.

Nelly răsuci cheia în broască şi o deschise fără tragere de inimă. Îşi ridică fustele, strângându-le pe lângă corp, apoi se aplecă pentru a intra pe uşa mult prea joasă.

— Trage-l şi pe stăpânu-tău de mâini şi intră după ea, îi ordonă Taylor lui Henry. Să ştii că nimic nu mă reţine să le folosesc, apelă el la alte argumente când văzu că Henry ezită, şi-i arătă armele. Hai, mişcă!

În momentul în care văzu şi cizmele lui Donnegan trecând dincolo de pragul uşii, Taylor trânti uşa după ei, încuie cu cheia, apoi o băgă în buzunarul jachetei. Respiră adânc de câteva ori, îşi şterse sudoarea de pe frunte. Transpirase, în ciuda frigului de-acolo. Se întoarse grăbit în salonul principal, rugându-se în gând să o readucă în simţiri pe Jalene şi să o scoată teafără de-acolo. O găsi picată în acelaşi somn adânc ca mai devreme. Puse sabia şi pistolul pe masă, îi pipăi încheietura mâinii, apoi gâtul, pentru a-i simţi pulsul. Constată că era foarte slab, dar era totuşi un semn că fata trăia. O luă repede în braţe. În mâna liberă luă pistolul. Lăsă sabia în urmă. Ţâşni pe uşa prin care intraseră prima oară, cu ore în urma.

— Stai!

Nu recunoscu vocea, aşa că nu ştia dacă în spatele lui era cineva care îl ameninţa cu vreo armă. Se întoarse încet şi-l văzu pe bucătarul lui Donnegan.

— Unde's ceilalţi? Cucoana e bolnavă?

— Donnegan şi Nelly au luat-o înaintea mea. Doamnei i s-a făcut rău, iar ei ne conduc până afară.

— Îmi pare rău. Pot să vă ajut cu ceva?

— Nu, mulţumesc. Vezi-ţi de treaba dumitale. După ce îl lămuri pe bucătar, Taylor plecă de-acolo cât putu de repede.

Câteva dintre lămpile ce atârnau pe peretele coridorului se stinseseră. Taylor fu nevoit să suporte greutatea femeii pe un singur umăr, astfel încât cu cealaltă mână să poată pipăi în jurul său pentru a se orienta acolo unde era prea întuneric. Nu ştia câţi oameni avea Donnegan, dar ajunsese destul de departe şi nu s-ar mai fi oprit pentru nimic în lume. Nimic nu-i mai putea sta în cale.

Singura problemă era faptul că, la venire, coborâseră pe când acum trebuia să urce. Oboseala, aerul rece şi umed, povara pe care o reprezenta Jalene îl împiedicau să înainteze într-un ritm mai grăbit. Într-un târziu ajunse la uşa masivă din lemn care comunica cu

interiorul căsuţei. O lăsă pe Jalene jos pentru o clipă, pentru a-şi trage răsuflarea. În acel moment simţi o prezenţă în preajma lui. Într-o fracţiune de secundă scoase pistolul de la brâu şi îl îndreptă spre silueta masivă ce se desprindea din umbra peretelui şi se apropia de el. Cu degetul încleştat pe trăgaci, căzu sub greutatea agresorului necunoscut. Înainte să se poată elibera de sub apăsarea acelui trup, uşa de lemn se deschise. Lumina pătrunse pe coridorul întunecat şi Taylor văzu vreo şapte-opt muschete aţintite asupra lui.

— Dumnezeule mare! n-ai păţit nimic? auzi el vocea bine cunoscută a lui Hug. Scoţând un oftat de uşurare, Taylor închise ochii. Nu ştia dacă să plângă sau să râdă.

CAPITOLUL 24

— Mă bucur grozav că te văd, strigă Hug aplecându-se să-l susţină pe Taylor, pe care fusese cât pe ce să-l sufoce. Ce dracu' s-a întâmplat aici?

— Mulţumesc, la fel, răspunse Taylor înainte de orice. Dar tu unde dracu' ai fost până acum? îl întrebă, fără a se mai osteni să îl lămurească şi apoi se concentră asupra Jalenei care zăcea inconştientă lângă perete.

— Ticălosul! exclamă Hug văzând-o pe fată. Ce-a păţit? E grav?

Taylor îi explică pe scurt cum decurseseră lucrurile, mărturisind că nu cunoştea efectul prafului pe care Jalene îl înghiţise. Ridică mâna Jalenei, desfăcu piatra de chihlimbar şi verifică conţinutul. Temerile îi fură confir-

mate în clipa în care constată că fata nu se zgârcise deloc. Smulse inelul şi îl aruncă, dezgustat.

— Doamne, respiră atât de greu, abia o aud. Aduceţi imediat un doctor. Abia în clipa aceea Taylor observă că Hug renunţase la masca şi hainele de bătrân pe care le purtase până atunci, revenind la uniformă. Unde ne aflăm? îl mai întrebă. Ce ştii despre zona asta?

— O să râzi, dar suntem aproape de Knights' Head, îl lămuri Hug. Îţi imaginezi ce surpriză am avut când am văzut încotro se îndrepta.

— Asta da veste bună. Trimite unul din oameni după doctorul Cunningham, în Belleek. Să-i transmită să vină ori aici, ori la Knights' Head, unde i se pare mai aproape. E singurul medic din zonă, deşi s-ar putea să fie acum la vreun pacient din satele din apropiere. Faceţi tot posibilul să-l găsiţi. Pe urmă să vină cineva să stea cu Jalene, cât intrăm noi în subsol să terminăm treaba. Taylor făcu o pauză, amintindu-şi că lăsase pistolul lui Henry înăuntru. Dă-mi sabia ta, îl rugă el pe Hug.

— Câţi sunt înăuntru? vru Hug să ştie şi-i dădu sabia.

— Henry, mâna lui dreaptă, bucătarul şi cei doi băieţi. Donnegan era implicat în dispariţia puştilor, explică Taylor în continuare, văzând că Hug nu înţelegea prea bine. El spune că sunt cam înapoiaţi mintal; dar pot să bag mâna-n foc că i-a drogat ca să le poată controla comportamentul şi să-i aibă mereu la cheremul lui la distilerie.

— Ce ticălos! exclamă Hug indignat, apoi porunci câtorva din oamenii săi să facă ceea ce le ceruse Taylor. Cam ce crezi că ne aşteaptă acolo, jos? se interesă el.

— I-am închis pe Donnegan, Nelly şi Henry într-un fel de cămăruţă sinistră, neluminată. Am poposit şi noi în ea şi, credemă, ai senzaţia că eşti orb. Donnegan ne-a închis acolo imediat după ce am ajuns. Taylor o luă înaintea lui Hug şi a oamenilor săi.

— Crezi că ne-ajung oamenii ăştia?

— Ne descurcăm, spuse Taylor, uitându-se în urma sa şi văzu trei soldaţi înarmaţi până-n dinţi. Donnegan a luat numai câţiva oameni jos, probabil că nu vrea să ştie prea multă lume de ascunzătoarea aceasta.

— Hai să terminăm o dată.

Taylor refăcu drumul spre distilerie, de data aceasta însoţit de Hug şi soldaţii lui. Când ajunseră în salonul de epocă, Taylor văzu că bucătarul era încă ocupat cu strângerea mesei. Se întoarse când îi auzi intrând.

— Ceva nu-i în regulă, spuse acesta. Nu mă-nşeală pe mine nasul ăsta, altfel de ce-aţi fi adus soldaţii? Dumnezeule, ai milă de mine. Nu l-am văzut pe conaşul de când v-a condus afară, se lamentă el. Şi nici pe altcineva.

— Fii liniştit, n-o să păţeşti nimic. Trebuie să ieşi din grotă. O să-ţi spun mai târziu ce s-a întâmplat. Mai e cineva aici în afară de tine? îl întrebă Taylor circumspect, urmărindu-i cu atenţie reacţia.

— Sigur că n-o să-mi faceţi nimic? răspunse bucătarul printr-o altă întrebare, uitându-se speriat la Hug şi la soldaţii săi.

— Sigur. Spune-ne doar cine mai e aici. Trebuie să ieşi cât mai repede, îl zori Taylor.

— În afară de mine mai sunt băieţii din distilerie. Lui conaşu' Cory nu-i plac prea multe slugi în jurul lui, explică bucătarul,

confirmând teoria lui Taylor. S-ar putea să mai fie vreo doi-trei paznici la intrare, atâta tot.

— Perfect. Lasă totul baltă şi ieşi de-aici.

— Dar...

— Fă ce-ţi spun!

Cuprins brusc de panică, bucătarul ţâşni din salon, fără a se mai uita înapoi.

— Unde e camera în care l-ai închis pe Donnegan? întrebă Hug.

— Te conduc imediat şi pe urmă oamenii tăi îi vor escorta până afară. Leagă-i şi asigură-te că sunt bine imobilizaţi. Ştii că Donnegan e şiret ca o vulpe. Vreau să văd că plătesc pentru crimele lor. Şi mai ales Donnegan, criminalul ăla nenorocit.

— Da, îl aprobă Hug. Mi-a omorât câţiva oameni în drum spre Dublin şi sunt sigur că intenţiona să-l omoare şi pe tipul ăla, Wil, noroc că a supravieţuit. Dar după cum vorbeşti, am impresia că n-a stat degeaba nici zilele astea.

— E adevărat, dar o să-ţi explic mai târziu, spuse Taylor fără a-i da alte detalii, dar cu intenţia de a-i relata mai târziu ce se în-

tâmplase cu fratele Jalenei. Acum hai să mergem.

Tot grupul traversă încăperea şi ajunseră în pasajul secret ce ducea spre aşa-zisa cameră de oaspeţi. Când ajunseră la câţiva paşi de uşă, Taylor o arătă cu degetul.

— Acolo sunt. Luaţi-i şi duceţi-i afară. Eu mă duc după băieţi şi vă urmez, mai spuse el şi o luă imediat la fugă de-a lungul celuilalt coridor ce ducea spre distileria propriu-zisă. Când mai avea doar câţiva metri până la uşă, Taylor încetini pasul, înaintând precaut, punând în balanţă şi eventualitatea de a fi fost minţit de bucătar. Apropiindu-se, se lipi cu spatele de peretele de piatră. Era încă neho tărât, nu ştia dacă atunci era momentul potrivit pentru a intra în distilerie. Până la urmă, îndrăzni. Recipientele ce fierbeau erau supravegheate de acelaşi băiat de mai de vreme. Celălalt lucra în sala de ambalare. Kyle, fiul lui Paddy, îşi făcu apariţia împingând o roabă plină cu cărbuni. Taylor nu mai văzu pe nimeni altcineva, aşa că se apropie în grabă de băiat. Kyle îi aruncă o privire indiferentă şi-şi continuă treaba.

— Kyle, eu sunt, proprietarul casei în care stă tatăl tău. Trebuie să vii cu mine, îl luă Taylor cu binişorul.

Kyle se uită din nou la el, fără a-l recunoaşte. Ochii săi erau lipsiţi de orice fel de expresie. Îl ignoră.

— Stăpânul tău, domnul Cory zice că e musai să mergi cu mine, repetă Taylor cu voce tare. Brusc, Kyle lăsă să-i scape mânerele roabei şi aşteptă alte instrucţiuni din partea lui Taylor. Oricare ar fi fost drogul sub influenţa căruia se aflau acei băieţi, era clar că fusese menit să-i facă să reacţioneze doar la simpla pomenire a numelui lui Donnegan. Din fericire, Taylor ştia că starea în care ei se aflau nu va dura o veşnicie şi că doctorii îi vor putea ajuta. Pentru moment era important să-i scoată de-acolo. Dincolo mai găsi încă trei tineri cărora le spuse că Donnegan le poruncea să îl urmeze afară. Ei se supuseră şi îl urmară pe Taylor. Înainte de a ieşi din distilerie îi întrebă dacă mai era vreunul înăuntru. Băieţii reacţionară pe rând, probabil în funcţie de doza de drog sub care se aflau, însă răspunsul lor fu acelaşi: nu. Taylor îi duse în mare grabă prin coridoarele întunecate

şi nu se linişti decât când îi văzu pe toţi dincolo de uşa mascată, în îngrijirea lui Hug. Se lăsase seara. În aer plutea mirosul ploii ce avea să cadă curând; afară i se părea neobişnuit de cald în comparaţie cu umezeala şi frigul pe care fusese nevoit să le suporte înăuntru. Scrută cerul. Nori groşi acopereau stelele, dându-i de înţeles că avusese dreptate atunci când prevăzuse că vremea se va răci. Aruncă câteva priviri cercetătoare în jurul lui, pentru a-şi da seama mai bine de amplasamentul căsuţei. Căuta pe cineva. Donnegan, Nelly şi Henry stăteau pe iarbă, lângă clădirea anexă. Erau legaţi fedeleş.

— Poftim, strigă el spre Hug, care era ocupat cu ordinele pe care le dădea oamenilor săi. Ia asta până nu sunt tentat să mă folosesc de ea, îi înmână el sabia. Apoi se apropie de cei trei, se lăsă pe vine şi se uită ameninţător la Donnegan. Te previn, dacă Jalene şi băieţii nu-şi revin, o să ai de-a face cu mine. Îţi vei dori moartea, care va fi incomparabil mai uşoară decât caznele la care o să te supun. Apoi, întorcându-se cu spatele la el, strigă celor patru tineri: Hei, băieţi, ştiţi unde vă aflaţi?

— Păi... suntem afară, răspunse Kyle după ce se gândi o clipă. Pe faţă avea o expresie tâmpită.

— Nu asta v-am întrebat, dar nu-i nimic. Vă e foame sau sete?

— Sigur, sări băiatul care supraveghease locul. Ne e foame tot timpul, da' stăpânu' ne dădea mereu să mâncăm.

Taylor consideră răspunsul lui drept încurajator. Tinerii sănătoşi aveau, într-adevăr, o poftă de mâncare grozavă. Măcar ăsta să fi fost singurul merit al lui Donnegan, având în vedere că erau destul de robuşti.

— Băieţii au fost trataţi bine şi nu i-am bătut niciodată, strigă Donnegan, de parcă ar fi ghicit gândurile lui Taylor. Vru să se ridice, dar unul dintre dragonii care-l păzeau îl împinse la loc. Nu le-a plăcut cum au fost trataţi acasă, aşa după cum nici mie nu-mi plăcea când eram de vârsta lor. I-am luat la mine şi le-am dat posibilitatea să câştige mai mulţi bani decât au visat ei vreodată.

— Şi de ce a fost nevoie să-i droghezi, dacă au venit de bunăvoie? îl chestionă Taylor.

— N-am încredere nici în umbra mea atunci când e vorba de păstrarea secretului asupra distileriei. I-am drogat spre binele lor. În felul acesta, au fost protejaţi împotriva propriei lor firi. De unde ştiu că nu l-ar fi tentat pe vreunul din ei să vorbească?

— Aşa e, se amestecă şi Nelly. Şi pe urmă, drogul nu e puternic. Doar şi taică-su i-a dat droguri, şi uite că nu s-a...

— Ajunge, Nelly. Asta nu e treaba lui, o opri Donnegan.

— Cory nu i-a tratat niciodată rău pe băieţii ăştia, continuă ea pledoaria, ignorându-l. După un timp, s-ar fi trezit plini de bani şi Cory le-ar fi dat drumul.

— Cum să nu, ripostă Taylor sarcastic, uitându-se la Jalene. Asta se numeşte tot o operaţiune ilegală. Jalene o să-şi revină. Şi când o va face, va fi principalul martor în acuzarea ce vi se va aduce pentru uciderea lui James Somerville.

Donnegan se smulse din răsputeri, vrând să iasă din sforile care îl ţineau pe loc, dar Nelly îl trase înapoi, calmându-l.

— Ia trăsura asta fără geamuri şi câţiva oameni să vă escorteze şi du-i la Dublin, îi spuse Taylor lui Hug, ignorându-i pe cei trei.

— Şi cu distileria cum rămâne?

— Las-o în seama mea. O să-i dau foc. Ai adus praful de puşcă? Hug înclină uşor din cap. Du-l pe Donnegan la Dublin şi pe băieţi la casele lor. Pregăteşte o trăsură pentru Jalene şi spune birjarului să fie gata de plecare. Să o ducă la Knights' Head dacă nu mă întorc în douăzeci de minute.

— Eşti sigur că nu ai nevoie de ajutorul meu?

— Nu. Hai, dispari odată. Cu bine.

— Pe curând.

Taylor se apropie de unul din soldaţii care supravegheau muniţiile. Luă din căruţă un butoiaş cu praf de puşcă şi-l ridică pe umăr. Îl văzu pe Hug făcându-i un ultim semn cu mâna înainte de a intra în căsuţă. Se afla iar în principala cameră de distilare. Mai întâi aduse câteva găleţi cu apă dintr-o încăpere anexă şi stinse cărbunii ce ardeau în cazanul de distilare, în ideea de a tăia, pentru moment, orice sursă de foc, orice scânteie. Apoi presără praf de puşcă, începând cu porţiunea în care erau aşezate cazanele şi trasă o dungă până la peretele opus intrării. Se opri. Intră în

camera de ambalare şi luă de-acolo un butoiaş deja ambalat şi marcat cu eticheta Distilăriei Blackwater. În ciuda tuturor dovezilor împotriva lui Donnegan, Taylor ţinea să mai aducă o probă a activităţii ilegale desfăşurate de contrabandist. Lăsă butoiaşul să se rostogolească, împingându-l cu piciorul, apoi împrăştie praful de puşcă de-a lungul coridorului, oprindu-se exact în dreptul uşii care comunica cu interiorul căsuţei. Aprinse chibritul şi lipi flacăra de capătul liniei de praf. Apoi, luând butoiaşul cu whisky pe umăr, ieşi de-acolo cât putu de repede. O dată ajuns afară, îl puse în trăsură deasupra celorlalte rezerve de muniţie. Vizitiul bicină calul, care porni în galop. Jalene era încă adormită, dar respiraţia ei revenise la normal. Era culcată pe locul opus celui în care stătea Taylor. Veni lângă ea şi o cuprinse în braţe. Trecură doar câteva secunde de când el se instalase în trăsură, când tăcerea nopţii fu spartă de zgomotul unei explozii puternice. Prin gemuleţ văzu cerul înroşit deasupra locului în care fusese distilăria. Pământul parcă se cutremurase, scuipând în sus nori

roşii, galbeni şi albi care luminară cerul acoperit. În sfârşit, îşi terminase treaba. Se mai uită o ultimă dată la spectacolul înfiorător desfăşurat în apropierea plantaţiei de in.

— Să nu mă laşi, Jalene, şopti el apoi, mângâind-o încet pe frunte, pe păr. Rămâi cu mine. Avu impresia că fata se mişcă dar, uitându-se mai atent la ea, îşi dădu seama că totul se petrecuse doar în imaginaţia lui. Se aşează comod, legănat de ritmul domol al trăsurii, până când simţi oboseala coborându-i spre picioare. Întorcându-se pentru a-i întinde trupul într-o poziţie cât mai relaxată, Taylor o auzi pe Jalene murmurând: „Te iubesc, Taylor". Se lăsă pe spate, luând-o la pieptul său.

— Slavă cerului, îşi revine, îşi spuse el, după care se aşează în aşa fel încât să îi poată privi chipul. În ciuda întunericului, Taylor îşi dădu seama că fata clipea.

— Unde suntem? întrebă ea.

— Doamne, cât de fericit m-ai făcut, dragostea mea. Cum te simţi?

— Donnegan m-a obligat să înghit praful pe care-l pregătisem pentru el. Atunci am fost convinsă că voi muri şi că nu te voi mai vedea

niciodată. Sunt atât de fericită că eşti lângă mine, Taylor. Ce bine că te văd!

Taylor tresări. Cum adică... îl vedea? Doar ţinea ochii închişi. Jalene vorbea încet, iar cuvintele păreau rostite de un somnambul.

— Unde e Donnegan? Cum ai reuşit să scapi de el? îngână ea, cu capul ascuns în mâneca tunicii lui Taylor.

— O să-ţi spun mai târziu. Acum te duc la Knights' Head, unde o să fii în siguranţă şi unde vei fi îngrijită.

— Dar mă simt deja în siguranţă, spuse ea, înghesuindu-se lângă el ca o pisică şi adormi pe loc.

*

Primul lucru pe care Jalene îl văzu când deschise ochii fu mica bibliotecă a mamei lui Taylor. Apoi văzu volumul de poezii pe care-l răsfoise înainte de a pleca la acel bal mascat. Cum ajunsese iar la Knights' Head? De când dormea? Prin minte i se învârteau nenumărate întrebări. Îşi aminti de orele petrecute în subteranele lui Donnegan. Îşi aminti că înghiţise

praful din inel, retrăi aproape cu aceeaşi intensitate groaza pe care o resimţise la gândul că nu avea să se mai trezească niciodată. Dar nu-şi mai putu aminti nimic altceva. Era întinsă pe pat, pe-o parte. Se întoarse pe spate şi observă că rochia albastră pe care o purtase îi fusese scoasă. Acum era acoperită de o superbă cămaşă de noapte din mătase de culoare albă al cărei tiv era lucrat din dantelă brodată. Oare cine o dezbrăcase, Taylor sau Biddy? Oare acum, că Donnegan nu le mai putea primejdui vieţile, Taylor avea să regrete mărturisirea pe care i-o făcuse? Sau o iubea cu adevărat? Îşi aminti clipele în care îi simţise braţele încolăcindu-i trupul, gura fierbinte apăsându-i cu pasiune buzele. Fiori de plăcere îi străbătură corpul. Visa cu ochii deschişi. Fu trezită la realitate de o uşoară bătaie în uşă.

— Intră, spuse ea, ridicându-se în capul oaselor şi acoperindu-se cu pătura.

Uşa se deschise şi în pragul ei apăru Tyrone, care veni lângă pat. Dădea din cap şi scotea scâncete de bucurie. Se întinse să-l mângâie şi zâmbi când îl văzu şi pe Taylor

intrând după superbul câine de vânătoare. Nu mai purta cămaşa aceea rozalie, nici tunica cărămizie şi nici pantalonii aceia de un verde aproape strălucitor. Într-un cuvânt, renunţase la uniformă, iar acum era îmbrăcat într-un costum mare închis, cu o cămaşă de un alb imaculat. În picioare avea cizme de călărie desăvârşit lustruite.

— Mi-ar prinde şi mie bine o îmbrăţişare, spuse el privind-o cum îl strânge pe Taylor la piept. Se aşeză lângă ea, pe pat. Jalene îi zâmbi timidă, îi dădu drumul lui Tyrone şi deschise braţele, primitoare. Mâinile lui calde, puternice, îi cuprinseră umerii. Suspină. Ştia că n-avea să-l părăsească niciodată pe omul acela. Taylor o mângâie puţin pe cap, apoi o strânse cu putere la piept. Mulţumesc, Jalene, acum chiar că m-am liniştit, zâmbi el. Bărbatul din faţa ei respira atâta senzualitate! Îi zâmbi, ignorând faptul că pătura îi descoperise trupul de la mijloc în sus.

Taylor se uită în ochii ei. Era vizibil îngrijorat.

— Cum te mai simţi? Ai încă starea aia de

somnolenţă? Ai dormit o zi şi-o noapte. Atât a trecut de când am scăpat din grota aceea, îi explică el, atent la reacţia Jalenei.

— Mă simt bine, pe cuvânt. Sunt odihnită, dar nu-mi amintesc nimic din ceea ce s-a întâmplat după ce am înghiţit licoarea. Cum ai scăpat? Cum *am* scăpat de-acolo?

Taylor îi povesti cât de mult l-a înrăit vederea ei în starea de inconştienţă. Tocmai furia aceea îl ajutase să-l învingă pe Donnegan. Îi povesti cum îl ajutase Hug şi cum reuşiseră să-i ducă pe Donnegan, Nelly şi Henry înapoi la Dublin. În timp ce vorbea, îl mângâia absent pe Tyrone, care îşi găsise culcuş între perne şi şoldul Jalenei.

— Ce s-a întâmplat cu Kyle şi cu ceilalţi băieţi?

— Au fost duşi înapoi la familiile lor, iar părinţii au fost avertizaţi asupra faptului că fiii lor vor trebui să fie consultaţi de un doctor o dată pe săptămână, până când îşi revin complet. Donnegan a jurat că starea generată de drog e doar temporară, dar e nevoie de timp pentru a ne da seama dacă a spus sau nu adevărul. Cât despre Kyle, nu m-a recunoscut

nici pe mine, nici pe Paddy, nici măcar pe Isabelle. Bietei femei i s-a frânt inima când l-a văzut în starea aceea, dar acum e cel puţin liniştită că băiatul trăieşte. Are speranţa, iar noi vom face tot ce ne stă în putinţă să îl punem pe picioare.

— Ce trist sună totul, şopti ea, mângâindu-l pe Tyrone.

— Da, dar trebuie să priveşti partea bună a lucrurilor, o asigură el. Tocmai atunci Biddy intră ca o furtună, ducând pe braţe o tavă plină cu mâncare şi un vas de cristal plin cu ceai de trandafiri. Tyrone ţâşni din locul său, dând din coadă, gata să-şi ia partea de mâncare ce i se cuvenea.

— Dă-te la o parte, şmechere, îl dojeni Biddy cu dragoste. Asta nu-i de nasu' tău. Taylor se dădu puţin într-o parte, ca Biddy să poată pune tava în poala Jalenei. Nici nu ştii cât mă bucur să văd că eşti sănătoasă. Slavă Domnului, te-ai întors acasă, Jalene. Văd că vopseaua de pe păr s-a păstrat bine dacă ţi-ai dat cu pomada aia.

Jalene zâmbi. Era frumos din partea lui Biddy să o considere ca făcând parte din

familie, deşi nu era. Knights' Head nu era căminul ei.

— Mă bucur că mă aflu aici, Biddy. Dar să nu crezi că o să mă mai vezi mult cu vopseaua asta-n cap. Cred că îmi stătea mai bine cu culoarea mea naturală, ce zici?

— Scumpa mea, şi cheală de-ai fi, tot frumoasă rămâi, răspunse Biddy, punând mâinile în şold. Jalene râse cu poftă.

— Biddy, o strigă ea când văzu că se pregăteşte să iasă din cameră. Am primit vreun mesaj de la White Wylie? Mi-a spus că o să-mi trimită vorbă dacă află ceva în legătură cu Wil.

Biddy se apropie din nou de pat, dar Taylor o opri exact în clipa în care se pregăti să răspundă.

— Hug a promis că o să treacă pe-acolo când se întoarce de la Dublin, o lămuri. Sunt sigur că dacă aude ceva, ne va trimite un mesaj. Şi nu uita că s-ar putea să mai dureze, pentru că există posibilitatea să fie reţinut la King's Arms, adăugă el, făcându-i cu ochiul. Jalene roşi, aducându-şi aminte de purtarea ei la vremea când trecuse şi ea prin acel loc.

— Vreţi să mă ascultaţi şi pe mine puţin, se amestecă Biddy adresându-se de fapt lui Taylor şi punând mâna în buzunarul de sub şorţ, scoţând de-acolo o scrisoare. Asta a venit ieri de la Londra. Întinse plicul Jalenei. Aceasta îl apucă cu mână tremurândă. Inima îi bătea cu putere. Recunoscuse scrisul lui Wil. Nu ştia dacă era în stare să citească ce scria acolo. Dacă hârtia aceea avea să dezvăluie ceva mult mai îngrozitor decât ceea ce aflase deja?!

— Acu' plec, le spuse Biddy, ieşind din cameră.

— Bine, spuse şi Taylor, ridicându-se de pe pat şi intenţionând să facă acelaşi lucru.

— Nu pleca, îl rugă Jalene, apucându-l de mânecă, cât pe ce să răstoarne tava din poală şi forţându-l să se aşeze la loc. Vreau s-o citesc în prezenţa ta. Vreau să ştii şi tu.

— Dar nu eşti obligată să faci asta, Jalene.

— Te rog. Ţin să fii aici. Rupse sigiliul şi se opri brusc. Ai avut dreptate în legătură cu James. Era implicat în contrabanda cu whisky, spuse ea, tristă. Dar asta numai din

cauză că era şantajat. Ai auzit şi tu când Donnegan a spus că l-a ameninţat să-i omoare pe Margareta şi pe gemeni, în cazul în care refuza să coopereze. Oftă. Până la urma, tot l-a ucis pe James.

— Ştiu, spuse Taylor. Dar s-a terminat, Jalene. Şi eu aş fi procedat la fel, dacă cineva ar fi ameninţat viaţa soţiei şi copiilor mei.

— Vorbeşti serios?

— Da. Hai, nu citeşti scrisoarea?

Îl iubea pe Taylor mai presus de orice. Îi zâmbi, apoi deschise plicul. Din el căzu o bucată de hârtie îngălbenită de vreme şi şifonată. Se uită o clipă la ea, apoi o întinse spre Taylor. Începu să citească scrisoarea.

"Scumpa mea Jalene,

Iartă-mă pentru ceea ce vei citi aici... probabil că aceste rânduri ţi se vor părea o lamentabilă scuză pentru un act de laşitate. Când am înţeles că moartea bătea la uşă — mă refer la prietenul nostru, Donnegan, singura şansă care îmi mai rămăsese a fost aceea de a fugi. Ştiu că n-a fost o dovadă de curaj din partea mea, dar domnul Wylie m-a asigurat că ţi se va oferi protecţie şi că domnul căpitan Traynor va avea grijă de tine.

Mai pot doar spera că mă vei ierta şi ve înţelege că tot ceea ce am făcut este în interesul tău. Îţi trimit şi o hartă, harta pe care am vrut să ţi-o arăt înainte de a pierde orice fel de control asupra situaţiei.

Într-o zi, ocupându-mă de o tranzacţie cu una dintre companiile navale de pe chei, a trebuit să aştept ceva mai mult pentru a mă întâlni cu un anumit domn. Privind pe fereastră, vedeam foarte bine ce se întâmpla la debarcader şi, când colo, pe cine văd... pe James. A avut o întâlnire scurtă cu nişte indivizi de o condiţie îndoielnică, judecând după aspect. Unul din ei i-a dat lui James o carte. El a luat-o, şi pe urmă s-au despărţit, plecând fiecare în altă direcţie. Scena mi-a reţinut atenţia, dar ceea ce m-a determinat să fac ceva concret a fost faptul că din carte a căzut o foaie de hârtie, pe care James n-a observat-o. M-am grăbit să ies şi am reuşit să pun mâna pe acea hârtie. În acel moment a apărut acelaşi individ care îi dăduse cartea lui James, probabil se întorsese întâmplător şi m-a văzut. Bineînţeles că s-a îndreptat spre mine. Acum, judecând la rece, îmi dau seama

că pe trotuarul opus fusese în permanenţă un alt tip care l-a atenţionat probabil asupra hârtiei căzute. Dacă strada n-ar fi fost atât de aglomerată, probabil că individul mi-ar fi smuls hârtia din mână şi mi-ar fi sărit şi la gât. Din fericire, am reuşit să scap, am ajuns la căpitănia portului şi m-am strecurat neobservat.

Abia când am ajuns acasă am putut acorda mai multă atenţie acelei foi. Atunci mi-am dat seama că era vorba despre o hartă şi că James era implicat în contrabandă. Dacă priveşti cu atenţie harta îţi vei da seama că pe ea sunt notate anumite locuri şi datele când urmau să aibă loc livrările ilegale. Fii atentă că zona include partea de nord-vest a coastei; locurile respective sunt marcate cu BW, precum şi cu numărul de butoaie livrate. Cunoscând faptul că vasele voastre erau trimise direct la Dublin şi-apoi marfa era împrăştiată în diverse cârciumi de pe coasta de est şi pe tot cuprinsul Mării Irlandei, mi-am dat seama că James se amestecase într-o afacere necurată. Apoi, mi-am spus că din moment ce ticăloşii aceia nu mă cunoşteau, nu exista nici un

pericol dacă te-aş fi informat şi pe tine. Din nefericire, acei bărbaţi lucrau pentru Donnegan şi nimic nu-i împiedica în cercetările pe care le făceau pentru a mă găsi. Până la urmă m-au găsit la Belleek. Nu ştiam nici că Donnegan te caută şi am aflat asta absolut întâmplător. Dacă nu ţi-aş fi cerut să ne întâlnim la Dublin, n-ar fi fost nevoie să ceri protecţia căpitanului Traynor. Abia la Belleek mi-am dat seama că James era mână-n mână cu Donnegan. Îţi trimit această scrisoare implorându-te să mă ierţi. Îţi trimit şi harta, lăsând la bunul tău plac ce doreşti să faci cu ea. E adevărat că James nu mi-a fost niciodată prea simpatic, dar nici nu mi-am dorit vreodată ca el să sfârşească astfel.

Eşti mereu în mintea şi inima mea, Jalene. Dacă vrei să afli amănunte în legătură cu mine, ia legătura cu avocatul meu pe care îl găseşti pe strada Grafton, în Dublin. Te rog, încearcă măcar să-mi răspunzi, sau dacă n-o faci, trimite-mi vorbă prin cineva să ştiu doar că ţi-e bine.

Ca întotdeauna, îţi rămân veşnic credincios, al tău, Wil"

Jalene îşi încreţi gura, privind, dusă pe gânduri, chipul frumos al lui Taylor. Acesta se uita înţelegător la ea.

— Ce-o să faci cu harta, Jalene? o întrebă el, împăturind hârtia şi dându-i-o înapoi.

— Aşa cum ai spus şi tu, s-a terminat. În adâncul sufletului, ştiu că James a fost un bărbat onest. Putem dovedi asta, cu ceea ce am capturat de la Donnegan. Îi voi scrie lui Wil şi-i voi spune tot ce s-a întâmplat. Îţi las harta şi poţi s-o foloseşti ca pe o dovadă în plus la proces, mai spuse ea, punând hârtia în palma lui.

— N-o să fie nevoie, o linişti Taylor, sărutându-i mâna, dar, oricare ar fi situaţia, o să mă descotorosesc de ea. O puse în cizmă, după care se ridică în picioare. Acum mănâncă, îi arătă el tava şi luă şervetul de pe ea. Uite, e încă caldă şi am rugat-o pe Biddy să-ţi pregătească ceva uşor. Ai aici omletă cu cartofi piure. N-ai mâncat nimic de-aproape două zile. Mănâncă încet, nu vreau să te îmbolnăveşti mâncând prea mult dintr-o dată. Quinn o să-ţi pregătească baia. După aceea, te aştept jos. Ţi-am pregătit două surprize.

— Serios? Ce anume? vru ea să ştie.

— Hai, Tyrone, se făcu el că nu aude întrebarea.

Ogarul se ridică imediat cu toate că păru a regreta faptul că era nevoit să se despartă de Jalene şi de ceea ce promitea a fi un mic dejun îndestulător. Toată fiinţa lui cerea o mică atenţie sub formă de mâncare, numai că Taylor nu se lăsă păcălit.

— Vreau să ştiu despre ce surpriză e vorba, îl imploră Jalene.

— Vei vedea. Cu cât te ţin mai mult în tensiune, cu atât vei fi mai încântată. Şi cu cât zăboveşti mai mult în camera asta, cu atât vei întârzia mai mult, adăugă el ridicând conspirativ din sprâncene şi trase uşa în urma lui.

CAPITOLUL 25

Dacă Taylor ar fi ştiut că era prea surescitată să poată mânca, ar fi dojenit-o. Dar golul pe care-l simţea acum în stomac nu era provocat de senzaţia de foame.

Quinn venise cu o albie mare, în care turnă apă fierbinte, mirosind a levănţică. Şi, fiindcă era clar că avea chef de vorbă, Jalene îi spuse că de-abia aşteaptă să facă o baie şi că moare de curiozitate să afle în ce consta surpriza lui Taylor. Quinn înţelese mesajul şi ieşi imediat din cameră.

În ciuda nerăbdării, zăbovi în apă mai mult decât crezuse. Se grăbi apoi să se îmbrace, alegând o rochie de zi de culoarea cafelei cu lapte, finisată la mâneci şi pe poale cu o panglică de culoare albă. Îşi verifică

ţinuta în oglindă; culoarea rochiei o avantaja pentru că îi scotea în evidenţă ochii. Nu era însă mulţumită de felul în care arăta părul ei. Trecură câteva minute bune până când reuşi să-l strângă într-un coc lejer. În sfârşit, coborâ la Taylor.

Apropiindu-se de capătul scărilor, Taylor o întâmpină zgomotos.

— Arăţi superb, spuse el încântat, fără a face nici cel mai mic efort de a-şi ascunde dorinţa din ochi.

— Mulţumesc, răspunse Jalene pe care simpla lui apreciere o făcu să tremure de plăcere. Înghiţi nodul ce i se pusese în gât din cauza emoţiei. Parcă spuneai ceva despre o surpriză.

— Exact, doamnă. Dacă vreţi să mă urmaţi...

— Afară? se miră ea când îl văzu deschizând uşa de la intrare şi facându-i semn să vină după el.

— Da, dar n-o să rămânem afară.

Jalene îşi dădu imediat seama despre ce era vorba. Dincolo de peronul circular din faţa reşedinţei Knights' Head văzu un mânz de culoarea caisei coapte, alături de mama lui, o iapă priponită de un pin.

— Taylor, nici nu ştiu ce să spun. Caii sunt superbi şi tu eşti atât de drăguţ încât...

— Încât ce, Jalene? Ai îndoieli în privinţa acestei frumoase creaturi? o întrebă el, îmbrăţişând-o. Draga mea, ţi-am cumpărat mânzul pentru că el e simbolul iubirii dintre noi, care va creşte şi se va maturiza o dată cu el. Încet-încet vom învăţa să avem deplină încredere unul în celălalt. Îmi place să călăresc şi te vreau alături de mine atunci când alerg pe Aristotel. O dorea lângă el. Aceste cuvinte răsunară în mintea Jalenei la nesfârşit. Oare prin asta voia să-i propună să-i devină amantă? Ce însemnau cuvintele acelea? Ea îl iubea doar. Se apropie de mânz şi îl mângâie pe bot.

— E frumos...

— Da. Vezi cum te alintă cu botul? Deja te place, spuse Taylor amuzat.

— Crezi?

— Păi nu e clar?

— Atunci chiar că nu pot refuza un dar atât de minunat. Vă mulţumesc, domnule căpitan.

— Asta e doar prima surpriză. Până duc cu caii înapoi la grajduri, tu intră în casă, ia

coşul de picnic pe care l-a pregătit Biddy şi vino după mine la grajduri. Te aştept acolo.

— Unde mergem?

— Zău, cucoană, chiar nu încetezi cu întrebările? se arătă el iritat, fără a reuşi să-şi ascundă zâmbetul. Du-te şi fă ce ţi-am spus, îi porunci el, plesnind-o uşor peste fund şi împingând-o în direcţia intrării principale a casei.

— Da, căpitane, răspunse ea în glumă, soldăţeşte.

Câteva minute mai târziu, se întâlniră la grajduri. Îl surprinse pe Taylor vorbind ogarului.

— Nu, Tyrone, băiete, tu nu vii cu noi. Fii băiat cuminte şi rămâi acasă. Ai înţeles?

— Ce ţi-a răspuns? întrebă Jalene râzând.

— Că nu mă condamnă pentru că vreau să rămân singur cu o doamnă atât de drăguţă, se antrenă Taylor în joaca ei, apoi luă coşul de picnic şi-l puse jos, lângă bancheta bihuncii.

— Ce pui la cale, căpitane Traynor?

— Ceva ce-o să-ţi placă, scumpă doamnă, răspunse el sărutându-i mâna, apoi punându-şi buzele pe fiecare deget în parte, înainte de a o ajuta să urce pe capră, lângă el.

— Unde mergem? întrebă ea măcinată de curiozitate, imediat ce părăsiră moşia Knights' Head.

— O să vezi curând.

Se lăsă tăcerea. Se bucurau, fiecare, de prezenţa celuilalt. Se bucurau de viaţă şi de tot ceea ce exista în jurul lor. Jalene ridică privirea către cer, lăsând soarele de amiază să-i mângâie faţa. Îşi lăsase pălăria acasă intenţionat. Astăzi voia să se simtă liberă din toate punctele de vedere. Renunţase, cel puţin pentru câteva ore, la etichetă. Soarele trimitea raze calde pe pământ, iar Jalene se întrebă dacă o zi atât de superbă nu era tocmai răsplata pentru ceea ce îndurase în ultimele câteva zile. Se gândi la Donnegan şi-atunci întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu distileria? Ai distrus-o?

— Da. Din păcate dormeai, aşa că n-ai putut vedea cel mai spectaculos joc de artificii închipuit vreodată. Dar Biddy şi Quinn l-au văzut.

— Da? Ce vrei să spui?

— Ca o ironie a soartei, chicoti Taylor, distileria lui Donnegan se află într-o zonă de

periferie a domeniului meu pe care, până acum, l-am cam neglijat.

— Vrei să spui că producea şi vindea whisky chiar pe pământul tău exclamă ea în culmea indignării.

— Surprinzător, dar adevărat. Zona în care se stabilise el era prea departe de domeniul principal, era aproape nelocuită, aşa că noi nu i-am acordat niciodată atenţie.

— Presupun că de-acum încolo o să inspectezi mai des proprietatea Knights' Heads.

— Mai mult ca sigur, dar nu ăsta e scopul pentru care te-am scos azi din casă. Am văzut cât de mult te-a impresionat plantaţia aceea de in, aşa încât m-am gândit să mâncăm la iarbă verde, pe o pajişte care o să-ţi placă în mod deosebit. Desigur, mergem într-o regiune populată.

— O, Taylor, ce mult mă bucur. Nici nu termină bine de spus aceste cuvinte că în faţa ochilor îi apăru un câmp de in înflorit. Ce privelişte superbă. Îţi mulţumesc.

Taylor opri bihunca şi priponi calul de un copac din apropiere.

— Avem noroc. Florile de in nu rămân deschise aşa de mult. Cu o mână luă coşul, cu

cealaltă o ajută pe Jalene să coboare. Merseră câţiva paşi până la un alt copac de la marginea câmpului. Taylor lăsă coşul jos, apoi, fără a mai spune nimic, o sărută lung, cu patimă. Jalene se lipi de el, răspunzându-i la sărut cu aceeaşi pasiune.

— Te iubesc, Jalene, spuse el într-un târziu. Să ştii că acolo, jos, nu te-am minţit.

— Şi eu te iubesc, Taylor. Din tot sufletul. Se sărutară din nou, de data aceasta savurând fiecare clipă. Rupându-se din îmbrăţişarea ei, Taylor scoase o pătură pe care o întinse pe iarbă. Se aşeză, făcându-i semn să stea lângă el.

Jalene se instală comod lângă el. Tăcură. Priveau amândoi câmpul de in, fermecaţi de privelişte dinaintea lor.

— Aproape că mă simt hipnotizat, sparse el tăcerea. Sper că şi tu simţi la fel. Şi mai sper ca acelaşi efect, poate chiar mai plăcut, să-l aibă asupra ta şi ceea ce-ţi voi spune mai departe. Vorbea răsucind pe degetul mic inelul de argint înfăţişând efigia unui cavaler. Într-un târziu, scoase inelul de pe deget şi-l puse pe inelarul mâinii stângi a Jalenei. Asta numai până când voi reuşi să-ţi cumpăr un

adevărat inel de logodnă, îi explică el. Jalene, vrei să fii soţia mea?

Jalene se simţea cu adevărat fericită. Îi privi chipul frumos, în tăcere, câteva clipe lungi. Nu trecuse mult de când renunţase să mai spere că, într-o bună zi, va întâlni bărbatul vieţii ei, cu care se va căsători şi va avea copii... Iar acum îl avea în faţă pe acel bărbat, în carne şi oase. Primul ei răspuns fu un sărut lung, din care se smulse cu părere de rău.

— Da, dragostea mea, şopti ea, cu glas sugrumat, e o onoare pentru mine să-ţi devin soţie. Dar acum nu-mi doresc decât să mă iubeşti, Taylor. Fă dragoste cu mine.

În secunda următoare se pierdu din nou în îmbrăţişarea lui lacomă. O sărută aşa cum n-o mai sărutase vreodată. Îşi smulseră pur şi simplu hainele de pe ei, avizi de goliciune, de dragoste. O sărută pe sâni, apoi gura lui porni în jos, spre pântec. Se juca cu limba pe pielea catifelată din regiunea abdomenului. Jalene suspina, copleşită de extaz. Îi simţi buzele mai jos, în cea mai intimă parte a trupului. Taylor zăbovi mult asupra acelui loc, făcând-o să ţipe de plăcere.

— Te vreau, şopti ea, răguşit. Vreau să fiu a ta, acum.

Taylor îşi plimbă din nou buzele pe trupul ei, ajungând iar la gură. Era deasupra ei. Jalene îi puse mâna pe sex şi-l strânse uşor. El gemu de plăcere şi se pregăti să devină una cu ea, acoperind-o complet. Jalene îşi mişca şoldurile în ritmul lui, din ce în ce mai repede.

Taylor aşteptă până când fu sigur că Jalene ajunsese la orgasm, apoi nu se mai putu abţine. Jalene nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atât de fericită şi împlinită ca în clipele acelea. Îl mângâie pe faţă, savurând fiecare geamăt pe care Taylor îl scotea. Se întinseră pe câte o parte, privindu-se.

— Deocamdată pot spune că mi-am potolit, cât de cât, foamea... într-un singur sens, desigur, râse el, pentru că simt cum stomacul meu se revoltă de foame. O sărută între sâni, apoi îi dădu cămăşuţa şi rochia. Îşi trase în grabă pantalonii şi cămaşa pe el şi începu să cotrobăie în coşul lui Biddy.

— Poftim, îi oferi el o bucată de pâine pufoasă înainte de a rupe şi pentru el şi de a scoate o cutie în care se afla friptură rece de vită, conopidă acrită şi portocale. Apoi scoase

şi sticla de vin. Jalene îl ajută aşezând pe pătură două farfurii, tacâmuri şi şerveţele şi pregăti pentru fiecare câte o porţie zdravănă cu de toate. În timp ce mâncau cu lăcomie, Taylor se opri o clipă, spunând:

— Era să uit. Trebuie să-mi cer scuze.

— Da? De ce?

— Ţi-am spus că dacă îl găsim pe Donnegan în nord, aşa cum ai sugerat la început, îmi voi cere scuze. Protocolul fiind îndeplinit, Taylor reveni la friptură.

— Da, ai dreptate. Cum de-am uitat tocmai asta? se întrebă ea, ducând un deget la tâmplă într-o atitudine preocupată. Dar nu mi se pare că ţi-ai dat prea multă osteneală să-ţi ceri scuze cum se cuvine.

— Dar ce-ar trebui să mai fac? ridică el o sprânceană.

— Cred că ar trebui să fii pedepsit pentru că te-ai îndoit de mine.

— Şi care ar fi cea mai potrivită pedeapsă, scumpă doamnă? o provocă el, ştergându-şi mâinile pe şervet şi privind-o curios.

— Un sărut... uite aici, îi arătă ea obrazul. Taylor se supuse. Şi aici, îi arătă ea apoi fruntea. Taylor o sărută părinteşte. Şi aici îi

arătă Jalene gura. Se sărutară îndelung, mereu înfometaţi.

— Doamna mea e mulţumită de pedcapsa aplicată?

— Hmm... Cred că ar trebui să-mi juri iubire veşnică şi...

Gura lui îi închise buzele, reducându-le la tăcere, răspunzând astfel pretenţiilor ei fără cuvinte. Cele două inimi deveneau, în sfârşit, una.

Sfârşit